1910
SATANAS
ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
Κ.Γ.ΜΑΚΡΙΔΟΥ
ΚΑΙ
Ν.Γ.ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΚΟΝΙΑΚ **ΜΕΤΑΞΑ** ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΦΙΣΤΑΤΑΙ Η ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΗΣ ΑΞΙΟΤΙΜΟΥ ΠΕΛΑΤΕΙΑΣ ΜΑΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΘΙ:

ΤΟ "ΓΝΗΣΙΟΝ ΚΟΝΙΑΚ,,

τοῦ ἐργοστασίου μας φέρει τὴν παλαιὰν καὶ γνωστὴν εἰς τοὺς κ. κ. καταναλωτὰς Ἐτικέτταν μας, πρὸς δὲ περιλαίμιον ταινίαν μὲ τὴν σφραγῖδα τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἔχουσαν οὕτω:

Ἀριθ. *25255*

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

«Πιστοποιεῖ ᾧδε, ὅτι Ἐργοστάσιον κατασκευῆς Κονιὰκ ὑπὸ »τὸν τίτλον ἰδιοκτησίας **Σ. & Η. & Α. ΜΕΤΑΞΑ** *ὑπάρχει* **ΕΝ** *μόνον ἱδρυμένον ἐν Πειραιεῖ.*

Ὁ Ὑπουργὸς
Γ. Ν. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

Προσέτι κάθετον ταινίαν μὲ πιστοποίησιν καὶ σφραγῖδα τοῦ ἐπισήμου χημικοῦ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου κ. Συγγροῦ ἔχουσαν οὕτω:

Ἀριθ. *6000*

Πιστοποιῶ τὴν γνησιότητα τοῦ Κονιὰκ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ἐργοστασίου **Σ. & Η. & Α. ΜΕΤΑΞΑ** *κατόπιν ἐπισταμένης ἀκριβοῦς ἀναλύσεως.*

Κ. ΣΥΓΓΡΟΣ

Τ' ἀνωτέρω πρὸς πλήρη ἐξασφάλισιν τοῦ ἀξιοτίμου κοινοῦ ἀπὸ τὰς παραποιήσεις καὶ πρὸς διάκρισιν *παντὸς ἄλλου Κονιάκ*, ὅπερ ἤθελε φέρει τὸ ὄνομα ***ΜΕΤΑΞΑ***, καθόσον ταῦτα ***ΔΕΝ*** εἶναι τὰ *γνήσια Κονιὰκ* τοῦ Ἐργοστασίου μας καὶ δέον οἱ κ. κ. Καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν ἐπὶ τῶν φιαλῶν ὅλας τὰς σημειωθείσας ἐγγυήσεις πρὸς ἀποφυγὴν ***ΑΠΑΤΗΣ***.

Σ. & Η. & Α. ΜΕΤΑΞΑΣ

Γενικὸν Γραφεῖον ἐπ' ὅλην τὴν Τουρκίαν ἐν Γαλατᾷ:

Γαλατᾷ-Χάν, ἀρ. 9, ὁδὸς Μουμχανέ.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΣΑΓΙΑΝΝΗΣ
Γενικὸς πληρεξούσιος καὶ ἀντιπρόσωπος

ΜΕΤΑΞΑ

κανὲν ἕτερον Ἐργοστάσιον.

ΣΗΜ. — Οἱ κ. κ. Πελάται μας δέον νὰ *ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι* τὸ Ἐργοστάσιόν μας οὐδεμίαν ἐμπορικὴν ἢ ἄλλην σχέσιν ἔχει μὲ

Οἱ Ἐργοστασιάρχαι
Σ. & Η &. Α. ΜΕΤΑΞΑΣ

THE CENTRAL INSURANCE COMPANY Ltd DE LONDRES

"Η ΣΑΝΤΡΑΛ,,

Ἑταιρία ἀσφαλειῶν κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς.

Κεφάλαιον ἐγγυήσεως πλέον τῶν 10,000,000 Λ. Στ.

"GENERAL,,

ACCIDENT FIRE AND LIFE ASSURANCE CORPORATION Ltd

"ΔΖΕΝΕΡΑΛ,,

Κεφάλαιον καὶ ἀποθεματικὸν ὑπερβαῖνον 1,000,000 Λ. Στ.

Πρώτης τάξεως ἀγγλικὴ πυρασφαλιστικὴ ἑταιρία διακρινομένη διὰ τὴν ἄμεσον καὶ ἐλευθέριον πληρωμὴν τῶν ἀποζημιώσεων.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΟΘΩΜΑΝΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

Γενικοὶ πράκτορες διὰ τὴν Τουρκίαν

ΚΛΙΦΤΩΝ & ΦΩΚΙΩΝ Δ. ΚΟΥΡΤΕΛΗΣ

ΓΑΛΑΤΑ, Μπερεκὲτ χάν, ἀριθ. 6—7, εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΥΦΙΛΙΔΙΑΤΡΕΙΟΝ

ΑΠΟ ΔΩΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ

ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Ν. ΓΑΛΗΝΟΥ

Ἐν Παρισίοις σπουδάσαντος ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰ μεγαλείτερα εἰδικὰ νοσοκομεῖα

SAINT LOUIS NEKCER MIDI

Νεωτάτη θεραπεία χρονίας βλενορροΐας ἀνώδυνος καὶ ταχεῖα (μέθοδος Kolmen, Beone, Luys, Finger).

Θεραπεία συφίλιδος ριζικὴ μέθοδος Fournier, προλαμβάνουσα τὰς ὑποτροπάς).

Ἀλάνθαστος θεραπεία ἀνικανότητος καὶ σπερματορροίας διὰ νεωτάτης μεθόδου.

Θεραπεία τῶν νόσων τῶν ***γυναικῶν***.

Ἄκρα ἀσηψία καὶ ἀντισηψία. Εὐρεῖα χρῆσις ἠλεκτρισμοῦ. Μαλάξεις ἠλεκτροδονητικαί.

ΩΡΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ 9 π. μ.—5 μ.μ.

Ἐν Γαλατᾷ, πλατεῖα Καράκιοϊ, ἐναντι τοῦ φούρνου (Μπογατζαπζίδικου).

ΜΟΝΟΝ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΟΥΔΕΝ ΑΛΛΟ

Ο ΙΑΤΡΟΣ

ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Πέραν, ὁδὸς Σερκίζ, ἀριθ. 20

(πλησίον τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας)

Εἰδικὸς συφιλιδολόγος — δερματολόγος

διπλωματοῦχος τῆς Βιέννης

σπουδάσας ἐκεῖ ἔνδεκα ὅλα ἔτη, χρηματίσας δὲ ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη καὶ βοηθὸς ἰατρὸς εἰς τὰς μεγάλας συφιλιδολογικὰς καὶ δερματικὰς κλινικὰς τῶν ἐν Βιέννῃ καθηγητῶν

NOUMAN KAPOSI et DITTER

δέχεται μόνον τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἀφροδίσια καὶ δερματικὰ νοσήματα, τὰ ὁποῖα θεραπεύει κατὰ τὰς νεωτάτας καὶ τελειοτάτας ἐπιστημονικὰς μεθόδους.

Οὐδένα ἄλλον ἀσθενῆ ἐκτὸς τῆς εἰδικότητός του δέχεται. Τοὺς μὴ εὐκαιροῦντας κατὰ τὴν ἡμέραν δέχεται τὴν ἑσπέραν μέχρι τῆς 9ης εὐρωπαϊστί.

ΩΡΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ 8-12 π. μ. 2-9 μ. μ.

SUN INSURANCE OFFICE

ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΙΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΤΩ 1710

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΘΕΙΣΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΤΩ 1865

Ἀσφάλειστρα τῷ 1908	**Λ. Στ.**	**1,625,608**
Ἀποθεματικὸν τῷ 1908	**» »**	**2,883,517**

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μεγάλη ἐλευθεριότης καὶ ταχύτης εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ ΚΑΙ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΣ

J. C. THOMSON

34, Νουραδουγκιὰν χάν, ὁδὸς Βοεβόδα ἀριθ. 7, ΓΑΛΑΤΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

THE YORKSHIRE INSURANCE Co LTD

ΥΟΡΚΣΑΙΡ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΥΡΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1824

Ἀποθεματικὰ Κεφάλαια Λίραι Στερλίναι 2,627,326

Ἡ «*Υορκσάϊρ*» ἀσφαλίζει κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς παντὸς εἴδους κτήματα, ἐμπορεύματα, ἔπιπλα κλπ.

ΑΙ ΖΗΜΙΑΙ ΚΑΝΟΝΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙΤΟΠΙΩΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Σουβατζόγλου χάν, Γαλατᾶ,

(πλησίον τῆς Γεφύρας)

Γενικὸς πληρεξούσιος πράκτωρ διὰ τὴν Ὀθωμαν. Αὐτοκρατορίαν

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΓΙΑΝΝΟΒΙΤΣ

Πρακτορεῖα εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Ὀθωμ. Αὐτοκρατορίας

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΑΛΕΚΤΩΡ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΕΠΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙ

παντὸς εἴδους χρειωδῶν ἀντικειμένων εἰς 90 καὶ πλέον Καταστήματα τῆς Κων)πόλεως μεθ' ὧν ἡ Ἑταιρία εἶναι συμβεβλημένη.

Ἡ Ἑταιρία ***δὲν ζητεῖ ἐγγύησιν*** διὰ τὰς ἐπὶ πιστώσει ἀγορὰς τῶν ἐγκατεστημένων (etablis) ὑπαλλήλων, ὧν αἱ πληροφορίαι εἶναι ἐπαρκεῖς.

Ἄκρα ἐχεμύθεια καὶ εὐγένεια εἶναι τὰ πρῶτα συστατικὰ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρίας.

Ἐπὶ αἰτήσει δι' ἐπιστολικοῦ δελταρίου ἢ ἄλλως, στέλλονται ὑπάλληλοι εἰδικοὶ διὰ νὰ δώσουν τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας καὶ νὰ διαπραγματευθῶσιν οἱανδήποτε ἀγοράν.

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΠΛΗΡΩΜΗΣ 8-24 ΜΗΝΩΝ

ἀναλόγως τῆς ἀγορᾶς.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ Σ. ΒΙΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΜΟΥΔΑΝΙΟΙΣ

Φάρμακα ἀγγλικῆς καὶ γαλλικῆς προελεύσεως πάντοτε νωπά.

Spécialités παντὸς εἴδους.

Μεταλλικὰ ὕδατα τῶν ὀνομαστοτέρων πηγῶν.

Μεγάλη ἀκρίβεια καὶ εὐσυνειδησία περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν συνταγῶν.

Καθαριότης

Φιλοκαλία

Εὐθηνία τιμῶν

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

Η ΜΟΝΗ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΓΡΑΜΜΗ ΑΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΔΙΑ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ 18 ΗΜΕΡΑΣ

Τακτικὴ εἰκοσιπενθήμερος ἀναχώρησις ἐκ τῶν προκυμαιῶν Γαλατᾶ Κων)πόλεως τῶν ἀτμοπλοίων τῆς Ἑταιρίας «***Ἀθῆναι***» (16,000 τόννων) καὶ «***Θεμιστοκλῆς***» (15,000 τόννων) ἐναλλὰξ κατ' εὐθεῖαν διὰ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ, μὲ προσεγγίσεις εἰς Δαρδανέλλια, Σμύρνην, Πειραιᾶ καὶ Πάτρας.

Λίαν προσεχῶς ἡ «Ἑλληνικὴ Ὑπερωκεάνειος Ἀτμοπλοΐα» ἀποκτᾷ καὶ τρίτον ἀτμόπλοιον, ὁπότε τὰ ταξείδια θὰ γίνωνται κατὰ δεκαπενθήμερον.

Δι' ἐμπορεύματα, ἐπιβάτας καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην πληροφορίαν ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γενικὸν Πρακτορεῖον, Γαλατᾶ, Ἀβίδ χάν, ἀριθ. 26, 27, 28 καὶ ἐν τῇ Πόλει, Βακτσὲ-καποῦ ἀριθ. 12.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ:

ΑΝΤΩΝ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΤΟΣ

ΚΥΚΛΑΔΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

(ΣΥΡΟΣ)

Ἀναχωρήσεις :

Ἑκάστην ΠΕΜΠΤΗΝ, ὥραν 5 μ.μ. διὰ *Δαρδανέλλια, ΠΕΙΡΑΙΑ, Τῆνον, Σύρον, Νάξον καὶ Θήραν.*

Ἑκάστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥραν 4 μ. μ. διὰ *Πύργον καὶ Βάρναν.*

Δέχεται ἐπιβάτας καὶ ἐμπορεύματα δι' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἀλβανίαν.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

"Η ΑΝΑΤΟΛΗ"

ΠΕΡΑΝ, ΟΔΟΣ ΓΕΜΕΝΙΤΖΗ, ΑΡΙΘ. 29

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ἀντιπροσωπεία τοῦ ἐν Ἀθήναις ΣΤΟΙΧΕΙΟΧΥΤΗΡΙΟΥ καὶ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΕΙΟΥ ΠΕΤΡΑΚΟΥ καὶ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

ΤΜΗΜΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

ΕΤΑΒLISSEMENTS TYPOGRAPHIQUES

"L' ORIENT"

PÉRA, RUE YÉMÉNIDJI, N° 29

ΑΥΣΤΡΟ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΣΤΟΛΟΣ 40 ΣΚΑΦΗ *(ὑπερωκεάνεια Α΄ τάξεως)*

Χωρητικότητος 14,000 τόννων

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΜΕΧΡΙ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ ΗΜΕΡΑΙ 14

Ἀναχωρήσεις :

Ἑκάστην ΠΕΜΠΤΗΝ κατ' εὐθείαν διὰ *Νέαν Ὑόρκην* καὶ ἅπασαν τὴν *Ἀμερικήν.*

ΝΑΥΛΟΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΘΕΣΕΙΣ Α΄, Β΄, Γ΄.

Ἡ Γ΄ θέσις περιλαμβάνει ἐπίσης πλίνην καὶ ἄφθονον τροφὴν ἑλληνικῆς μαγειρικῆς.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ν. ΚΟΥΡΜΟΥΖΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ : Σαρδὰπ Ἰσκελεσῆ, ἀριθ. 24, Γαλατᾶ, κάτωθεν τοῦ Ἀραμπιὰν Χάν.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ : Γαλατᾶ, κάτωθεν τοῦ Ριχτὴμ χάν.

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ. — Ὁ οἶκος Θ. Ν. Κουρμούζη ἀναλαμβάνει τὴν παραλαβήν, ἐκτελώνιαν, ἀσφάλειαν καὶ ἀποστολὴν εἰς ὅλους τοὺς τόπους τοῦ κόσμου ἐμπορευμάτων, δεμάτων, ἐπίπλων καὶ ἀποσκευῶν μὲ ὅρους ἐκτὸς συναγωνισμοῦ. Ἐπίσης ἐκδίδει εἰσιτήρια δι' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Πληροφορίαι δωρεάν.

Ἀνταποκρίται πανταχοῦ.

Η "ΑΓΚΥΡΑ,,

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

Διατελοῦσα ὑπὸ τὸν διαρκῆ ἔλεγχον καὶ ἐπίβλεψιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

Ἱδρυθεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει νέων ἐπιστημονικῶν ἀσφαλιστικῶν ὅρων.

ΕΝΕΡΓΕΙ:

Ἀλληλασφαλείας ζωῆς, Προικοδοτήσεων, Ταμιευτηρίων ὡρισμένης λήξεως, Συντάξεις ἰσοβίους, κληρονομικάς, εὐεργετικάς.

ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΝ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΦΡ. ΧΡ. 5,000,000

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΟΙΝΩΝ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

Ναυτασφάλειαι, ἀσφάλειαι ἀγροτικαί, Ἀσφάλειαι ἰδιοφελεῖς
Διὰ τὰς ἰδιοφελεῖς ὡρίσθη μετοχικὸν φρ. χρ. 5,000,000

Γενικὸς πράκτωρ καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν
ΑΛΕΞ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ

Γενικὸς ἐπόπτης
ΙΩΑΝ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

ΚΑΠΝΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΓΡΗΓ. ΚΑΡΑΜΙΧΑΛΟΓΛΟΥ & ΣΑΣ

ΕΝ ΔΕΔΕΑΓΑΤΣ

Ἐν αὐτῷ εὑρίσκονται τακτικῶς αἱ ἐφημερίδες «*Νεολόγος*», «*Ταχυδρόμος*», τὸ σατυρικὸν «*Ἔμπρός*», ὁ «*Παπαγάλος*» τῆς Ἰταλίας καὶ διάφοροι ἄλλαι.

Ἐπίσης πωλοῦνται διάφορα μυθιστορήματα καὶ βιβλία τοῦ λαοῦ.

Τὸ Κατάστημα ἀναλαμβάνει τὴν ἀντιπροσωπείαν διαφόρων ἐκδοτικῶν οἴκων.

Τμῆμα ***Χαρτοπωλείου καὶ ἀθυρματοπωλείου.***

Μεγάλη συλλογὴ ἐπιστολικῶν δελταρίων.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
"ΘΕΡΥΘΡΟΣ ΑΛΕΚΤΩΡ,,

ΠΩΛΗΣΙΣ ΕΠΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙ
8-24 ΜΗΝΩΝ

Ὅροι πωλήσεως ἐκ τῶν ἐπωφελεστέρων

Ἡ Ἑταιρία ἱδρύθη καθ' ὁμοίωμα τῶν ἐν Εὐρώπῃ μεγάλων καταστημάτων διὰ τὴν ἐπὶ ΠΙΣΤΩΣΕΙ πώλησιν ὅλων τῶν τῇ ἀνέτῳ ζωῇ χρειωδῶν ἀντικειμένων ἄνευ οὐδεμιᾶς προκαταβολῆς, ἀλλὰ διὰ μικρῶν δόσεων ἑβδομαδιαίων, δεκαπενθημέρων ἢ μηνιαίων ἀναλόγως τῆς ἐπιθυμίας τοῦ πελάτου.

Πρὸς ἀποφυγὴν κόπου καὶ ἀνησυχίας, τὸ κοινὸν δύναται νὰ ζητήσῃ ***δι' ἐπιστολικοῦ δελταρίου τὴν δωρεὰν*** ἀποστολὴν εἰδικοῦ ὑπαλλήλου διὰ νὰ δώσῃ τὰς ἀπαιτουμένας πληροφορίας καὶ νὰ διαπραγματευθῇ οἱανδήποτε ἀγοράν.

Ἄκρα ἐχεμύθεια καὶ εὐγένεια εἶναι τὰ πρῶτα συστατικὰ τῆς Ἑταιρίας.

Ταρακσιλάρ, ΠΟΛΙΣ

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΕΛΒΕΤΙΑΣ
ΝΙΚΟΛΗ

380 - ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΠΕΡΑΝ - 380

ΟΙΚΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1883

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ **Ν. Γ. ΛΑΛΑΣ**

Ἐνοικιαστὴς τοῦ Ζυθοπωλείου τοῦ Σιδηροδρομικοῦ Σταθμοῦ Χαϊδὰρ πασᾶ.—Μόνος ἀντιπρόσωπος καὶ εἰσαγωγεὺς τοῦ περιωνύμου Ζύθου τοῦ Μονάχου **ΠΑΟΥΛΑΝΕΡΒΡΑΟΥ** *καὶ* **ΣΑΛΒΑΤΩΡ**

Γεύματα καὶ δεῖπνα διὰ καταλόγου. — Οἶνοι καὶ ἡδύποτα πρώτης ποιότητος. — Ἐφημερίδες εὐρωπαϊκαὶ καὶ ἐγχώριοι. — Συλλογὴ περιοδικῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1883.

ΖΥΘΟΣ ΣΑΛΒΑΤΩΡ

Ἀρχομένου τοῦ Φεβρουαρίου ζητήσατε πάντοτε τὸν Ζῦθον τῆς ἐποχῆς ΣΑΛΒΑΤΩΡ εἰς τὰ κυριώτερα Ζυθοπωλεῖα τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων.

Μόνος ἀντιπρόσωπος καὶ εἰσαγωγεὺς τοῦ περιωνύμου τούτου Ζύθου

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΛΑΛΑΣ

Ἰδιοκτήτης καὶ διευθυντὴς τοῦ Ζυθοπωλείου καὶ Ἑστιατορίου «ΕΛΒΕΤΙΑΣ»

380 - ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ - 380

Υ. Γ. Τυγχάνει συνάμα ἀντιπρόσωπος καὶ εἰσαγωγεὺς τοῦ περιωνύμου Ζύθου ***Παουλανερβράου*** τοῦ Μονάχου (Γερμανίας).

ΘΑΥΜΑ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

ΘΑΥΜΑ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

Γρος. 5

"ΣΑΤΑΝ,,

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1911

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο "ΣΑΤΑΝ,,

θὰ ἐκδοθῇ τὸ προσεχὲς ἔτος εἰς 12,000 ἀντετύπων, ἀσυγκρίτως τελειότερος καὶ καλλιτεχνικώτερος τοῦ ἐφετεινοῦ.

ΘΑ ΠΕΡΙΕΧΗ:

ὕλην ἐκλεκτὴν μεγάλης ποικιλίας. — Ἄνω τῶν 100 γελοιογραφιῶν ἐν τῷ κειμένῳ. — Πολυχρώμους ὁλοσελίδους γελοιογραφίας 20. — Καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον πολύχρωμον.

Οἱ βουλόμενοι νὰ ἐγγραφῶσι δύνανται νὰ ζητήσωσιν ἀπὸ τοῦδε ἀγγελίας, ἀπευθυνόμενοι εἰς:

Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΗΝ

Συντάκτην τοῦ «Ἐμπρὸς»

Γαλατᾷ, Ἰσμυρλόγλου χάν, ἀρθ. 12-13, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ

ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Ἱππότου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τοῦ χρυσοῦ παρασήμου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

(Ἐν τῷ Πέραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως)

Τὸ ***Ἑλληνογαλλικὸν Λύκειον***, ἀναγνωρισμένον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὡς ἰσότιμον πρὸς τὰ Ἑλλην. δημόσια Γυμνάσια καὶ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Πανεπιστημίων καὶ ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐπιστημονικῶν Σχολῶν, ἱδρύθη τῷ 1869 ὑπὸ τίτλον καὶ πρόγραμμα ***Ἑλληνικοῦ Λυκείου*** (τελείου Γυμνασίου), μεταρρυθμισθὲν δὲ ἀπὸ τοῦ 1892-93 συμφώνως ταῖς ἀπαιτήσεσι τῶν νῦν καιρῶν εἰς ***Ἑλληνογαλλικόν***, σκοπεῖ τὸ μὲν τὴν ὀρθόδοξον καὶ ἑλληνοπρεπῆ μόρφωσιν τῶν ὁμογενῶν παίδων διὰ τῆς γυμνασιακῆς παιδεύσεως, τὸ δὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, ἀναγκαιοτάτης πρός τε τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν ἐμπορίαν, πρὸς δὲ τὴν τελείαν ὑπωσοῦν ἐκμάθησιν τῆς ἐπισήμου τοῦ Κράτους γλώσσης. Διήρηται δὲ πρὸς τὸν τριπλοῦν αὐτὸν σκοπὸν εἰς τρία αὐτοτελῆ καὶ ἀνεξάρτητα τμήματα· α') τὸ ***Ἑλληνικόν***, ἐκ τάξεων 11 (7 τοῦ ***Προγυμνασίου*** καὶ 4 τοῦ ***Γυμνασίου***), λειτουργοῦν ἀπὸ τῆς 8 π. μ. μέχρι τῆς 12 καὶ ἐν ᾧ διδάσκονται ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, νεωτέρα καὶ ἀρχαία, τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ μαθήματα συμφώνως τῷ προγράμματι τῶν Ἑλληνικῶν Γυμνασίων, ὡς καὶ ἡ Λατινικὴ β') τὸ ***Γαλλικόν***, ἐξ 11 ὁμοίως τάξεων, λειτουργοῦν ἀπὸ τῆς 1—4 μ. μ. καὶ ἐν ᾧ διδάσκεται ἡ γαλλικὴ γλῶσσα, ἡ Ἱστορία, Γεωγραφία, Φυσιογνωσία καὶ Ἀριθμητικὴ ἕνεκεν πλείονος ἐνασκήσεως ἐν τῇ γλώσσῃ ταύτῃ καὶ γ') τὸ ***Τουρκικόν***, λειτουργοῦν καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 4—5 μ. μ. πρὸς ὅσον ἔνεστι τελειότερον καταρτισμὸν ἐν τῇ χρησιμωτάτῃ ταύτῃ γλώσσῃ.

Τὰ ***Ἐμπορικὰ*** μαθήματα διδάσκονται ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστί, ὁμοίως τηρουμένων καὶ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων. Γλῶσσα μ. μ. καὶ ἐν γένει τῆς διευθύνσεως ἐν σχέσει παντοίᾳ πρὸς τοὺς μαθητὰς ὡρισμένη ἐστὶν ἡ Γαλλική. ***Ἐφορία*** ἀσκοῦσα τὴν ὑπάτην τοῦ ***Λυκείου*** ἐποπτείαν, ἐκλεγομένη δὲ ψήφῳ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων ἐπταμελὴς ἐστίν, ἐξ ὧν πέντε μὲν ἐκ τῶν ὁμογενῶν, δύο δὲ Γάλλοι, τοῦ μὲν ὁριζομένου ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Πρεσβείας, τοῦ δὲ ὑπὸ τῆς Alliance Française· ἀποτελεῖται δὲ νῦν αὕτη ἐκ τῶν κ. κ. Σταύρου Βουτυρᾶ, Γ. Νούλη, Π. Κοσμίδου, Χ. Χαριτωνίδου, Ἰ. Μαμοπούλου, Weyl καὶ Rey.

Ἡ τοῦ ***Γαλλικοῦ τμήματος*** καὶ ἡ ***γενικὴ ἐσωτερικὴ διεύθυνσις***, ἣ ἀφορῶσα εἰς τὴν τάξιν, τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν πειθαρχίαν, ἀνατεθειμένη ἐστὶν ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ τοῦ ἐν Παρισίοις πρὸς διάθεσιν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης Κεντρ. Γαλλικοῦ Συνδέσμου (Alliance Française), συναινέσει καὶ τῆς Ἐφορίας, τῷ ἐλλογίμῳ κυρίῳ H. Blanchong, διδάκτορι τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν, ἐκ τῶν ἀρχαίων καθηγητῶν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Λυκείου.

Καθηγηταὶ τοῦ Λυκείου ἐν τῷ ***Γυμνασίῳ***: ὁ Αἰδεσ. Ἀλέξ. Ζῶτος. Ὁ Ἱδρυτὴς καὶ Γυμνασιάρχης. Οἱ κ. κ. Μ. Αὐθεντόπουλος, Ἰ. Εὐαγγελίδης, Μ. Σάγκας, Ἰ. Βλαβιάνης, Β. Μυστακίδης, Ν. Στρογγύλης καὶ Στ. Βραχάμης, πάντες διδάκτορες Πανεπιστημίων. Ἐν τῷ ***Προγυμνασίῳ***: οἱ κ. κ. Πάνος Χατζηχρῆστος, δ. φ., Ν. Δημάκης, Π. Δελλαγραμμάτικας, Ἀγαμέμνων Ἄκος, Γ. Αὐθεντόπουλος, Ἰωάν. Χατζηιωάννου, καὶ Μ. Ἀνδρουτσος, πάντες διπλωματοῦχοι οἰκείων Σχολῶν. Ἐν τῷ ***Γαλλικῷ***: ὁ Διευθυντὴς κ. H. Blanchong καὶ οἱ κ. κ. P. le Goff, B. Bareilles, L. Feuillet, J. Langhade, Ed. Hugues, P. Lambert, J. Freri, P. Lefèvre, Ch. Seigneur, An. Sioros, Ch. de Marpillero, Benoît, Ul. Euthymopoulos, P. Dellagrammaticas, J. Massimo, J. Spyridès, ὁ καὶ ὑποδιευθυντής, N. Diamantidès M. Androutzos. Ἐν τῷ ***Τουρκικῷ***: Μουσταφᾶ Ρεσὶδ-βέης, Σουλεϊμὰν ἐφ., Π. Μελιτόπουλος, Ἀντ. Κωνσταντινίδης, Ν. Γιαγκίτσης, καὶ Θ. Θεοφυλακτίδης. Τῆς Γερμανικῆς ὁ κ. Fr. Pettinger· τῆς Ἀγγλικῆς ὁ κ. Αἰμ. Δεπάλλος· τῆς Ἰχνογραφίας καὶ Ζωγραφικῆς ὁ κ. Κ. Ὀρφανουδάκης· τῆς Φωνητικῆς Μουσικῆς ὁ κ. Γ. Παχτίκος· τῆς Γυμναστικῆς ὁ κ. Ἡρ. Στάγκαλης· τοῦ Μανδολίνου καὶ τῆς Κιθάρας ὁ κ. Ἰ. Ἀδαμαντίδης. Ἰατρὸς δὲ τοῦ Λυκείου ὁ κ. Παναγ. Χατζηχρήστου.

Προαιρετικαὶ γλῶσσαι, ἐπὶ ἰδιαιτέροις διδάκτροις 5 ὀθ. λ. ἑτησίως, εἰσὶν ἡ Ἀγγλική, ἡ Γερμανικὴ καὶ ἡ Ρωσική.

Δίδακτρα· α') Ἐν τῷ Γυμνασίῳ: τῶν τροφίμων λ. ὀθ. 45, τῶν ἡμιτροφίμων λ. ὀθ. 22 1/2, τῶν ἐξωτερικῶν 16. β') ἐν ταῖς 3 ἀνωτέραις τάξεσι τοῦ Προγυμνασίου, τῶν τροφίμων: λ. ὀθ. 40, τῶν ἡμιτροφίμων λ. ὀθ. 20, τῶν ἐξωτερικῶν λ. ὀθ. 14. γ') ἐν ταῖς λοιπαῖς τάξεσι: τῶν τροφίμων λ.ὀθ. 38 τῶν ἡμιτροφίμων λ. ὀθ. 18, τῶν ἐξωτερικῶν λίρ. ὀθωμ. 10.

Κανονισμὸς τοῦ Λυκείου ἀποστέλλεται τοῖς αἰτοῦσιν.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΟΙΝΩΝ & ΠΟΤΩΝ

Α. ΔΟΝΑ & Π. ΒΑΓΙΑΚΗ

Πέραν, Ὁδὸς Χαμὰλ-μπασῆ ἀρ. 52

(Ἐναντι τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας.

Ζητήσατε καὶ θὰ εὕρητε εἰς τὰ ἀνεγνωρισμένα καταστήματα

Α. ΔΟΝΑ & Π. ΒΑΓΙΑΚΗ

Οἴνους παλαιοὺς διαφόρων προελεύσεων, οἴνους ἐπιτραπεζίους Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος διαφόρων ποιοτήτων, μαστίχας καὶ δούζικα ἀρίστης ἐκλογῆς. Κονιὰκ διαφόρων ἐργοστασίων καὶ διάφορα ἄλλα οἰνοπνευματώδη ποτά.

ΜΕΓΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

"Η ΑΝΑΤΟΛΗ,,

ΠΑΝ.Γ.ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Πέραν, ὁδὸς Χαμὰλ-Μπασῆ, ἀρ. 12

(Ἀπέναντι τοῦ Γαλατᾶ Σεραΐ)

Τὸ Ἑστιατόριον «Ἡ Ἀνατολὴ», τὸ κεντρικώτερον τῶν ἐν Πέραν ἑστιατορίων, εἶναι πασίγνωστον διὰ τὴν καθαρὰν τροφήν, διὰ τὴν καλὴν μαγειρικήν του, πρὸ παντὸς δὲ διὰ τὰ ἀγνὰ ὑλικὰ τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται.

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΠΡΟΘΥΜΟΣ

ΤΙΜΑΙ ΜΕΤΡΙΑΙ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

Δ. & Π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗ

198-Μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέραν-198

Κωνσταντινούπολις

Εἴδη νεωτερισμῶν ἀγγλικῆς καὶ γαλλικῆς προελεύσεως

Τμῆμα ραπτικῆς μετὰ πλουσίας συλλογῆς ὑφασμάτων.

Χειρόκτια, Ἀλεξίβροχα καὶ ἅπαντα ἐν γένει τὰ εἴδη τοῦ νεωτερισμοῦ.

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΠΡΟΘΥΜΟΤΑΤΗ

ΙΑΤΡΕΙΟΝ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΟΥΡΟΛΟΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

τῶν ἰατρῶν

Γ. Γ. ΑΠΕΡΓΗ & Π. ΖΩΤΟΥ

Βακτσὲ Καποῦ, Σταμποὺλ χὰν, ἀρ. 7

(ἄνωθεν Φαρμακεμπορείου Κασαπιὰν)

ΘΕΡΑΠΕΙΑ τελεία καὶ κατὰ τὰς νεωτάτας μεθόδους πάντων τῶν νοσημάτων τῶν γυναικῶν, ὡς κολπιτίδων, λευκορροίας, μητριτίδων, δυσμηνορροίας, στειρώσεως καὶ πάσης ἄλλης ἀπὸ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων διαταραχῆς.

ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ οὐρολογικῶν καὶ ἀφροδισίων, νοσημάτων τῶν νεφρῶν καὶ κύστεως, συφιλίδος καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς περιόδους καὶ τῶν ἐπιπλοκῶν αὐτῆς, βλεννορροίας ὀξείας καὶ χρονίας ὡς καὶ τῶν συνεπειῶν ταύτης (στενωμάτων, προστατίτιδος κ.τ.λ.), ἀνικανότητος, σπερματορροίας κ.τ.λ.

ΧΥΤΗΡΙΟΝ

Διὰ τυπωτάτων Μηχανῶν (Haprsiών) Φουσὲ κατασκευάζονται:

✣ Στοιχεῖα πεζὰ καὶ κεφαλαῖα Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικά.

✣ Κοσμήματα πλείστων εἰδῶν.

✣ Καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ σχετικὰ εἴδη τῶν τυπογραφείων.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΕΙΟΝ

Ἀναλαμβάνεται ἡ στερεοτύπωσις συγγραμμάτων, διαφημίσεων, πινάκων κλπ.

ΞΥΛΟΥΡΓΕΙΟΝ

Κατασκευάζονται:

Γραμματοθῆκαι πεζῶν στοιχείων, ἑλληνικῶν καὶ γαλλικῶν.

Ἐπίσης καὶ γραμματοθῆκαι Κεφαλαίων στοιχείων ἑλληνογαλλικῶν (Κομμά).

ΣΤΟΙΧΕΙΟΧΥΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΙ

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΕΙΟΝ

ΠΕΤΡΑΚΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

7-ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ-7

(ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1905

ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ

Κατασκευάζονται:

✣ Συνθετήρια δρειχάλκινα καὶ ἐπινικελωμένα.

✣ Σελιδοθέται παντὸς μεγέθους ἐκ τσίγκου.

✣ Λαβίδες (τσιμπίδια).

✣ Κόφτραι διαστίχων καὶ γραμμῶν.

✣ Ἀναλαμβάνεται ἡ τοποθέτησις καὶ ἡ ἐπισκευὴ τυπογραφικῶν πιεστηρίων.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Πάστα κυλίνδρων ἀρίστης ποιότητος.

✣ Μελάνη τυπογραφικὴ μαύρη ἐγχώριος δ' ἐφημερίδας, εὐρωπαϊκὴ διὰ συγγράμματα, εἰκόνας, ἐπισκεπτήρια καὶ μελάνη διαφόρων ἄλλων χρωμάτων.

Ἀναλαμβάνομεν τὸν καταρτισμὸν πλήρων τυπογραφείων.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΜΟΛΥΒΔΟΝ

ΔΕΙΓΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΠΑΝΤΙ ΤΩι ΑΙΤΟΥΝΤΙ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τὰ *Τυπογραφικὰ Καταστήματα «Η ΑΝΑΤΟΛΗ».*
ΠΕΡΑΝ, ὁδὸς Γεμενιτζῆ, ἀριθ. 29.

ΟΙΚΟΣ ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΝΤΙΠΑ

ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἀρ. 111—115—Φερμελετζήδικα—Ἀρ. 111—115

Ὁ ἀρχαιότερος τοῦ εἴδους του, ἱδρυθεὶς τῷ 1864

Ἐν αὐτῷ εὑρίσκουσι οἱ ναυτιλλόμενοι πάντα τὰ ναυτικὰ εἴδη ἀγγλικῆς καὶ ρωσσικῆς προελεύσεως.

ΤΙΜΑΙ ΑΝΕΠΙΔΕΚΤΟΙ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΩΝ "ΝΕΚΤΑΡ,,

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΖΥΘΟΥ

ΕΙΣ ΒΟΥΓΙΟΥΚΔΕΡΕ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΖΥΘΟΣ ΞΑΝΘΟΣ ΜΕΡΔΖΕΝ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΣ

Ὁ μόνος παρασκευαζόμενος διὰ τῶν περιφήμων πηγαίων ὑδάτων Κοδζάτας τοῦ Βουγιούκδερε ἐκ καθαρᾶς κριθῆς καὶ Βρυωνίας.

Βραβευθεὶς διὰ χρυσῶν μεταλλίων εἰς τὰς διεθνεῖς Ἐκθέσεις 1909 Λονδίνου καὶ Παρισίων ὡς καὶ εἰς τὴν *ἐπιτόπιον Προύσης.*

ΕΞΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Ἐν *Γαλατᾷ*, ὁδὸς Βοεβόδα, Ἀζαριὰν χάν.

ΟΙΚΟΣ

Δ. ΡΩΣΣΗ

158-ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ-158

(Παρὰ τὴν δίοδον Χαλεπίου)

Πλουσία συλλογὴ εἰδῶν νεωτερισμοῦ δι' Ἄνδρας καὶ διὰ Γυναῖκας.

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Προῖκες ἐπὶ παραγγελίᾳ καὶ πλήρης συλλογὴ ἀσπρορρούχων διὰ κυρίας.

Ε. ΚΑΛΛΙΒΡΟΥΣΗ & ΣΙΑ

342-ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ-342

ΥΦΑΣΜΑΤΑ Μάλλινα, Βαμβακερὰ καὶ μεταξωτά.

ΓΑΡΝΙΜΕΝΤΑ (γαρνιτοῦρες) τελείας καλαισθησίας.

ΠΑΝΤΟΤΕ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΣΑΤΑΝ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ & ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΤΟΥ

1910

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ 10.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

(Χιλιὰς πρώτη)

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΙΣΜΥΡΛΟΓΛΟΥ ΧΑΝ, ΓΑΛΑΤΑ

ΤΥΠΟΙΣ: ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ "Η ΑΝΑΤΟΛΗ,,

ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Κατὰ μῆνα : 52 σελίδες ὕλης φιλολογικῆς. Μυθιστορήματα, διηγήματα, χρονογραφήματα. Εἰκόνες καλλιτεχνικαὶ καὶ ἐπίκαιροι ὅλων τῶν γεγονότων τοῦ μηνός. Εἰκόνες καλλιτεχνικαὶ ἐκτὸς τοῦ κειμένου. Χάρτης α΄ ποιότητος. Ἐξώφυλλον καλλιτεχνικόν.

ΕΓΓΡΑΦΗ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει	*ἐτησία*	*Γρόσ.*	*47 1)2*
» *ταῖς ἐπαρχίαις*	»	»	*60 .—*
» *τῷ ἐξωτερικῷ*	»	*Φρ. χρ.*	*15 .—*

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Νέου Πνεύματος» κ. Ν. Τ. Παπαδημητρίου εἰς Κωνσταντινούπολιν, Γαλατᾶ, Λατὶφ χὰν ἀρι. 7.

ΕΜΠΡΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΑΤΥΡΑΣ

ΜΕΤΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΥΠΟ

Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ (Μεφιστοφελοῦς)

ΕΓΓΡΑΦΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει γρόσ. 40. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις γρόσ. 50.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 13

ΓΡΑΦΕΙΑ : Γαλατᾶ Κ)πόλεως, Ἰσμυρλόγλου χάν, ἀρ. 12-13

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι τὸ α΄ ἔτος δεμένον εἰς τόμον ἀντὶ γρ. 25.

ΕΜΡ

Στὸν χορὸ τῆς Φιλοπτώχου τρυφερούτσικο μπουμποῦκι
ἦταν ὅταν πρωτοπῆγε στῆς μαμᾶς της τὸ πλευρὸ
καὶ σὰν μέλισσα σιμά της τριγυρνοῦσαν τόσοι κοῦκοι
ποιὸς νὰ τὴν ἁρπάξῃ πρῶτος νὰ τὴν βγάλῃ στὸ χορό.

Ρεβερέντζες, κοπλιμέντα στὴν μαμά, μὰ γιὰ τὴν κόρη
κι' ἔλεγαν σ' αὐτὴν λογάκια ὅλο μέλι κι' ὅλο γλύκα
τὴν εὐρίσκαν δ' ἀνωτέραν κι' ἀπ' αὐτὴν τὴν Τερψιχόρη
κι' ὅλοι σοῦζα ἦσαν μπρός της — μπρὸς σὲ τέτοια μία προῖκα.

—Πῶς μ' ἀρέσουνε τὰ ἄνθη ! —"Αχ κι' ἐμένα, δεσποσύνη . . .
— Καὶ ποιὸ προτιμᾶτ' ἀπ' ὅλα ;—Μὲ τρελλαίνουν ἡ γκαρτένιας.
— 'Αμ' ἐμένα ; . . . Καὶ πηδοῦσε εὔθυμος στοῦ βάλς τὴν δίνη
κι' ἔβλεπ' ὀνειρώδεις κόσμους χωρὶς λύπες, χωρὶς ἔννοιες.

Κι' ἔτσι τ' ἄκακο μπουμποῦκι, ποῦχε τόση νοστιμάδα
μὰ ἰδέαν κἂν ἀκόμη ἀπὸ παγωνιὲς καὶ μπόρες,
ἄνοιξε τὰ πέταλά του εἰς τοῦ ἥλιου τὴν λιακάδα
κι' ἡ μαμάκα της τοὺς εἶπε : «Καλὰ τέλη, καλὲς ὧρες !»

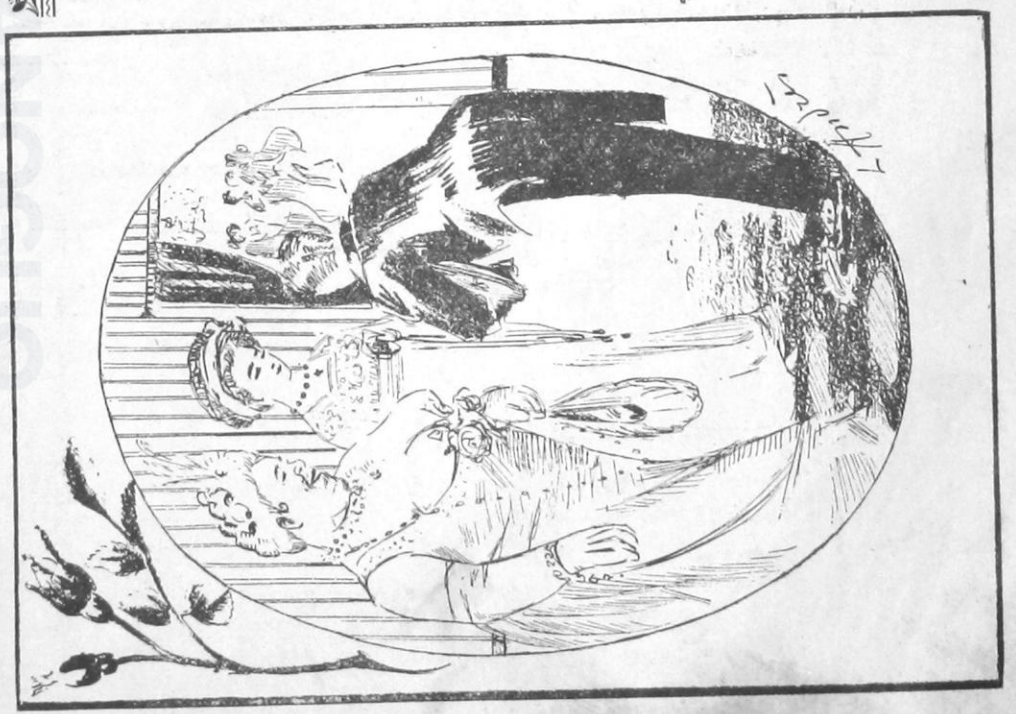

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΟΥ 1913

ΕΠΟΧΑΙ

Ἀπὸ κτίσεως κόσμου κατὰ τοὺς Ο΄ ἔτη	7000
» » τῶν σταθμῶν τῆς ἑταιρείας τῶν Ἀνατολικῶν Σιδηροδρόμων (Προηγήθησαν τῆς κοσμογονίας)	
» » τῶν ἀτμοπλοίων τῆς Μαχσουσὲ (Σύγχρονος πρὸς τὴν ἄνω ἐποχὴν)	
» τῆς γεννήσεως τοῦ κ. Λιμαράκη ἔτη	58
» » προεδρείας τοῦ ἰδίου ἐν τῷ Συλλόγῳ ἔτη	59
» » γεννήσεως τοῦ κ. Σ. Καζανόβα »	42
» » χρήσεως μονυέλου ὑπὸ τοῦ ἰδίου »	43
» » ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ Χριστοφόρου Κολόμβου ἔτη	500
» » » » πτυελάγρας ὑπὸ τοῦ κυρίου Κοκκολάτου »	2
» » χρήσεως τῆς πτυελάγρας ὑπὸ τῶν ἰατρῶν »	0

ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Κάθε βράδυ εἰς τὸ Σκαΐτιν ὅλαι αἱ φάσεις καὶ ἰδίᾳ . . . πανσέληνοι.

ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

(Διὰ τὰς γυναῖκας)

Ἔαρ: Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς των εἰς τὸν χορὸν τῆς Φιλοπτώχου.
Θέρος: Ἀπὸ τῆς πρώτης ἀπιστίας τῶν συζύγων των.
Φθινόπωρον: Ἀφ' ὅτου δὲν ἔχουν ἐραστήν.
Χειμών: Ἀφ' ὅτου τοῖς ἐπιτρέπεται νὰ κάμνουν ὅ,τι δὲν δύνανται.

(Διὰ τοὺς ἄνδρας)

Ἔαρ: Ἀφ' ὅτου μεταχειρίζονται τὸ μπαστοῦνι.
Θέρος: Ἀφ' ὅτου τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὰς συζύγους των.
Φθινόπωρον: Ἀφ' ὅτου τὰ βρίσκουν μπαστούνια.
Χειμών: Ἀφ' ὅτου μεταβάλλεται εἰς δεκανῆκι.

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ

Ὁλικὴ ἔκλειψις τοῦ δανείου τῶν 7 ἑκατομμυρίων ὁρατὴ εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον.
Ὁλικὴ ἔκλειψις τοῦ Χαμὴτ ὁρατὴ ἐν τῇ ἐπαύλει Ἀλλατίνη τῇ 20ῇ Μαΐου.
Ὁλικὴ ἔκλειψις τῆς φωνῆς τῶν κ.κ. Σάλτα, Κωνσταντινίδου καὶ Ναρλῆ, ἀνεπαισθήτως αἰσθητὴ ἐν τῇ Βουλῇ.
Ὁλικὴ ἔκλειψις τοῦ κ. Ἀριστοβούλου ὄπισθεν τῆς κ. Ψ. ὁρατὴ εἰς τὸ Σκαΐτιν Παλάς.
Ὁλικὴ ἔκλειψις τῶν σκύλων τῆς πόλεως ἀόρατος εἰς τὴν πόλιν μας.
Ὁλικὴ ἔκλειψις τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου ὁρατὴ εἰς τὴν Βουλήν.
Ὁλικὴ ἔκλειψις τοῦ Πολιτικοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων Ἐπιστημόνων.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΟΝ

Ἰανουάριος

Τὸ νέον ἔτος ἄρχεται τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1910. Ὁ «Σατὰν» γίνεται ἀνάρπαστος. Τὰ ὀλίγα ἐναπομείναντα τεύχη του πωλοῦνται εἰς τοὺς μπακάληδες μὲ τὸ καντάρι.

Ἡ στρατολογία τῶν μὴ μουσουλμάνων ἀναβάλλεται τῇ ἀποφάσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου διὰ τὸν Μάρτιον.

Ἕνεκα προαγωγῆς χηρεύει ἡ θέσις Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου τῶν Πατριαρχείων· ἡ «Πρόοδος» ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ συνιστᾷ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ κ. Λιμαράκη ὡς μόνου ἐνδεδειγμένου. Ὁ κ. Λιμαράκης δέχεται, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ ἔχῃ καὶ σχολὴν νοσοκόμων ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.

Τὰ ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος ἐπείγοντα διὰ τὴν ἐνταῦθα πρεσβείαν τηλεγραφήματα διατάσσεται τὸ τηλεγραφεῖον νὰ διευθύνῃ εἰς τὸ Σκαΐτιν-παλάς.

ΘΕΡΟΣ (Ι)

Ἄπλωσε τὰ πέταλά του τὸ ἀθῶο μπουμπουκάκι
στῆς μαγιάτικες δροσοῦλες καὶ στὰ χάδια τοῦ ἥλιου
ἄπλωσε διψῶντα χείλη στῆς ἀγάπης τὸ φιλάκι
καὶ δὲν χόρταινε τὸ μέλι τοῦ μηνὸς τοῦ γαμηλίου.

Πώ! τί ὄμορφα ποῦ ἦτο, τί ὁραῖα, τί καλά!...
ὅλο ποίησις καὶ ἔρως, ὅλο γέλοια λυγομένα
καὶ τὰ χείλη των ροφοῦσαν μαγουλάκια ἁπαλὰ
καὶ ὡρκίζοντο νὰ ζήσουν διαρκῶς ἀγαπημένα.

Πώ! τί ὄμορφα ποῦ ἦσαν, τί καλὰ καὶ τί ὡραῖα
τὰ φιλάκια, ποῦ τὰ νοιώθουν ὅσοι ξέρουν ν' ἀγαπᾶνε!
μὰ δὲν τἄνοιωθε καθόλου μὰ μαγείρισσά των γραῖα
καὶ τοὺς ἔκοφτε στὴ μέση καὶ τοὺς ἔβαζε νὰ φᾶνε.

Μ' ἕνα φίλημα ξυπνοῦσαν καὶ τὸ βράδυ μ' ἕνα ἄλλο
ἀπεκοίμιζαν λαχτάρες ποῦ δὲν εἶχαν τελειωμό·
μὰ καὶ κάποτε ξεχνοῦσαν ἀπ' τὸν πόθο τὸν μεγάλο
τὸ ξημέρωμα νὰ νοιώσουν καὶ δὲν εἶχαν σηκωμό!

Ἡ «Πρόοδος» δημοσιεύει συνέχειαν τοῦ μυθιστορήματος τῆς κυρίας Σοφίας Σπανούδη «Ἀνθισμένο μονοπάτι».

Ὁ Χουσεΐν Τζαχὴτ ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ δημοσιευομένῳ ἐν τῇ «Τανὶν» συνιστᾷ ὅπως προβῇ ἡ Κυβέρνησις εἰς τὴν ἄμεσον ἐφαρμογὴν τοῦ περὶ ἀλητῶν νόμου καὶ ἐν Κρήτῃ.

Φεβρουάριος

Ἡ Κρήτη στέλλει βουλευτὰς εἰς τὴν ὀθωμανικὴν Βουλήν· ἡ Ἑλλὰς ἀπευθύνει ἔντονον διακοίνωσιν εἰς τὴν Τουρκίαν ἀπαιτοῦσα νὰ μὴ γίνωσι δεκτοὶ οἱ βουλευταί.

Πίπτει ἡ ὑπὸ τὸν Χιλμῆ πασᾶν Κυβέρνησις· τὸ ὑπουργεῖον ἀνασχηματίζεται μὲ τὰ αὐτὰ πρόσωπα ὑπὸ τὸν Χιλμῆ πασᾶν.

Ἀρχίζουν οἱ χοροὶ τῶν φιλανθρωπικῶν σωματείων τῆς πόλεώς μας, διδόμενοι κατὰ προτίμησιν εἰς τὸ Σκαΐτιν-παλάς· ἕνεκα τούτου σημειοῦνται μεταξὺ τῶν κυριῶν ἱκαναὶ . . . πτώσεις.

Ἀναγινώσκεται ἡ κρίσις τοῦ δραματικοῦ διαγωνίσματος τοῦ Συλλόγου· τὰ ὑποβληθέντα ἔργα κρίνονται ἐκτὸς συναγωνισμοῦ πλὴν τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Σάπια βάρκα», τὸ ὁποῖον ἀπορρίπτεται μετὰ πολλῶν ἐπαίνων. Ὁ κ. Φυτίλης διαμαρτυρόμενος περιμαζεύει τὴν «Σάπια βάρκα» καὶ τὴν χρησιμοποιεῖ διὰ τὴν συγκοινωνίαν τοῦ δραματικοῦ του οἰκοδομήματος, τοῦ «χτισμένου στὸν ἄμμο», «δίχως ἀκρογιάλι», μὲ πλήρωμα τὴν «Μάννα καὶ τὴν Κόρη» ἡ «Νίτσα» λησμονηθεῖσα δαγκάνει τὸν συγγραφέα.

Αἱ μετοχαὶ τῆς Μαχσουσὲ ζητοῦνται πολύ· ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ σημειοῦνται πράξεις εἰς τὰ 225.

Μέγα σκάνδαλον εἰς τὸν χορὸν τῆς Φιλοπτώχου εἰς βάρος γνωστοτάτου τραπεζίτου τῆς πόλεώς μας.

Μάρτιος

Μεγάλη οἰκονομικὴ κρίσις εἰς τὴν ἀγοράν· αἱ Ἀπόκρεω παρέρχονται χωρὶς νὰ τὰς ἀντιληφθῇ κανείς.

Φθάνουν τὰ ἀτμόπλοια τῆς νέας Ἀγγλικῆς Μαχσουσέ· τὸ ταξείδιον μέχρι Πριγκήπου διαρκεῖ ἤδη μίαν ὥραν καὶ πεντηκονταπέντε λεπτά. Αἱ μετοχαὶ τῆς νέας ἑταιρείας πίπτουν εἰς τὰ 27.

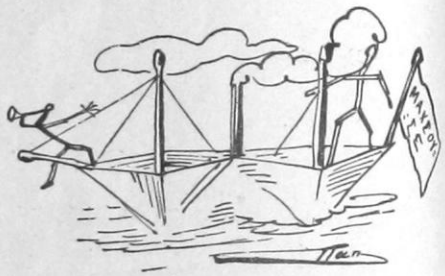

Θυελλώδης συζήτησις ἐν τῇ Βουλῇ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν ἀμφισβητουμένων ἐν Μακεδονίᾳ ἐκκλησιῶν· ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ τύπου ἐξαίρεται ἡ ἄψογος κατ' αὐτὴν στάσις τῶν ὁμογενῶν βουλευτῶν κ. κ. Σάλτα, Κωνσταντινίδου καὶ Ναρλῆ.

Ἀναβάλλεται κατόπιν ὡριμωτέρας σκέψεως ἡ στρατολογία τῶν μὴ μουσουλμάνων διὰ τὸν Μάϊον.

Συγκέντρωσις στρατευμάτων εἰς τὰ ἑλληνοτουρκικὰ σύνορα. Ἀπειλεῖται σύρραξις. Πρὸς ἀποφυγὴν ταύτης καὶ λύσιν τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος συνέρχεται ἐν Ρώμῃ συνδιάσκεψις, ἥτις ἀποφασίζει τὴν προσάρτησιν τῆς μεγαλονήσου εἰς τὴν Τουρκίαν ἀπέναντι ἀποζημιώσεως ταύτης πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Ἀπρίλιος

Μέλη τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῶν Πατριαρχείων εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἀποχωρούντων ἐκλέγονται οἱ κ.κ. Πολυζέτης, Χασιώτης, Λυμπουσάκης καὶ Ὀρφανίδης, οἵτινες ἀμέσως παύουν βαρυαλγοῦντες.

Τὸ ὑπὸ τὸν Χιλμῆν πασᾶν ὑπουργεῖον ὑποβάλλει τὴν παραίτησίν του· καλεῖται πρὸς σχηματισμὸν νέου ὑπουργείου ὁ Χιλμῆ πασᾶς ὅστις προσλαμβάνει τὰ αὐτὰ πρόσωπα.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Κάθε φίλημα καὶ φύλλο ἀπ' τὸν κάλυκα μαδοῦσε
κι' ἔφευγε κιτρινιασμένο κεῖ ποῦ πάνε τόσα ἄλλα...
τὸ καλλίφυλλο τὸ ρόδο ὅλονὲν φυλλοροοῦσε
καὶ προβάλλανε στὴ μέση τὰ ἀγκάθια τὰ μεγάλα.

Λύπες, ἔννοιες ἤλθαν τώρα εἰς τοῦ ἔρωτος τὴ θέσι
καὶ τοῦ ἔαρος ἐκεῖνα τὰ φιλιὰ τὰ μυρωμένα
ποῦ ἐδίδοντο μὲ θέρμη κι' ἀντηλλάσσοντο μὲ ζέσι
ἦσαν τώρα χωρὶς γλύκα, ἄτονα καὶ νεκρωμένα.

Ποῦ τὰ τρυφερὰ τὰ λόγια, ποῦ τὰ ἁπαλὰ τὰ χάδια;
ποῦ τοῦ Μάη ἡ δροσοῦλες κι' ἡ γλυκόθερμες λιακάδες;
ὅλα πέταξαν καὶ πᾶνε, ἔμειναν τὰ στήθια ἄδεια
καὶ τὰ πρῶτα τρυφερίτσια διεδέχθησαν καυγάδες.

Κάθε μέρα μία γρίνια, κάθε τόσο μία ἔρις...
— Θὰ τὸ θυμηθῇς τὸ βράδυ μιὰ γκαρδένια νὰ μὲ φέρῃς;
Μὰ τὸ βράδυ: — Σὺ νομίζεις πῶς δὲν εἶχα ἄλλην ἔννοια
παρὰ μόνο νὰ θυμᾶμαι τὴ δικιά σου τὴν γκαρδένια.

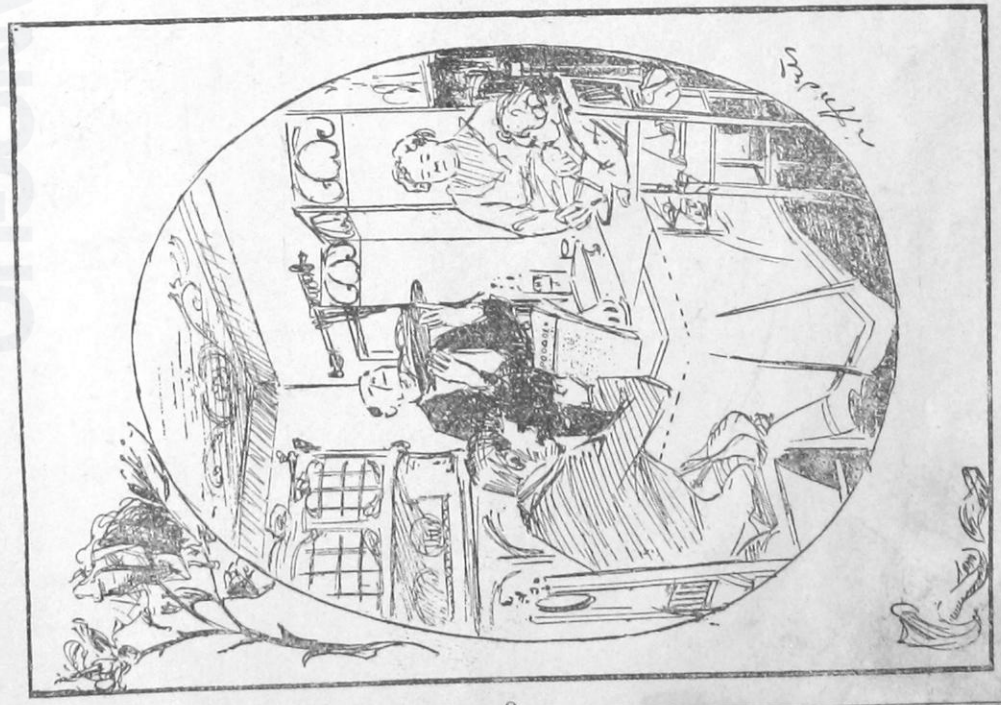

Ἡ Πύλη διαμαρτύρεται κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ρώμῃ συνεδρίου περὶ τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος καὶ ἀποφασίζει ναυτικὴν ἐπίδειξιν. Κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ στόλου ἐκ τοῦ Κερατείου τὸ «Μεσουδιὲ» παρασυρθὲν ὑπὸ τῶν ρευμάτων πίπτει κατὰ τῆς προκυμαίας τοῦ Γαλατᾶ καὶ τὴν καταστρέφει. Ἐν τῇ σχετικῇ ἐκθέσει του ὁ ἀρχιναύαρχος Καῖμπελ πασᾶς ἐξαίρει τὴν ἀντοχὴν τοῦ θωρηκτοῦ μὴ ὑποστάντος οὐδεμίαν ζημίαν καὶ προοιωνίζεται πολλὰ τὰ καλὰ διὰ τὸ μέλλον.

Γίνονται αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ Ἑλλην. Φιλολογικοῦ Συλλόγου. Ὁ κ. Λιμαράκης ἐκλέγεται κατὰ τὸ σύνηθες πρόεδρος. Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ θεσπίζεται θέσις **ἀκολούθου** τοῦ προέδρου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναδεικνύεται παμψηφεὶ ὁ κ. Αὐρήλιος Σπαθάρης. Μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐκλεγέντων ἀναφέρεται καὶ ὁ κ. Ἀριστείδης Δημόπουλος πρῶτος ἀντιπρόεδρος. Οὕτω πως ὁ Σύλλογος ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἁρμόζουσαν αὐτῷ ... περιωπήν.

Ἡ «Πρόοδος» δημοσιεύει συνέχειαν τοῦ μυθιστορήματος τῆς κυρίας Σοφίας Σπανούδη «Ἀνθισμένο μονοπάτι».

Μάϊος

Ὁ Μπαμπὰν ζαδὲ τῆς «Τανὶν» δίδει ἐξετάσεις εἰς τὸ Διεθνὲς δίκαιον καὶ ἀναγορεύεται ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν.

Ὁ κ. Π. Κεσίσογλους δημοσιεύει ἐν ἐπιφυλλίδι εἰς τὴν «Πατρίδα» τὴν ἐνώπιον τοῦ Στρατοδικείου δίκην του. Ἡ «Πατρὶς» γίνεται ἀνάρπαστος... ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Ἐπανάστασις εἰς τὴν βόρειον Ἀλβανίαν· στέλλονται ἐν τάχει ἐπικουρίαι εἰς τὸ αὐτόθι στρατιωτικὸν σῶμα.

Κατόπιν μελέτης τοῦ ζητήματος ἀποφασίζεται ἡ ἀναβολὴ τῆς στρατολογίας τῶν μὴ μουσουλμάνων διὰ τὸν Σεπτέμβριον.

Γνωστὸς τύπος ἀριστοκράτου τοῦ Πέραν ἀπάγει τὴν πρωταγωνίστριαν τοῦ θιάσου Μνηματακίων.

Ὁ ἔκπτωτος Σουλτάνος Χαμὴτ δραπετεύει ἐκ τῆς ἐπαύλεως Ἀλλατίνη, συμπεριλαμβάνων ὁλόκληρον τὴν φρουράν του.

Ἰούνιος

Κατὰ τηλεγραφικὰς ἐξ Ἀλβανίας εἰδήσεις ἡ ἡσυχία ἀπεκατέστη αὐτόθι· οἱ κάτοικοι ἐπιδίδονται ἀνενόχλητοι ὡς καὶ πρότερον εἰς τὴν ληστείαν.

Ἡ ἑταιρεία τῶν Ἀνατολικῶν Σιδηροδρόμων ἀποφασίζει νὰ πληρώνῃ ἐφεξῆς τοὺς ὑπαλλήλους της εἰς εἶδος ἐκ τοῦ ἀχρήστου ὑλικοῦ της· οἱ ὑπάλληλοι διαμαρτυρόμενοι κηρύττουσιν ἀπεργίαν. Ἡ Βουλγαρία ἐπωφελουμένη ἐκ τῆς ἀπεργίας καταλαμβάνει τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν ἐν Θράκῃ μέχρι Μικροῦ Τσεκμετζέ.

Ἀπειλεῖται τουρκοβουλγαρικὸς πόλεμος. Σημειοῦνται ἤδη μερικαὶ συμπλοκαὶ εἰς τὰ σύνορα, ἀλλ' ἡ σύγκρουσις ἀποσοβεῖται καὶ ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἀπομένει εἰς τὴν Βουλγαρίαν ἀπέναντι ἀποζημιώσεως καὶ μὲ τὴν ρητὴν ὑπόσχεσιν περὶ ἐπισκέψεως τοῦ Φερδινάνδου εἰς Κων)πολιν.

Δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος κηρύσσεται ἡ λῆξις τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας.

Ἰούλιος

Ὁ κ. Κοσμίδης ἐπωφελούμενος τῆς διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς ἐπιχειρεῖ περιοδείαν ἀνὰ τὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας πρὸς μελέτην τῶν ξένων διοικητικῶν ὀργανισμῶν.

Ἀγγέλλονται ταραχαὶ ἐν Ἀραβίᾳ· ὁ ἰμάμης Γιαχγιᾶ μετὰ τῶν ὀπαδῶν του ἐγένετο

ΧΕΙΜΩΝ

Ἦλθαν χειμωνιὲς καὶ κρύα, ἦλθαν μπόρες,καταιγίδες
καὶ δέν ἔμεινε κἂν φύλλο στὸ κλαδὶ τὸ ξηραμένο
τ' ἁπαλὰ τὰ μαγουλάκια τ' αὐλακώσανε ρυτίδες
καὶ τ' ὡραῖο κεφαλάκι εἶνε τώρα χιονισμένο.

Στοῦ τραντάφυλλιοῦ τὸν τόπο ἤδη φύονται τσουκνίδες
καὶ τὰ χείλη ποῦ φιλοῦσαν κρύπτουν τώρα στὴν γωνία
περασμένα μεγαλεῖα, μαῦρες ἔννοιες καὶ φροντίδες
ἕτοιμα τὸ «ἄχ» νὰ ποῦνε στὴ στερνή των ἀγωνία.

Ξεχασθῆκαν ἡ γκαρδένιες, ξεχασθήκανε τὰ ρόδα
νεφρολούλουδα μονάχα τέρπουν τώρα τὴν καρδιά της
κάθε πρᾶγμά στὸν καιρό του, κάθε λοῦσο μὲ τὴν μόδα
κι' ἀντὶ ρόδων κομβολόγια ἔχει τώρα στὴν ποδιά της.

Στὸν ἀπέραντο τὸν κόσμο ὅλα ἔχουν ἕνα πέρας...
κόρη πάγκαλλη ἐκπίπτει σ' ἀρχαιότητα Τανάγρας
ἄγγελος στὸν κόσμο φθάνεις καὶ ἀπέρχεσαι ὡς τέρας
καὶ τὰ σκέλη τὰ σφριγῶντα πιάνονται ὑπὸ ποδάγρας.

Μεφιστοφελῆς

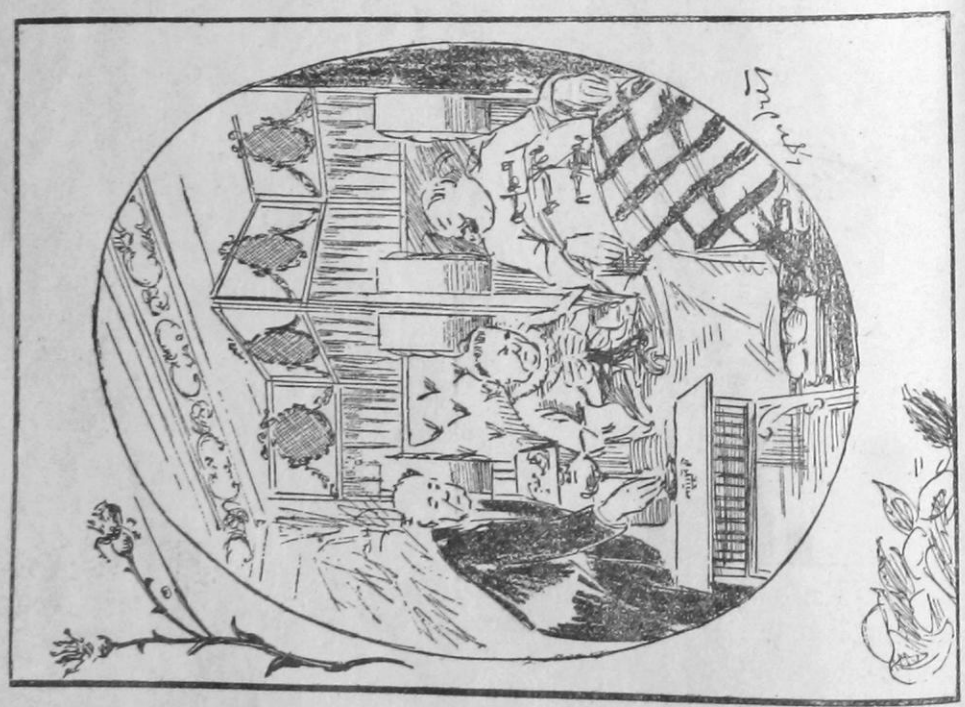

κύριος τῆς καταστάσεως. Ἀναχωροῦσιν ἐσπευσμένως στρατεύματα πρὸς καταστολὴν τῆς ἐπαναστάσεως.

Κυνικὰ καύματα· ὁ κ. Ἄγγελος Ἰωαννίδης θεᾶται διερχόμενος τὴν γέφυραν τοῦ Καράκιοϊ μὲ ἐπανωφόρι καὶ ἀδιάβροχον.

Τὰ ὀλιγόστιχα τῆς «Προόδου» ἀναγινώσκονται ἁπλήστως· ὡς ἐκ τούτου ὅλαι αἱ εἰδήσεις τῆς ἐφημερίδος καὶ αὐτὰ τὰ ἰδιαίτερα τηλεγραφήματα τῆς τελευταίας ὥρας μετατρέπονται ἤδη καθ' ἑκάστην εἰς ὀλιγόστιχα.

Ἡ Κυβέρνησις σκέπτεται νὰ συνομολογήσῃ δάνειον ὀκτὼ ἑκατομμυρίων λιρῶν πρὸς κάλυψιν τοῦ ἐλλείμματος τοῦ τρέτος ἔτους.

Ἡ «Πρόοδος» δημοσιεύει συνέχειαν τοῦ μυθιστορήματος τῆς κυρίας Σοφίας Σπανούδη «Ἀνθισμένο μονοπάτι».

Ἀρχίζει ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου εἰς τὰς ἐξοχάς· ἰδίᾳ τὰ νησιὰ μὲ τὴν νέαν συγκοινωνίαν βουλοῦν κυριολεκτικῶς. Εἰς τὴν Πρίγκηπον ἱδρύονται 1750 νέα ξενοδοχεῖα.

Ἡ ἀνώνυμος ἑταιρεία ὁ «Ἐρυθρὸς Ἀλέκτωρ» ὑποβάλλει προτάσεις εἰς τὴν Κυβέρνησιν περὶ ἀγορᾶς τῶν ἀναγκαιούντων εἰς τὸ Κράτος θωρηκτῶν, πληρωτέων μὲ μηνιαίας δόσεις.

Αὔγουστος

Ἱδρύονται 139 μετοχικαὶ ἑταιρεῖαι ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς ἐκμετάλλευσιν ἰσαρίθμων ἐφημερίδων, μὲ πρόεδρον τοῦ ἐποπτικοῦ των Συμβουλίου τὸν κ. Φιλικόν.

Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἀποφασίζει τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ στόλου· κηρύσσεται μειοδοσία πρὸς κατασκευὴν μεγάλης δεξαμενῆς διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν θωρηκτῶν τύπου Δρίτναουτ ἅτινα σκέπτεται νὰ παραγγείλῃ ἡ Κυβέρνησις ἅμα τῇ συνομολογήσει τοῦ διὰ τοὺς ἐξοπλισμοὺς μεγάλου δανείου.

Ἱδρύεται ἐν Πέραν σύνδεσμος τῶν ἀτυχησάντων συζύγων· πρὸς παρηγορίαν τῶν μελῶν τὸ διοικητικὸν συμβούλιον ζητεῖ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν τὸ προνόμιον τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Κερατείου.

Κατά τι τηλεγράφημα τοῦ «Νέου Ἐλευθέρου τύπου» ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὸν κ. Κοσμίδην εἶναι ἀνατεθειμένη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐμπιστευτικὴ ἐντολή. Λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς εἰδικότητος τοῦ κ. Κοσμίδου ὑποτίθεται ὅτι ἀπεστάλη εἰς Εὐρώπην ἵνα βολιδοσκοπήσῃ τὰ ἀνακτοβούλια περὶ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τῶν στενῶν.

Αἱ ἐφημερίδες ἐξαίρυσι τὸ νομοθετικὸν ἔργον τῆς δευτέρας Συνόδου τῆς Βουλῆς, συνιστάμενον εἰς τὸν διορισμὸν τεσσαρακονταμελοῦς ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τῶν ἐπενεκτέων τροποποιήσεων εἰς τὸν περὶ ἀλητῶν καὶ περὶ σωματείων νόμον.

Ὁ κύριος Χατζηχρήστου διορίζεται γυμνασιάρχης τοῦ προτύπου ἑλληνογαλλικοῦ λυκείου.

Ἡ «Πρόοδος» δημοσιεύει συνέχειαν τοῦ μυθιστορήματος τῆς κυρίας Σοφίας Σπανούδη «Ἀνθισμένο μονοπάτι»

Σεπτέμβριος

Τηλεγραφεῖται ἐκ Λονδίνου ὅτι ὁ κ. Κοσμίδης ἐξηφανίσθη· κατά τινας εἰδήσεις τὸν συμπαθῆ βουλευτὴν ἀπήγαγον αἱ σουφραζέται καὶ τὸν ἐκμεταλλεύονται.

Πέντε ὅμιλοι συναγωνίζονται διὰ τὴν παραχώρησιν τοῦ δανείου τῶν ὀκτὼ ἑκατομμυρίων· ἐν τέλει ὑπερισχύει ὁ ἀμερικανικὸς μὲ τιμὴν ἐκδόσεως εἰς τὰ 74 ἄνευ ἐγγυήσεως,καὶ μὲ ὑποθήκην ὅλων τῶν κυβερνητικῶν κτιρίων. Ἐκδίδεται αὐτοκρατορικὸν διάταγμα ἐξαῖρον τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὑπουργείου καὶ ἰδίᾳ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν.

Ὁ στρατὸς διασκορπίζει τσὺς ἐπαναστάτας ἐν Ἀραβίᾳ, κατὰ τὰ ἐπίσημα ἐκεῖθεν τηλεγραφήματα, καὶ γίνεται κύριος τῆς καταστάσεως. Ὁ ἰμάμης Γιαχγιᾶ διορίζεται ἡγεμὼν τῆς Ἀραβίας μὲ ἀπεριόριστον ἐξουσίαν.

Ἀνακοινωθὲν ἐπίσημον τῆς Κυβερνήσεως ἀναφέρει ὅτι ἡ στρατολογία τῶν μὴ μουσουλμάνων γενήσεται ἀνυπερθέτως τὸν προσεχῆ Νοέμβριον.

Δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος καλεῖται ἐσπευσμένως ἡ Βουλὴ διὰ τὴν 1ην Ὀκτωβρίου. Ἐπὶ τούτῳ αἱ σουφραζέται ἀποδίδουν εἰς τὸν κόσμον τὸν κ. Κοσμίδην σὲ κακὰ χάλια, ἀφοῦ ἔλυσε ὅλα τὰ ζητήματά των.

Ὀκτώβριος

Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῆς Βουλῆς προκαλεῖται συζήτησις ἐπὶ τοῦ προγράμματος τῆς Κυβερνήσεως· αἱ δηλώσεις τοῦ Μ. Βεζύρου δὲν κρίνονται ἐπαρκεῖς καὶ πίπτει τὸ ὑπουργεῖον.

Ἔρχονται εἰς τὴν ἐξουσίαν οἱ φιλελεύθεροι· τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν ἀναλαμβάνει ὁ κ. Σόλων Καζανόβας.

Ἀγγέλλεται ἡ προσεχὴς ἄφιξις τοῦ διάσου τῆς δεσποινίδος Κοτοπούλη. Ὁ κ. Δραγούμης μετατίθεται τῇ αἰτήσει του εἰς τὴν ἐνταῦθα πρεσβείαν. Ὁ κ. Περδικάρης διορίζεται ἐκ νέου διευθυντὴς τῶν τροχιοδρόμων. Ὁ κ. Β. Ἀριστόβουλος ἐνοικιάζει δι' ὅλην τὴν θεατρικὴν περίοδον ἓν δωμάτιον εἰς τὸ Πέρα-παλάς. Ὁ κ. Φωκᾶς ἱδρύει παράρτημα τῆς κλινικῆς του ἐν Κωνσταντινουπόλει. Καὶ οὕτω πως ὁ καθεὶς ἔχει τὴν θέσιν του καὶ τὴν σειράν του.

Συνέρχεται ἐν Θεσσαλονίκῃ μυστικὸν συνέδριον τοῦ νεοτουρκικοῦ κομιτάτου ἵνα σκεφθῇ ἐπὶ τῆς καταστάσεως. Κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ συνεδρίαν ἀποκηρύσσεται ἡ παροῦσα Βουλή.

Νοέμβριος

Δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος διαλύεται ἡ Βουλὴ καὶ διατάσσονται νέαι ἐκλογαὶ πρὸς ταχυτέραν διεκπεραίωσιν τῶν ὁποίων ἀποκλείονται οἱ μὴ μουσουλμάνοι καὶ κηρύσσεται ἁπανταχοῦ τοῦ Κράτους ὁ στρατιωτικὸς νόμος.

Μεγάλη ἐκλογικὴ κίνησις. Ὁ κ. Λιμαράκης θέτει ὑποψηφιότητα βουλευτοῦ πρωτευούσης· ὁ κ. Δημόπουλος διδάσκει ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Σουλτὰν Ἀχμὲτ συνταγματικὸν δίκαιον· ὁ κ. Θεοτοκᾶς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ τουρκοδιδασκάλου του ἐξέρχεται εἰς ἐκλογικὴν περιοδείαν ἐν Χίῳ.

Ἀγγέλλονται οἱ γάμοι τοῦ κ. Βαλαλᾶ μὲ κόρην γνωστῆς οἰκογενείας τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Οἱ ἀστρονόμοι ἀγγέλλουσιν ὡς ἐπικείμενον τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Ἡ στρατολογία τῶν μὴ μουσουλμάνων ἀναβάλλεται σιωπηρῶς ἐπ' ἀόριστον.

Δεκέμβριος

Τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ νεοτουρκικὸν συνέδριον ἀποφασίζει τὴν συναδέλφωσιν τῶν ἐθνῶν διὰ τῆς συγχωνεύσεώς των εἰς μίαν καὶ μόνην ἐθνότητα, τὴν τουρκικήν. Ὁ κ. Σ. Ι. Βουτυρᾶς πείθεται περὶ τῆς ἀνυσιμότητος τῆς συγχωνεύσεως καὶ χειροτονεῖται χότζας. Ὁ κ. Κ. Σ. Βουτυρᾶς διαμαρτυρόμενος ἀφήνει καὶ πάλιν τὴς μπαρμπέτες του.

Κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῶν ἀστρονόμων ὁ Ἄρης διευθύνεται μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα πρὸς τὴν γῆν καὶ θὰ ἐκσφενδονίσῃ ταύτην εἰς τὸ ἄπειρον. Ὁ κόσμος καταλαμβάνεται ἀπὸ φόβον· ὅλοι γίνονται νευρασθενικοί, ἀναμένοντες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸ μοιραῖον τέλος.

Ὁ κ. Χασιώτης θεᾶται διατρέχων ἡμίγυμνος τὴν Μ. ὁδὸν τοῦ Πέραν ἐν συνοδείᾳ τῆς διαπρεποῦς μυθιστοριογράφου Μαρκέλλης Τυναίρη. Ὁ κ. Σπανούδης ἐναγκαλίζεται πρὸ τοῦ Τοκατλιὰν τὸν Χουσεὶν Τζαχὶτ βέην. Ὁ κ. Κεσίσογλους θεᾶται ἐφ' ἁμάξη σμετὰ τοῦ κ. Κοπάση μεθ' οὗ συνδιαλέγεται φιλικώτατα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἀρχίζει νὰ γίνεται ἀποπνικτική· ὀλίγαι ἡμέραι μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὴν καταστροφήν. ***31 Δεκεμβρίου.*** Τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Ὁ Σατὰν

Αἱ Μεταμορφωσεις Του Οβιδιου- Λιμαρακη

Χειμερινὸς

Καλοκαιρινὸς

Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου

Μέγας Ρήτωρ

Ἐκλέκτωρ Πριγκηπονήσων

Πρόεδρος τοῦ «Ἀσύλου τῶν Μητέρων»

Ο Λουτρος Της Ασημενιας

Ἡ κυρὰ Ἀσημένια, μιὰ ἀπὸ τῆς πρῶτες κεράτσες τοῦ Φαναριοῦ, θὰ πάῃ στὸν λουτρὸ μαζὺ μὲ τῆς δύο κόρες της, τὴν κουνιάδα της καὶ τὴν ἀντικρυνὴν γειτόνισσαν, ἐγγονὴν τῆς παρακόρης τοῦ μακαρίτου Κυζίκου.

Θὰ πήγαιναν πρὸ καιροῦ. Ἀλλ' ὅλο ἐμπόδια, ὅλο σκοτοῦρες, ὅλο φασαρίες. Πότε ἐκείνη εἶχε μπογάδα, πότε ἡ γειτόνισσα εἶχε ἁπλωσιά, πότε ἕνα ἀπ' τὰ κορίτσια της εἶχεν αἰτία. Καὶ ἔτσι ἡ ἀλουσιὰ ὅλων ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐγίνετο μεγαλειτέρα καὶ ἀπετέλει κάθε πρωῒ τὸ κύριον θέμα τῆς ἀνεξαντλήτου ἐκείνης ἀπὸ τὰ παράθυρα κερατσιτσιᾶς, μὲ τὴν τυπικὴν πάντοτε κατακλεῖδα :

— Ἄϊντε νὰ διοῦμε πότε θὰ τ' ἀξιωθοῦμε.

Ἀλλὰ σωθῆκαν πεῖὰ τὰ ψέμματα. Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη ὁριστικῶς, ἡ ἡμέρα εἶχεν ὁρισθῆ ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος καὶ τίποτε δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀναβάλῃ τὰ πράγματα, διότι ἡ ἀλουσιά των εἶχε καταντήσῃ ἀνυπόφορος, αἰσθητὴ δὲ μάλιστα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν σύζυγον τῆς Ἀσημένιας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐξεμυστηρεύθη εἰς τὴν ἀντικρυνήν της μὲ φωνὴν χαμηλὴν διὰ νὰ μὴ τ' ἀκούσουν ἡ κόρες της, ἂν καὶ τ' ἄκουσε ὅλος ὁ μαχαλᾶς.

Εἶχεν ὁρισθῇ ὡς ἡμέρα ἡ παραμονὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας. Ἀλλ' ὁ διάβολος τἄφερε ἡ παραμονὴ τῆς Παναγίας νὰ πέφτῃ τρίτην, ἡμέραν ἀποφράδα. Πρώτη τὸ ἀντελήφθη ἡ Ἀσημένια ἀπὸ τοῦ σαββάτου ἤδη καὶ ἐσπευσμένως καλέσασα εἰς τὸ παράθυρον τὴν γειτόνισσαν τῇ ἀνεκοίνωσε «τὸ κακὸ ποῦ πάθανε». Ἀλλ' ἡ γειτόνισσα, γυναῖκα ἡ ὁποία μεγάλωσε στὰ γόνατα τοῦ ἁγίου Κυζίκου καὶ ἡ ὁποία ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὅτι «ὅλες οἱ μέρες τοῦ Θεοῦ εἶναι» δὲν ἦτο προληπτική. Ἄλλως τε αὐτὰ τὰ πράγματα ἦσαν «τοῦ παληοῦ καιροῦ» καὶ τὴν σήμερον ἡμέραν δὲν εἶχαν καμμίαν σημασίαν.

— Καλέ νὰ μὴν πάθουμε κανένα κακό ;

— Δὲν βαρυέσαι, κυρὰ Ἀσημένια. Τὸ κρῖμα στὸ λαιμό μου ἄς ἦναι.

Ἡ κυρία Ἀσημένια, ἐξασφαλίσασα τὸν εἰς ξένον λαιμὸν καταλογισμὸν τοῦ κρίματος, τὸ ἀπεφάσισε πλέον ἀμετακλήτως καὶ ἔσπευσε νὰ τ' ἀναγγείλῃ κατὰ τὸν ἐπισημότερον τρόπον καὶ εἰς τὴν κουνιάδα της καὶ εἰς τὰς κόρας της, διατάξασα νὰ ἑτοιμάσῃ κάθε μιὰ τὸ μπογαλάκι της.

— Καλ' ἀκούσθηκε λουτρὸς τριτιάτικα ; εἶπεν ἡ κουνιάδα.

— Κι' ἐγὼ τὸ εἶπα· ἀλλὰ μιὰ ποῦ πέρνει τὸ κρῖμα ἡ γειτόνισσα,...

Μετὰ μίαν ὥραν ὅλη ἡ γειτονιὰ ἤξευρε τὴν τρομερὰν ἀπόφασιν καὶ ἤρχισε νὰ τὴν σχολιάζῃ εἰς βάρος τῆς κυρᾶς Ἀσημένιας, περισσότερον ὅμως εἰς βάρος τῆς γειτονίσσης της Ἀνεζούλας.

— Κρῖμα ποῦ μεγάλωσε καὶ σὲ δεσπότου σπῖτι.

— Τί ἔχει νὰ κάνῃ αὐτό. Αὐτὴ, μάτια μου, τὰ θρησκευτικά μας δὲν βαστᾷ καὶ τὴν τρίτη θέτε νὰ βαστάξῃ ;

— Οὔτε Θεὸ φοβᾶται οὔτε Παναγιά.

Τὸ βράδυ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ηὗρε καιρὸ δυὸ λεπτὰ νὰ πεταχτῇ στῆς Ἀσημένιας καὶ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ.

— Μὰ τώρα πειὰ τί μπορῶ νὰ κάνω ; Τὸ βλέπω κι' ἐγὼ ποῦ δὲν εἶναι σωστό· μὰ μιὰ ποῦ ἔδωκα τὸν λόγο μου...

— Ἔχεις δίκαιο· ἀλλ' ἄν, Θεὸς φυλάξοι, σᾶς εὕρῃ κανένα κακό ;

— Τὸ κρῖμα δικό της θἄναι· μὲ τὸ εἶπε ἡ ἴδια.

Αἱ ἑτοιμασίαι ἤρχισαν ἀπὸ τὴν παραμονήν. Τὴν λεμονάδα ἀνέλαβε νὰ παρασκευάσῃ ἡ Ἀνεζοῦλα, τοὺς γιαλαντζῆ ντολμάδες ἡ Ἀσημένια, τὰ τσακιστὰ μύδια ἡ κουνιάδα της, ὑπεχρεώθη δὲ καὶ ὁ σύζυγος τῆς Ἀσημένιας νὰ συμβάλῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὰς γενικὰς ἑτοιμασίας κουβανῶν τὸ βράδυ ἀπὸ τὴν Πόλι δύο ὀκάδες γαλέττες.

Τὰ κορίτσια, σὰν κορίτσια ποῦ ἦσαν, ἀνέλαβον λεπτοτέρας ἀσχολίας, νὰ ξεθάψουν δηλαδὴ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ μπουροῦ καὶ τῶν σεντουκιῶν τὰ μπουρνούζια, τὰ πεστεμάλια, τῆς γαλέντζες, τὰ τάσια, τοὺς τρίφτηδες καὶ τὰ ἄλλα λουτρικὰ σύνεργα, χωρὶς νὰ λησμονήσουν νὰ παραγγείλουν καὶ αὐτὰ εἰς τὸν πατέρα τὸν ἀπαραίτητο πηλό. Ἀλλὰ περὶ κινᾶ καὶ καραμπογιᾶς οὐδεὶς λόγος ἐγένετο ἐνώπιον τοῦ παπάκη, καθόσον τὰ εἴδη ταῦτα θὰ ἠγοράζοντο κρυφὰ τὸ βράδυ ἀπὸ τὸν Νικολῆ τὸν ἀχτάρη, ἀπολαύοντα τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης ὅλης τῆς γειτονιᾶς καὶ διακρινόμενον διὰ τὴν ἐχεμύθειάν του.

Τὰ χτένια καὶ ἡ διαλυστῆρες ἐκαθαρίσθησαν καὶ ἐτέθησαν εἰς τοὺς μπόγους προστεθέντος καὶ ἑνὸς πυχτοῦ χτενιοῦ «γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό».

—Ἂν καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη, ἂς τὸ πάρουμε ὅμως κι' αὐτό. Ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ.

Ἡ ἐπαύριον ἀνέτειλε καὶ εὗρε τοὺς μπόγους ἑτοίμους καὶ περὶ τοὺς μπόγους καθημένας τὰς μελλούσας νὰ λουσθῶσι καὶ συζητούσας τὸ πῶς ἆρά γε θὰ εὕρουν τὸν λουτρόν. Θὰ εἶναι ζεστὸς καὶ «ἀράθυμος» ἢ τοὐναντίον ψυχρὸς Σιβηρία; Θὰ ἔχῃ πολὺ καλαμπαλῆκι ἢ θὰ ἦναι «τεχνάδικος» ; Θὰ εἶναι παστρικὰ τὰ νερὰ ἢ θὰ εἶναι θολωμένα ἀπὸ τὴν βροχὴ ἢ πάλιν θἄχουν σόδες ποῦ κολλοῦν τὰ μαλλιά ; Ὅλα αὐτὰ συνεζητήθησαν κατὰ μῆκος καὶ βάθος καὶ ὕψος καὶ πλάτος ἕως οὗ ἠκούσθη κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο διάτορος ἡ φωνή.

— Τὸ μπακαλάκι !...

Τὸ μπακαλάκι εἶχε κληθῇ διὰ νὰ μεταφέρῃ εἰς τὸν λουτρὸν τοὺς μπόγους. Καὶ τοὺς ἐφορτώθη τὸ καϋμένο μετὰ φόβου θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης, διαταχθὲν νὰ πάῃ ἐκεῖ καὶ νὰ τὰς περιμένῃ.

Ἡ ἔξοδος ἀπὸ μίαν οἰκίαν τῶν λουτρικῶν μπόγων ἰσοδυναμεῖ ἐν κερατσομαχαλᾷ πρὸς τὴν ἄφιξιν τῆς κολυμβήθρας ἐν βαπτίσει, τοῦ τρισκελιοῦ ἐν γάμῳ ἢ τῶν ἐξαπτερύγων ἐν κηδείᾳ. Ὅλες δηλαδὴ αἱ γειτόνισσες ρίπτονται εἰς τὰ παράθυρα διὰ νὰ δοῦν πρῶτον τοὺς μπόγους καὶ δεύτερον τὰς ἀκολουθούσας αὐτούς, νὰ σχολιάσουν τὴν ποιότητα τοῦ συμπαραλαμβανομένου **σιτζαντέ,** νὰ ποῦν τὸ κοντὸ καὶ τὸ μακρύ των, νὰ συνοδεύσουν ὅμως τὰς ἀναχωρούσας μὲ τὰς καλλιτέρας τῶν εὐχῶν.

Ταῦτα πάντα ἐγένοντο καὶ ἐδῶ ἐν τάξει. περισσότεραι ὅμως καὶ θερμότεραι τοῦ συνήθους ἦσαν αἱ εὐχαὶ διὰ τὸ εἶναι τὴν ἡμέραν τρίτην. Ἐν μάλιστα γραΐδιον ἐθεώρησε ἀπαραίτητον καὶ νὰ τὰς σταυροκοπήσῃ ἀπ' ὀπίσω των.

Ὅταν ὅμως σεινάμεναι καὶ κουνάμεναι διέσχισαν τὴν γειτονιὰν καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ λουτροῦ, νταμλᾶς πῆγε νὰ τῆς ἔλθῃ καθόσον εὗρον τὰ ροῦχά των νὰ κυλιοῦνται ἀκόμη ἔξω, τὸ δὲ μπακαλάκι καθήμενον ἐπ' αὐτῶν καὶ κλαῖον πικρῶς. Εἶχεν ἀποτολμήσῃ τὸ ἄθλιο νὰ εἰσέλθῃ μὲ τοὺς μπόγους εἰς τὰ ἐσώτερα τοῦ λουτροῦ, εἰς τὰ ἄδυτα τῶν ἀδύτων καὶ συλληφθὲν ὑπὸ τῆς χαμαμτζοῦς ἐδάρη καὶ ἐξώσθη λὰξ καὶ πήξ.

Εἰς τοὺς συνήθεις λοιπὸν χαιρετισμοὺς τῆς χαμαμτζοῦς «χὸς γκελντηνήζ», αἱ κυρίαι τῶν προσβληθέντων μπόγων ἀπήντησαν μὲ πικρὰ παράπονα, τὰ ὁποῖα ἐκορυφώθησαν ὅταν ἡ χαμαμτζοῦ τὰς ἐτοποθέτησε «μαζὺ μὲ ἄλλες» καὶ δὲν τὰς ἔδωκε «μοναχικὸ καμαράκι» ἕνεκα τοῦ πολλοῦ κόσμου. Καὶ νὰ ἦσαν τοὐλάχιστον αὐτὲς ἢ ἄλλες τῆς προκοπῆς, ἂς κουρεύεται· ἀλλ' ἔλα ποῦ ἐφαίνοντο **ἀπ' ἐκεῖνες....**

— Τριτιάτικα τὶ λουτρὸ περιμένεις, εἶπεν εἰς αὐτὸ ἐπάνω ἡ Ἀσημένια, ἐξακοντίσασα τὸ πρῶτον βέλος κατὰ τῆς γειτονίσσης της.

Ἀλλ' ἡ Ἀνεζοῦλα τὸ πολιτεύθηκε, δάγκασε τὴν γλῶσσά της καὶ δὲν εἶπε τίποτε, προτιμήσασα ν' ἀρχίσῃ λύουσα τὸν μπόγο της. Τὸ αὐτὸ ἔκαμαν καὶ αἱ λοιπαί,

Ἡ δημοσία ἀσφάλεια εἰς τὸ Πέραν

ἑκάστη δὲ περισσότερον κύτταζε τὸν μπόγο τῆς ἄλλης παρὰ τὸν ἰδικόν της, ἐκτιμῶσα μὲ τὸ μάτι τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἀξίαν μπουρνουζιῶν καὶ πεστεμαλιῶν. Τέλος ἐξεδύθησαν, περιεβλήθησαν τὰ πεστεμάλια των καὶ ἀφοῦ συνέστησαν εἰς τὴν χαμαμτζοῦν νὰ προσέχῃ «ἀπὸ τῆς ἄλλες» τοὺς μπόγους των,ἐσταυροκοπήθησαν καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸν «ὁμφαλὸ» τοῦ λουτροῦ διὰ νὰ «ἱδρωκοπήσουν».

Εἰς τὸν λουτρὸν αἱ γυναῖκες πιάνουν σχέσεις εὐκολώτερον παρὰ εἰς κάθε ἄλλο μέρος. Ἡ γυμνότης καταργεῖ μεταξύ των τὰ μεσότοιχα τῶν κοινωνικῶν τάξεων καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ τσορμπατζῆ οἰκειότατα κουβεντιάζει μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ καντηλανάπτου, τὴν ὁποίαν εἰς ἄλλο μέρος μόλις θὰ κατεδέχετο νὰ χαιρετήσῃ.

Εἶναι δὲ καὶ διαχυτικώτεραι ἐδῶ, ἀλληλοεμπιστευόμεναι «τὰ οἰκογενειακά των»

ἀλληλοεκμυστηρευόμεναι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἀπόρρητα τοῦ συζυγικοῦ των βίου, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι περὶ τοιούτων πραγμάτων τσιμουδιὰν δὲν ἐκστομίζουν ποτέ.

Οὕτω λοιπὸν ὅταν Ἀσημένια καὶ Σία εἰσῆλθον εἰς τὸν λουτρὸν αἱ ἐν αὐτῷ ἦσαν ἤδη οἰκεῖαι πρὸς ἀλλήλας, τόσον οἰκεῖαι ὥστε ὑπεδέχθησαν τὰς νεοεισελθούσας,καθ' ὃν τρόπον τὰ μέλη μιᾶς οἰκογενείας ὑποδέχονται ἕνα παρείσακτον. Σιγὴ ἐπηκολούθησε τὴν ἐμφανισίν των καὶ κατόπιν ψίθυρος καὶ σχόλια καὶ τὰ τέτοια.

— Ποιὲς νἄναι ἀρά γε;

Δὲν εἶναι δὲ πράγματι εὔκολον ν' ἀναγνωρίσῃ τις ἐν τῷ λουτρῷ γυναῖκα ἐστερημένην τῶν διακριτικῶν γνωρισμάτων τῆς ταυτότητός της, φουστανίων δηλαδὴ καπελλίνων καὶ τῶν ἄλλων.

Τὰ βλέμματα λοιπὸν ἐστράφησαν κατ' αὐτῶν πανταχόθεν, βλέμματα ἀνιχνευτικά, βλέμματα ἐταστικά, βλέμματα ἀδιάκριτα καὶ κεράτσικα, βλέμματα τέλος τὰ ὁποῖα κατὰ προτίμησιν συνεκεντροῦντο ἐπὶ τῆς κουνιάδας τῆς Ἀσημένιας πρὸς πεῖσμα τῆς τελευταίας ταύτης,μὴ δυναμένης νὰ ἐννοήσῃ τὸν λόγον τῆς προτιμήσεως.

— Ὅλες τὴν κουνιάδα μου κυττάζουν, εἶπε κρυφὰ στὴν Ἀνεζούλαν.

— Εἶναι βλέπεις ποιὸ νέα, ἔχει κανονικώτερο σῶμα... Ἐμεῖς γεράσαμε πειά, κυρὰ Ἀσημένια.

— Καλὲ δὲν βαρυέσαι ποῦ εἶναι αὐτό· φόρεσε τὸ ποιὸ καλὸ πεστεμάλι καὶ κτυπᾷ στὰ μάτια.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ κουνιάδα περιέπεσε εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς Ἀσημένιας, ἐτοποθετήθη εἰς τὴν χειροτέραν θέσιν τῆς γούρνας, ἔλουσθη δὲ τελευταία καὶ μάλιστα μὲ τὰ «πολυφάδια» τῶν σαπουνιῶν. Τί γὰρ δὲν κάμνει ἡ ζούλεια!

Τὸ λούσιμον ὅλης τῆς συντροφιᾶς διήρκεσε ἐπὶ δύο ὥρας, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων τετράκις ἡ Ἀσημένια εἶχε λιποθυμιὲς καὶ τετράκις ἠνάγκασε τὴν κουνιάδα της νὰ πάῃ νὰ τὴν φέρῃ λεμονάδα.

— Τόσες λυποθυμιὲς σὰν περίεργο μοῦ φαίνεται, εἶπεν εἰς τὴν Ἀνεζοῦλα.

— Ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ;...

Καὶ μία ἀπὸ τὴν πλαϊνὴν παρέαν ἀναμιχθεῖσα προσέθηκε:

— Ἠμπορεῖ νἄναι «κακοψύχια» καὶ νὰ μὴν τὸ ξέρετε. Ἔτσι κι' ἐγὼ τὸ εἶχα πάθει στὸ τελευταῖό μου τὸ παιδί.

Ἡ Ἀσημένια κορδώθηκε μ' αὐτό, ὕψωσε τὴν μύτη της καὶ τόσῳ πολὺ τῆς καλοφάνηκε ὥστε προσεπάθει ἔκτοτε νὰ αἰσθάνεται λυποθυμιὲς διαρκῶς, ἐκδηλοῦσα καὶ φόβους «μήπως πάθει καὶ τίποτε».

Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἠμπόδισε καθόλου νὰ σπεύσῃ πρώτη εἰς τὸ σουκλοῦκι περὶ τὰ ἀνοιγέντα «καλάθια» καὶ νὰ καταβροχθίσῃ 18 ντολμάδες καὶ 8 τσακιστὰ μύδια, ἐπιθυμήσασα καὶ χίλια δυὸ ἄλλα φαγώσιμα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπέδωκε εἰς «ἐπιθυμιές».

Ὅταν δὲ κατόπιν ἔβαλαν τὸν κινᾶ, τὴν καραμπογιᾶ καὶ μερικὰ γιαούρτια διὰ νὰ λεπτύνουν τὴν ἐπιδερμίδα των καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν λουτρὸν διὰ νὰ σαπουνισθοῦν, ἡ Ἀνεζοῦλα ἐσαπούνισε τὴν Ἀσημένιαν, ἡ Ἀσημένια ἐσαπούνισε τὴν Ἀνεζοῦλα καθὼς καὶ τῆς δυὸ κόρες της, ἐπειδὴ δὲ «κουράσθηκε πειὰ πολὺ» ἀφῆκε τὴν κουνιάδα της νὰ σαπουνισθῇ μόνη της ἡ ἔρημη. Πρὶν ὅμως σαπουνισθῇ σπεύσασα εἰς μίαν νέαν λυποθυμίαν τῆς Ἀσημένιας νὰ τῇ φέρῃ νέον ποτῆρι λεμο-

— Ἄ! ἦλθε ἐπὶ τέλους τὸ μπάνιο ποῦ περιμέναμε.
— Δὲν εἶναι τὸ μπάνιο, ἐφέντημ, εἶναι τὸ καινούργιο καπέλλο τῆς κυρίας σας.

νάδας γλύστρησε καὶ πεσοῦσα κτύπησε ἀρκετὰ σοβαρὰ τὸ πόδι της.

— Χριστὸς καὶ Παναγιά, ἀνεφώνησαν ὅλαι αἱ ἐν τῷ λουτρῷ.

— Κανένα μάτι θὰ τὴν ἔπιασε, εἶπεν ἡ Ἀνεζοῦλα.

Ἀλλ' ἡ Ἀσημένια, ἡ ὁποία ἐπέμενε νὰ θεωρῇ τὴν ὑπεροχὴν τῆς κουνιάδας της φαινομενικὴν καὶ ὀφειλομένην ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ φανταχτερὸ πεστεμάλι, ἀπέδωκε καὶ τὸ πέσιμό της εἰς τὴν ἀποφράδα ἡμέρα.

— Ἀπὸ τριτιάτικο λουτρὸ τί καλὸ μποροῦσε νὰ περιμένῃ;

Ἀπολουσθεῖσαι τέλος περιεβλήθησαν τὰ μπουρνούζια των καὶ ὑποβασταζόμεναι ἀπὸ «ἀνᾶδες» καὶ «τελάκισες» ἐξῆλθον πλέον ἀπὸ τὸν λουτρὸν καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὴν θέσιν των. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ἡ Ἀσημένια κόντεψε στ' ἀληθινὰ νὰ πέσῃ ξύλο κομμάτι, καθόσον παρετήρησε τὸν μπόγο της ἀνοιγμένο, τὰ ροῦχά της ἄνω κάτω καὶ εἰς ἐπίμετρον ἐλλείποντα τὸν μαλαματένιο σταυρὸ τοῦ λαιμοῦ της.

Ἔμπηξε λοιπὸν τῆς φωνὲς καὶ ἡ χαμαμτζοῦδες, αἱ ἐκπληροῦσαι ἐν τῷ λουτρῷ καὶ ἀστυνομικὰ καθήκοντα, ἔσπευσαν νὰ ἐξακριβώσουν τὶ συνέβαινεν. Αἱ ὑπόνοιαι τῆς Ἀσημένιας ἐβάρυνον φυσικῷ τῷ λόγῳ ἐκεῖνες ***τῆς ἀπ' ἐκεῖνες,*** αἱ ὁποῖαι ὅμως μόλις τὸ ἀντελήφθησαν ὥρμησαν κατ' ἐπάνω της καὶ τὴν ἐτσάκωσαν ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ἡ κόρες της ἔσπευσαν νὰ τὴν σώσωσιν· ἀλλ' ἡ μὲν μία ἐδέχθη κατάμουτρα ἕνα τάσι μὲ κινᾶ, ἡ δ' ἄλλη μιὰν γαλέντζαν στὸ πόδι καὶ οὕτω κακῶς ἔχουσαι ἐτέθησαν ἐκτὸς μάχης. Ἡ Ἀνεζοῦλα δὲν ἀνεμίχθη στὸν καυγᾶν ἐπειδὴ δὲν «τῆς πήγαινε νἄρθῃ σὲ λόγια μὲ τέτοιες γυναῖκες» ἡ δὲ κουνιάδα, μολονότι ἐθεώρει τὴν ἐπέμβασίν της ὡς καθῆκόν της, δὲν ἠδυνήθη ἐν τούτοις νὰ τὸ ἐκπληρώσῃ καταγινομένη νὰ τρίβῃ τὸ πόδι της ποῦ ἤρχιζε νὰ μελανιάζῃ.

Ὁ καυγᾶς λοιπὸν ἐτελείωσε μὲ πλήρη ἥτταν τῆς Ἀσημένιας, ἡ ὁποία εἰς ἐπίμετρον ἐλυποθύμησε, ἀλλὰ στὰ καλὰ τὴν φοραν ταύτην. Ἕως ὅτου δὲ τὴν «συνεφέρουν» ἡ ***ἀπ' ἐκεῖνες*** εἶχον ἀναχωρήσει ἀποκομίσασαι ἐκτὸς τοῦ σταυροῦ καὶ ἕνα ἀσημένιο καθρεπτάκι τῆς Ἀσημένιας τὸ ὁποῖον ἐν τῇ παραζάλῃ τοῦ καυγᾶ εἶχεν ἐκφενδονισθῇ πρὸς τὸ μέρος των.

Ὅταν ἡ Ἀσημένια συνῆλθε, πρὸ παντὸς ἐπετέθη κατὰ τῆς κουνιάδας της.

— Χαρὰ στὴν ἀναλγησία σου! χαρὰ στὴν ἀπάθειά σου! Περνᾷς ἐσὺ καὶ τὸν προκομμένο τὸν ἀδελφό σου. Ἂν ἦταν ἄλλη στὴ θέσι σου δὲν θὰ μᾶφινε νὰ μὲ τσουρομαλλίσουν αὐτὲς ἡ βρῶμες.

Ἐν σπουδῇ ἐν τούτοις ἐνεδύθησαν ὅλαι, ἐμάζεψαν τοὺς μπόγους των, ἐπλήρωσαν τὴν χαμαμτζοῦ. ἔδωκαν τὰ νενομισμένα φιλοδωρήματα ***ἀνᾶ-παρασῆ*** καὶ ***τὰς-παρασῆ,*** ἐπλήρωσαν καὶ τοὺς σουσὰμ-χελβασῆ, τοὺς ὁποίους εἶχεν ὀρεχθῇ ἡ Ἀσημένια πρὶν φάῃ τὸ ξύλο καὶ ἔφυγαν προπεμπόμεναι τιμητικῶς μὲ τὰ κοινά:

— Γκιουλὲ-γκιουλέ, γκένε μπουγιούρουν.

Οἱ προηγηθέντες μπόγοι ἔδωκαν καὶ πάλιν τὸ σύνθημα νὰ στολισθοῦν τὰ παράθυρα τῆς γειτονιᾶς μὲ ἕνα σωρὸ φυσιογνωμίες.

Ὅταν ἔφθασαν, κύματα εὐχῶν ἐξεχύθησαν κατ' ἐπάνω των.

— Ὅλο 'γεία σας! ὅλο 'γεία σας! μὲ καλὸ νὰ λερώσετε.

— Εὐχαριστοῦμε.... εὐχαριστοῦμε....

— Καὶ πῶς ἦτο ὁ λουτρός;

— Ἄχ! Ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέμε τὸ τὶ πάθαμε. Φοβοῦμαι νὰ σταθῶ τώρα γιὰ νὰ μὴ κρυώσω.

Μ' ὅλα ταῦτα ἔστη εἰς τὸ κατῶφλι ἡ Ἀσημένια ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ λεπτομερῶς περιέγραψεν εἰς τὰς περιέργους τῆς γειτονιᾶς ὅλα τὰ παθήματά των.

Ἐπιφωνήματα ἐκπλήξεως ὑπεδέχοντο κάθε σκηνὴν τῆς ἀφηγήσεως, ἄλλοτε πάλιν γέλοια καὶ καγχασμοὶ καὶ μία γρηοῦλα μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι τὸ ἔκρουε κάθε τόσο κἄτι θέλουσα νὰ πῇ κι' αὐτή.

— Τὶ λέει, τὶ λέει ἡ γιαγιά;

— Λέει ποῦ τριτιάτικος λουτρὸς ποτὲ δὲν βγαίνει σὲ καλό.

— Αὐτὸ εἶναι. Ἄλλη φορὰ τρίτη οὔτε νὰ τὸν ἀκούσω δὲν θέλω. Πᾶ! πᾶ, πᾶ Θεὸς φυλάξοι νὰ ξαναπάω.

Μεφιστοφελῆς

Τὰ νέα καπέλλα τῶν γυναικῶν

ΣΚΑΙΤΙΝ ΡΙΓΚ

— Μὴν εἶσαι γρινιάρης, καϋμένε· βλέπεις τὸ κορίτσι μας παραπάχενε καὶ ὅλοι μᾶς λένε πῶς πρέπει νὰ λιγνέψῃ γιατί ἀλλοιώτικα θὰ χάσῃ τὴν χάρι καὶ τὴν σβελτωσύνη του. Λοιπὸν πρέπει νὰ κάνουμε αὐτὴ τὴ θυσία γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ παιδιοῦ μας. Τὸ μόνον μέσον ποῦ εἶνε καὶ ὑγιεινὸν καὶ ἡ Καίτη μας θὰ τὸ δεχθῇ μὲ εὐχαρίστησιν, εἶνε νὰ μάθῃ νὰ πατινάρῃ. Ἄλλως τε εἶναι καὶ τῆς μόδας, πάει ὅλος ὁ καλὸς κόσμος καὶ ἕνα κορίτσι ποῦ γυρεύει τύχη δὲν πρέπει νὰ παραμελῇ νὰ συχνάζῃ σὲ τέτοια κέντρα. Πῶς θέλεις; ν' ἄλθῃ ἡ τύχη νὰ εὕρῃ τὸ κορίτσι μας κλεισμένο μέσα στὰ τέσσαρα ντουβάρια τοῦ σπιτιοῦ μας, μὲ μιὰ μπροστέλλα ἄσπρη στὴ μέση καὶ μ' ἕνα βελόνι στὸ χέρι; Πρέπει ἡ κόρη μας νὰ βγῇ κομάτι στὸν κόσμο, νὰ γνωρισθῇ καὶ καθὼς εἶναι ἐμμορφη, ποιὸς ξέρει τί τύχη τὴν περιμένει.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς φιλοστόργου μητρὸς ἐξίστραψαν ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ τὴν συναίσθησιν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ μητρικοῦ της καθήκοντος. Ἀλλ' ὁ πατέρας, ἄνθρωπος **ἐσνάφης,** καθὼς λέγουν εἰρωνικῶς οἱ γαλανόαιμοί μας ἀριστοκράται, δὲν ἐπείθετο τόσῳ εὔκολα. Μετὰ πολλά, κατόπιν τῶν παρακλήσεων τῆς χαϋδεμένης κόρης του ἀπεφάσισε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ ἕνα βράδυ εἰς τὸ Σκαῖτιν-παλὰς διὰ νὰ ἰδῇ ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἐπέστρεψεν ἀπογοητευμένος.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, γυναῖκά μου. Αὐτὸ τὸ γιατρικὸ γιὰ τὴν Κατερίνα τὴν κόρη μας δὲν μ' ἀρέσει. Ἐγὼ τὴν προτιμῶ ἔτσι παχουλὴ καὶ ἀφράτη, ὅλο ὑγεία μὲ κόκκινα μάγουλα. Μὰ ἀφοῦ ἐσὺ ποῦ ξέρεις τὰ γοῦστα τοῦ καλοῦ κόσμου λὲς πῶς πρέπει καὶ καλὰ ἡ κόρη μας νὰ λιγνέψῃ, δός της ξύδι, κάμνετε μαζῆ τακτικὰ κάθε βράδυ περίπατο ἴσια μὲ τὸ Σισλῆ, ξέρω κ' ἐγώ, μὴ τὴς δίνεις νὰ φάῃ πολύ· μὰ Σκαῖτιν ὄχι! Μιὰ φορὰ πῆγα, μὰ αὐτὰ ποῦ εἶδα δὲν χώρεσαν μέσα στὸ ρωμαϊϊκό μου κεφάλι. Νὰ βλέπῃς ἕνα κορίτσι νὰ τρέχῃ σὰν τὸ παλαβὸ ἐπάνω σὲ δυὸ καρούλια σὰν ψεύτικια κοῦκλα καὶ νά σου ὁ κ. Α ἢ ὁ κ. Β ποῦ δὲν ξέρεις ἀπὸ ποῦ βαστᾷ ἡ σκούφια του νὰ σοῦρχεται:

«Mademoiselle, voulez-vous faire un tour?»

Καὶ νὰ ἁρπάζῃ τὸ κορίτσι μὲ κάτι πασίματα ἀλὰ φρᾶγκα, πότε ἀπὸ τὸ στῆθος πότε ἀπὸ τὴ μέση, νὰ σοῦ κάνουνε κάτι γύρους ἐπάνω σ' ἕνα ποδάρι κ' ὕστερα πάλι νὰ τρέχουνε σὰν τοὺς παλαβοὺς καὶ ὁ Θεὸς ξέρει καὶ τί παλαβὰ λόγια θὰ τῆς λέει μέσα σ' ἐκείνη τὴν τρέλλα... Τίποτα, αὐτὰ δὲν εἶναι γιὰ μᾶς. Ἂς λείψῃ τὸ Σκαῖτιν μὲ τὴς φασαρίες του. Ἄλλωστε, ξεύρεις, στὸ Σκαῖτιν, γυναῖκά μου, μπορεῖ νὰ λυγνεύουν, μὰ τὸ βέβαιον εἶναι πῶς πέφτουν καὶ καμμιὰ φορὰ θὰ πέφτουν πολὺ ἄσχημα... Ὅσο γιὰ τὴν τύχη τῆς Κατερίνας μας, τί νὰ σοῦ πῶ, δὲν μ' ἀρέσει τὸ Σκαῖτιν γιὰ νυφοπάζαρο. Ὄχι! γιὰ τὴν κόρη μας δὲν ἔχει Σκαῖτιν.

Ἡ μητέρα ἐννόησε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνῃ πειὰ πολύ. Ὁ ἄντρας της δυστυχῶς δὲν ἦτο ἄνθρωπος τοῦ κόσμου γιὰ νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἕνα κορίτσι σήμερα δὲν παντρεύεται μονάχα μὲ τὴ φρονιμάδα καὶ τὴ νοικοκερωσύνη· πρέπει νὰ φανῇ, νὰ φιγουράρῃ. Οἱ ἄνδρες σήμερα δὲν παντρεύονται εὔκολα, πρέπει νὰ πιαστοῦν στὴν

ΕΙΣ ΤΟ ΩΔΕΙΟΝ

— Συγγνώμην κυρία μου, δὲν μὲ κάνετε τὴν χάρη νὰ βγάλετε τὸ καπέλλο σας. Πλήρωσα ἕνα μετζῆτι τὴν θέσι μου γιὰ νὰ διῶ.

— Τὶ ἔχει νὰ κάνῃ! Ἐγὼ πλήρωσα τὸ καπέλλο μου εἴκοσι λίρες γιὰ νὰ τὸ δοῦνε.

καπάντσα καὶ δὲν εἶναι τὸ δειλὸ κοκκινάδι τῆς ντροπῆς καὶ τῆς σεμνότητος ποῦ θὰ κάμῃ τὸν νέον νὰ πέσῃ στὰ δίχτυα τοῦ γάμου. Ἄλλωστε καὶ τὸ παράδειγμα τὸ ἔχουμε μπροστά μας: ἡ κόρη τῆς ἀντικρυνῆς, ἡ Ἑλενίτσα· τρελλοκόριτσο, μὰ καλοπαντρεύτηκε γιατὶ ἔτρεχε στὸν κόσμο. Ἡ Καίτη θὰ πάῃ στὸ Σκαῖτιν καὶ ἂς μὴν τὸ θέλῃ ὁ πατέρας. Ἄλλως τε ποῦ θὰ τὸ μάθῃ; αὐτὸς ἔχει τὴν ἐργασίαν του καὶ ἀνεβαίνει στὰς ἑπτά, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποῦ ἡ Καίτη θὰ γυρίζῃ. Σὰν εἶναι κανεὶς μάνα πρέπει νὰ τὰ κάνῃ ὅλα γιὰ τὸ χατῆρι τῆς κόρης.

Παρηγγέλθηκε ἕνα κοντὸ φουστάνι, ἕνα κέπι ρούσικο, κοστούμι τοῦ πατινάζ, ἀγοράσθηκε ἀπὸ τὰς οἰκονομίας τῆς μητέρας ἕνα ἀβοναμέντο· ἀνάθεμά το αὐτὸ τὸ Σκαῖτιν κοστίζει καὶ πολύ: 5 γρόσια εἴσοδος καὶ 12 γιὰ τὸ πατινάζ. Δὲν συμφέρει νὰ πηγαίνῃ μάνα καὶ κόρη.

— Καλὲ τί λές, μαμά. Εἶναι ἀνάγκη ν' ἄρχεσαι μαζῆ μου; σὰν νὰ εἶμαι, βλέπεις, μωρό! Ἐμεῖς συμφωνήσαμε μὲ τὴν πλαϊνή μας τὴν Paulette νὰ πηγαίνουμε μαζῆ. Θὰ μᾶς συνοδεύῃ καὶ ὁ ἀδελφός της. Ἔπειτα στὸ Σκαῖτιν εἶναι ὅλο γνωστὸς κόσμος. Τί θὰ φοβηθῇ κανείς;

Ἡ εἴσοδος τῆς Καίτης ἐχαιρετίσθη ἐνθουσιωδῶς ἀπὸ τὴν νεολαίαν τοῦ Σκαῖτιν. Ὁ καθεὶς ἔσπευδε νὰ τῆς παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας του, νὰ τῆς δώσῃ τὰ πρῶτα μαθήματα. Ὑψηλή, εὔσωμος, εὐλύγιστος, ἐντὸς ὀλίγου ἔγινεν ἡ πρώτη patineuse τοῦ Σκαῖτιν· συγχρόνως ὅμως καὶ οἱ λατρευταί της ἐπολλαπλασιάζοντο καὶ αἱ ἐπιθέσεις ἐγίνοντο σφοδρώτεραι. Ἰδίᾳ ἕνας attaché μιᾶς πρεσβείας, τακτικὸς θαμὼν τοῦ Σκαῖτιν προσεκολλήθη εἰς τὴν Καίτην ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν δι' αὐτὸν συμπάθειαν. Ἡ γαργαλιστικὴ κίνησις τοῦ patinage, ὁ ἐκ τῆς ὁρμητικῆς κινήσεως ἴλιγγος τὸν ὁποῖον ἐπηύξανεν ἡ εὐγενὴς προσφορὰ ἐκ μέρους τοῦ ἱππότου attaché ἑνὸς ***κοκταΐλ*** ἢ ἑνὸς ***κὶς μι γουήκ,*** ἤναψαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Καίτης πυρὰν τὴν ὁποίαν ὑπεδαύλιζον αἱ ὡραῖαι φράσεις τοῦ ἱππότου, αἱ πλήρεις ἔρωτος. Τεχνίτης τοῦ πάθους, ἦθοποιὸς ἄριστος, γνωρίζων μὲ ποῖον μέσον ἠδύνατο χωρὶς νὰ προσβάλῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν της νὰ

φέρῃ τὴν κόρην στὰ νερά του, κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ αὐτὴν συνεντεύξεις καὶ ἐκτὸς τοῦ Σκαῖτιν, συνεντεύξεις αἱ ὁποῖαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατήντησαν συχνότεραι καὶ κινδυνωδέστεραι.

Ἡ Καίτη ἦτο εὐτυχής. Ἀλλ' ἡ εὐτυχία της δὲν διήρκεσε πολύ· ἀπό τινος χρόνου ἠσθάνετο ὅτι δὲν εἶναι καλά. Ἔπασχεν ἀπὸ μίαν ζάλην, ὑπέφερε τὸ πρωῒ ἀπὸ ναυτιάσεις, εἶχε λιποθυμίας. Πράγματι εἶχε λιγνέψῃ ἀλλὰ καὶ ἀσθενήσει. Ἡ μαμὰ ἀνήσυχος διά τὴν κατάστασιν αὐτὴν ἐκάλεσε τὸν ἰατρόν.

— Γιατρέ μου, τὴν Καίτην μας τὴν ἐστέλναμε στὸ Σκαῖτιν γιὰ νὰ λιγνέψῃ, μὰ φαίνεται ἔκαμε κατάχρησιν καὶ τὴν ἐπείραξε. Πιστεύω νὰ μὴν ἦνε τίποτε σπουδαῖον, ἀλλ' ἤθελα καὶ τὴν γνώμην σας.

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἤργησε ν' ἀντιληφθῇ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενοῦς.

— Καὶ τὴν ἐστέλνατε μόνη της στὸ Σκαῖτιν ; ἠρώτησε μὲ θυμόν.

— Ναί, γιατρέ μου. Ἄλλωστε στὸ Σκαῖτιν πάει τόσος καλὸς κόσμος! Τί, νομίζετε πῶς πρέπει νὰ τὴν συνοδεύω ;

— Ἄ, ὄχι! τώρα πειὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη· χωρὶς νὰ τὸθέλετε θὰ τὸ διακόψῃ, ἡ ὑγεία της δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέπῃ.

— Μὰ τί ἔχει γιατρέ ;

— Τίποτε! ἡ ἀσθένειά της δὲν εἶναι δική μου δουλειά! Χαίρετε!

— Μά, γιατρέ μου, πέτε μου τὶ ἔχει; τὴν ἔβλαψε τὸ Σκαῖτιν ; ἐγὼ τὸ ἔκαμα γιὰ τὸ καλό της, γιὰ νὰ λιγνέψῃ....

— Κυρία μου, ἀπήντησε μὲ ὀργὴν ὁ ἰατρός, τὸ Σκαῖτιν ἐδῶ στὴν Ἀνατολὴ δὲν λιγνεύει, φουσκώνει τὰ μυαλὰ καὶ καμμιὰ φορά.... καὶ κάτι ἄλλο.

Καὶ ῥίψας βλέμμα οἴκτου πρὸς τὴν γάσκουσαν μητέρα ἀπῆλθε.

Ι. Α. ΦΙΛΙΚΟΣ

Επαγγελματα

Ντάντεψε στὰ νεῖάτα της κόρες κῖ' ἀγοράκια
ποῦ μικρὰ ὀρφάνεψαν
βύζαξαν τὸ γάλα της ἀσθενῶν παιδάκια
τῶπιαν καὶ ζωντάνεψαν

Κὶ' ἔπειτα σὰν γένηκαν παληκάρια, νηὲς
καὶ τὸ γάλα στέρεψε
ἔτρεξε καὶ ἔκαμε 'ς ὅλους προξενιὲς
καὶ τοὺς νοικοκέρεψε

Κῖ' ὅταν γιὰ προξένεμα δὲν τῆς μεῖναν ἄλλοι
κῖ' ὅλους τοὺς στεφάνωσε
σαβανώτρα ἔγινε κῖ' ἕνα ἕνα πάλι
ὅλους τοὺς σαβάνωσε.

Μεφιστοφελῆς

Το Παρασημο

Πρὸ καιροῦ τὸν γνώρισα ἀφανῆ καὶ ἄσημο
ἕνα τιποτένιο
μὰ κατόπι μπόρεσε κῖ' ἔλαβε παράσημο
ἕνα τενεκένιο
κῖ' ὕψωσε τὴν μύτη του στὰ ψηλὰ οὐράνια
κῖ' ὅλ' ἡ κοινωνία μας τοὔκαμνε μετάνοια

Ἀπὸ βλάκας γένηκε ἔξυπνος φωστήρας
σπίρτο πρῶτο πρᾶμμα
κῖ' ἔστραφτε τὸ πνεῦμά του σὰν τοῦ Λοὺξ λαμπτήρας
κῖ' ἔγινε τὸ θᾶμμα
χάρις εἰς τὸν τενεκὲ ποῦ τὸν λὲν νισάνι
καὶ τὸν πλέον κουτεντὲ πνευματώδη κάνει

Στὸν ναὸ σὰν πήγαινε φέρων τὸ παράσημον
διάκοι τὸν θυμιάζαν
σταματοῦσ' ἡ λειτουργιὰ κῖ' ὅλοι τὸν διάσημον
διαρκῶς κυττάζαν
κῖ' ἔκαμνε σταυροὺς αὐτὸς ὡς τὴν γῆ ἐγγίζων
νὰ κουνᾷ ὁ τενεκὲς σπίθες ξακοντίζων

Ὅταν εἶχε διάθεσι καὶ καιρὸ γιὰ χάσιμο
ἔβγαινε μ' ἁμάξι
μὰ καὶ σκόρδο κρέμναγε δίπλα στὸ παράσημο
μή τις τὸ ματιάξῃ
κῖ' οὕτω πως διέσχιζε ἄφοβα τὸ πλῆθος
κῖ' ὅλοι γιὰ τὸ βάσκαμα τοὔφτυναν τὸ στῆθος.

Πόζες πῆγε κῖ' ἔβγαλε ς' ἕνα φωτογράφο
φέρων τὸ νισάνι
κῖ' ἕνα γλύπτη ἔβαλε νὰ τοῦ κάνῃ τάφο
πρὶν ἢ ἀποθάνῃ
κῖ' ἀντὶ ἄλλου σήματος εὐγενοῦς ἱππότου
σκάλιξε στὸ μάρμαρο τὸ παρασημό του
καὶ μὲ γράμματα βαθυὰ ποῦ χρυσᾶ τὰ γιάλισε
τέτοιο ἐπιτύμβιο εἰς τὴν πλάκα σκάλισε :

«Στῆθι, διαβάτα, πρὸς στιγμὴν
ἀξίζει ἕνα στάσιμο
ἕνας ποῦ ἄφησε τὴν γῆν
ἂν κῖ' εἶχε καὶ παράσημο».

Κι᾽ ὅταν ἦλθεν ἡ στιγμὴ νὰ τὰ κακαρώσῃ
καὶ τὸν μεταλάβανε
δὲν μποροῦσε τὴν ψυχὴ νὰ τὴν παραδώσῃ
μὰ τὸ καταλάβανε
κι᾽ ἔφεραν τὸν τενεκὲ στὸ προσκέφαλό του.
καὶ ψυχὴν παρέδωκε εἰς τὸν ἀγγελό του

Κι᾽ ὅταν τὸν ἐκήδευσαν μὲ πομπὴ μεγάλη
καὶ μὲ σαλτανάτι
Ὁ δεσπότης ἔκλινε σ᾽ ἕνα προσκεφάλι
μπρὸς εἰς τὸ κρεββάτι
καὶ ἀνέπεμψεν εὐχὴν
σ᾽ ἦχον πλάγιον βαρύν:
Καὶ πᾶν τὸ παρ᾽ αὐτοῦ πραχθὲν ἁμάρτημα θανάσιμον
διπλοσυγχώρα το Θεέ, γιατ᾽ εἶχε καὶ παράσημον.

Μεφιστοφελῆς

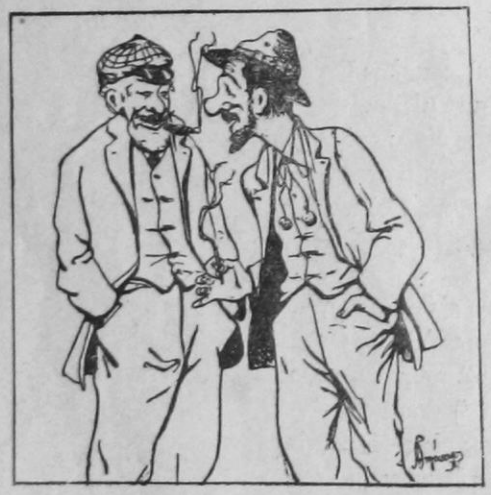

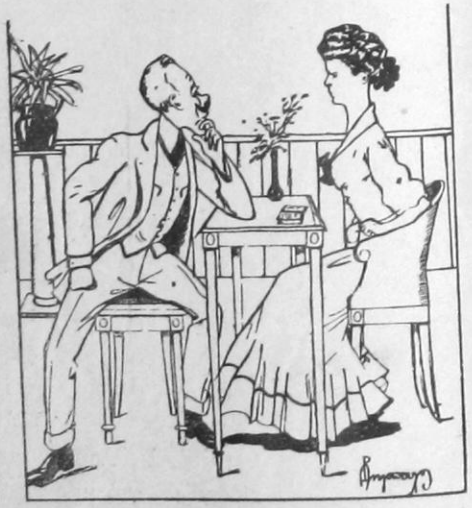

— Πῶς πᾶνε ἡ δουλειές;

— Δόξα τῷ Θεῷ! ἕως τὸ 1920 ποῦ θὰ φθάσουν τὰ βαπόρια τοῦ Κερατείου κάτι θὰ βγάλουμε μὲ τὰ ρυμουλκά μας.

Ἡ δεσποινίς: — ***Μὰ γιατί μὲ κυττάζετε διαρκῶς στὰ μάτια;***

Ὁ καθηγητής: ***Ζητῶ, δεσποινίς, νὰ ἐννοήσω ποίαν ἐντύπωσιν σᾶς προξενοῦν αἱ ὑψηλαὶ ἰδέαι τοῦ κειμένου.***

Τυποι και Φυσιογνωμιαι Κωνσταντινουπολεως

Ὁ ἀκάθιστος τῶν ἀτμοπλοίων τῶν Πριγκηποννήσων

Μια Ερωτικη Εξομολογησις

Ὡρισμένως εἶμαι ἄτυχος ἄνθρωπος. Ἐβεβαιώθηκα περὶ τούτου μιὰ βραδειὰ πέρσι τὸ καλοκαῖρι ποῦ ἔμεινα στὸ νησί. Οἱ φίλοι μου δὲν μ' ἄφηναν νὰ φύγω.

— Κάτσε καὶ θὰ διασκεδάσουμε ἔκτακτα.

— Θὰ σκαρώσουμε ἕνα χορουδάκι.

— Νὰ ἰδῇς γλέντι μιὰ φορά.

— Ἂν πῇς καὶ γιὰ ἔμμορφα κορίτσια...

Αὐτὴ ἡ τελευταία προσθήκη μ' ἔκαμε ν' ἀποφασίσω καὶ ἔμεινα. Τί τὰ θέλετε, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας τρέφω μίαν ἰδιαιτέραν ἀνεξήγητον συμπάθειαν πρὸς τὰ κορίτσια καὶ ἰδίᾳ τὰ ἔμμορφα.

Μετὰ τὸ φαγητὸν πέρασαν οἱ φίλοι μου ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον καὶ μὲ ὡδήγησαν σ' ἕνα ἐξοχικὸ καφενεῖο, ὅπου θὰ ἐγίνετο ἡ συγκέντρωσις. Ἕνα ξύλινον ἐπιστέγασμα μὲ ἕνα **λούξ** στὴ μέση ποῦ ἐφώτιζε μὲ τὸ γλυκό του φῶς τὰ τριγυρινὰ τσάμια καὶ μιὰ λατέρνα τοποθετημένη σὲ μιὰν ἄκρη. Εἰς τὰς 9 1)2 ἡ παρέα ἦτον συμπληρωμένη. Μετρηθήκαμε· ἀκριβῶς δεκατέσσαρα ζεύγη. Ἦ ντάμες ὅλες μιὰ καὶ μιά· εὔμορφες, χαριτωμένες, μὲ τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην ἐνδυμασίαν ποῦ δίδει τόσην χάριν εἰς τὰ κορίτσια τὸ καλοκαῖρι. Καὶ μοῦ ἦλθε τότε εἰς τὸν νοῦν κάποιος σοφὸς ποῦ εἶπεν ὅτι ὅσῳ ὀλιγώτερα ροῦχα φοροῦν αἱ γυναῖκες, τόσῳ περισσότερον ἀξιαγάπητες φαίνονται εἰς τοὺς ἄνδρας. Ἄ! συγγνώμην, ἐλησμόνησα· ὑπῆρχε καὶ μία ἐξαίρεσις: μιὰ ἀσχημομούρα ματμαζέλ, ἡ ὁποία κατὰ φυσικὸν λόγον ἐδεικνύετο καὶ πλέον ἐρωτύλος ἀπὸ ὅλες. Αὐτὴ ἦτον ἡ ἀνορθογραφία τῆς παρέας μας. Καὶ τώρα ἀνακεφαλαιῶ: δεκατέσσερες νέοι, δώδεκα εὔμορφα καὶ χαριτωμένα κορίτσια, μιὰ ἀσχημομούρα καὶ ... μιὰ ζωντοχήρα. Τί νὰ σᾶς πῶ! τύπος ζωντοχήρας. Δὲν τὴς φανταζόμεθα τὴς ζωντοχῆρες ἔμμορφες, γεματούτσικες καὶ παιχνιδιάρες; λοιπὸν αὐτὴ ἦτο ἡ ἰδεώδης ζωντοχήρα, ἡ ***ἰδέα ζωντοχήρα*** ὅπως θὰ ἔλεγεν ὁ μακαρίτης φιλόσοφος Πλάτων. Ὑψηλή, μὲ μαῦρα μάτια καὶ ξανθὰ μαλλιά, φυσιογνωμία γλυκυτάτη, σῶμα εὔγραμμον, τέλος πάντων μὲ δύο λόγια, νὰ τὴν βλέπῃς καὶ νὰ τρέχουν τὰ σάλια σου.

Μὲ συνέστησαν σὲ ὅλες καὶ εἰλικρινῶς ὁμολογῶ ὅτι τὴν μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν γνωριμίαν μου ἐπέδειξεν ἡ ἀσχημομούρα. Ἄχ αὐτὴ ἡ ἀσχημομούρα! ἔγινεν ὁ κακὸς δαίμων τῆς βραδειᾶς μου ...

Σὲ λίγο ἐκυριάρχει εἰς τὴν παρέαν μας πανζουρλισμός, ὁ ὁποῖος μόλις καὶ μετὰ βίας ἐξητμίζετο μὲ τὴν ῥυθμικὴν τῶν ποδῶν κίνησιν ποῦ προκαλοῦν ἀσυναισθήτως οἱ γαργαλιστικώτατοι σκοποὶ τῆς λατέρνας. Ἤμουν τραβηγμένος σὲ μιὰν ἄκρη, τὴν πλέον σκοτεινήν, καὶ εὐχαριστούμην ἐντρυφῶν εἰς τὴν τρελλὴν διασκέδασιν τῆς παρέας καί... τὰ γλυκὰ μάτια τῆς ζωντοχήρας· ἤρχισα μάλιστα καὶ νὰ φιλοσοφῶ κάπως, ὅταν ἕνα δυνατό:

— Engagez vos dames pour les quadrilles! μὲ τὴν ἀνάκρουσιν τῆς λατέρνας, μὲ τὸ πανδαιμόνιον ποῦ ἠκολούθησεν ἀμφότερα, τὰς ζητωκραυγὰς καὶ τὰ χειροκροτήματα, μὲ ἔκαμαν νὰ πεταχτῶ ἀπὸ τὴν θέσιν μου διὰ νὰ εὕρω καμμιὰ ντάμα γιὰ τὴν κατρίλια.

Ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζουν τὰ βάσανά μου. Ἔκαμα ἀρχὴν ἀπὸ τὴν ζωντοχήρα καὶ ἀφοῦ ἤκουσα κατὰ σειρὰν δεκατρία «λυποῦμαι πολύ», ἐξέπεσα στὴν ἀσχημομοῦρα, ἡ ὁποία «ἐστηρίχθη χαριέντως ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου» ἐνῷ ἐγὼ συντετριμμένος ἄφηνα νὰ ἐκφύγῃ ἀπὸ τὰ χείλη μου ἕνας στεναγμὸς ἀπελπισίας.

Καὶ ἡ κατρίλλιες ἤρχισαν· τρελλὲς καὶ αὐτὲς ὅπως ὅλη ἡ διασκέδασίς μας. Ἡ ντάμα μου ἐν τῷ μεταξὺ μοῦ ἔκαμνε ἕνα σωρὸ κομπλιμέντα, μοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι, ἐλάμβανε στάσεις..... ἀποκρουστικάς, ἐνῷ ἐγὼ ὑπέμενα καρτερικῶς περιμένων τὴν ὥρα ποὺ θὰ τελείωναν ἡ κατρίλλιες γιὰ νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ βασανιστήριο.

Εὑρισκόμεθα, τὸ ἐνθυμοῦμαι καλῶς, στὴν τελευταῖα φιγοῦρα, ὅτε ἔξαφνα ἀκούεται ἕνα .....πφ φ φ φ φ φ... καὶ σβύνει τὸ λούξ ποῦ μᾶς ἐφώτιζε. Εὑρέθημεν εἰς τὸ σκότος· σκοτάδι πίσα. Ἕνας θόρυβος δαιμονιώδης ἠκολούθησε τὸ σβύσιμο τῆς λάμπας· ἄλλοι γελοῦσαν — καὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ περισσότεροι —, ἄλλοι φώναζαν τὸ γκαρσόνι κτλ. κτλ. Κατὰ κακήν μου τύχην τὴν ὥρα ποὺ ἔσβυσε τὸ φῶς ἐκάμναμε tour des mains, εἶ δ' ἄλλως στὰ σκοτεινὰ θὰ χάναμε τὴς ντάμες μας θὰ εὕρισκα μιὰν ἄλλη, ἴσως τὴν ζωντοχήρα καὶ θὰ ἀπηλλασσόμην ἀπὸ τὴ δική μου. Ἐνῷ τώρα; ἂν ἠμπορεῖς ξέφυγε! Αὐτὴ κατελήφθη δῆθεν ἀπὸ φόβο καὶ ἐκρεμάσθηκε μὲ τὰ σωστά της εἰς τὸν λαιμό μου. Ἐγὼ παρ' ὀλίγον νὰ κλάψω ἀπὸ τὸ κακό μου,

Εκπαιδευτικα

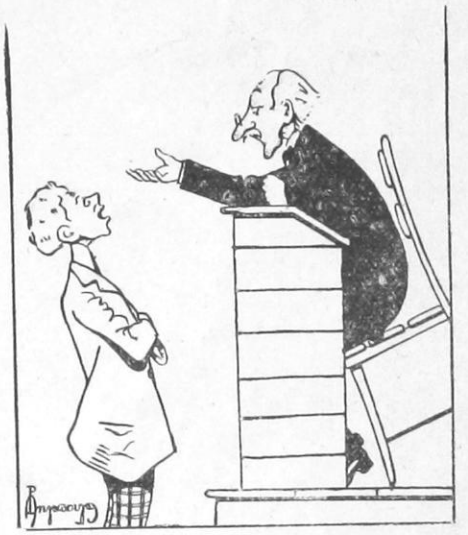

Διδάσκαλος: — ***Τὶ σημαίνει ἡ λέξις ὑπόμνημα;***

Μαθητής: — ***Κάτω ἀπὸ τὸ μνῆμα...***

Διδάσκαλος: — ***Ἀνόητε, δὲν σὲ ρωτῶ γιὰ τὸ ὑπόμνημα τοῦ κ. Διμαράκη ποῦ θὰ μᾶς θάψῃ.***

ματαίως δὲ προσπαθοῦσα ν' ἀπαλλαγῶ.

— Ἀφῆστε με, δεσποινὶς, νὰ τρέξω ν' ἀνάψω τὴν λάμπα. Μὴ φοβεῖσθε!

— Καὶ ποῦ θὰ μ' ἀφήσετε ἐμένα; μὴ γίνεσθε τόσον κακὸς, προσέθηκεν ἐρωτύλως, ἐγὼ ἔχω τόσην ἐμπιστοσύνην σὲ σᾶς...

— Εὐχαριστῶ πολὺ, δεσποινίς, μὲ συγκινεῖτε μὲ αὐτὰ ποῦ μὲ λέγετε καί... ἀρχίζω νὰ τρέμω...

Πραγματικῶς δὲ ἔτρεμα ἀπὸ τὸν θυμό μου. Ἀλλ' ἡ ἀσχημομούρα πῆρε θάρρος καὶ ἐξηκολούθησε:

— Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποῦ σᾶς εἶδα μοῦ κάματε μεγάλην ἐντύπωσιν, ἔχετε κάτι τὸ ἐξαιρετικὸν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐδῶ νέους καὶ ἤμουν τόσον εὐτυχὴς ποῦ χόρευα μαζῆ σας ....

Ὢ! ἦτο φοβερόν! καὶ αὐτὰ τὰ παληογκαρσόνια νὰ μὴ κατορθώσουν ν' ἀνάψουν ἀκόμα τὴν λάμπα... Ἐκείνην τὴν στιγμὴ βλασφημοῦσα μὲ τὴν καρδιά μου τὸν ἐφευρέτην τῶν λοὺξ ποῦ ἔκαμε τόσον ἐλαττωματικὸν τὸν μηχανισμὸν τῆς λάμπας του, τόσον εὔκολο τὸ σβύσιμο καὶ τόσο δύσκολο τὸ ἄναμμά της.

Ἡ ἀσχημομούρα κολλημένη διαρκῶς ἐπάνω μου ἐξηκολούθει ἐρωτύλως καὶ εἰς ἔνικὸν τὴν φορὰν αὐτήν. Ἡ φωνή της ἔμοιαζε σὰν νανούρισμα... ἐρρινύος.

— Θὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικό μου... ἐγὼ χαίρουμαι ποῦ ἔσβυσε τὸ φῶς, εἴμεθα τόσῳ καλὰ ἔτσι... Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος;

—Τί... τί... τί... εὐχ... φοβ... οὖμαι μήπως μᾶς παρεξηγήσουν, ἐψιθύρισα ἐνῷ συγχρόνως ἔκαμνα ματαίας προσπαθείας ν' ἀπαλλαγῶ.

— Μὰ μὴ μ' ἀφήνῃς ἔτσι... ἄχ! νὰ ἤξευρες πόσον εἶμαι δυστυχής... μὰ σεῖς οἱ ἄνδρες εἶσθε ἄκαρδοι...

Ἔφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω· ἔπρεπε πάσῃ θυσίᾳ ν' ἀπαλλαγῶ καὶ πράγματι μὲ μίαν δυνατὴν προσπάθειαν τὸ κατώρθωσα, τὴν ἔσπρωξα μὲ δύναμιν καὶ ἔφυγα ψηλαφῶν σὰν τυφλὸς πρὸς τὴν ἔξοδον ἐνῷ ἀπὸ πίσω μου ἤκουα τὸν τελευταῖον ψιθυρισμόν της:

— Σκληρέ...

Σὲ λίγο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω βρέθηκα στὴν ἀκρογιαλιά· ἐκεῖ ἐκάθησα ἀπελπισμένος ἐπάνω σ' ἕνα βράχο καὶ ἐσκέφθην:

— Ἐὰν δὲν ἤμουν ἄτυχος ἄνθρωπος, θὰ εἶχα ντάμα μου στὴς κατρίλλιες τὴν ζωντοχήρα καὶ τότε...

Δὲν ἠμποροῦσα πλέον νὰ ὑποφέρω καὶ ἀπὸ τὸ κακό μου ἔπεσα... στὸ κρεβάτι μου.

Τὸ ζιζάνιον

Ο ΓΛΥΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Μιὰ ὥρα τώρα ποῦ κάθουνται ἀπέναντι ἀλλήλων, σιωπηλοί, μελαγχολικοί, σκοτεινοὶ καὶ οἱ δύο.

Ἐκεῖνος σαράντα ἐτῶν ἄνθρωπος· παχύς, δυσκίνητος, μὲ τὴν κοιλίαν προεξέχουσαν, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς νυσταγμένους, τεμπέλης, ξαπλωμένος σὲ ἕνα ἁπαλὸ καναπὲ καὶ μὲ ἕνα τσιγάρο στὸ στόμα, καπνίζει διαρκῶς σὰν φουγάρο βαποριοῦ.

Ἐκείνη, μικροῦλα, ὡμορφοκαμωμένη, μὲ μάτια μαῦρα, ὅλο ζωὴ καὶ φωτιά, μὲ στηθάκι λαξευμένο, μὲ χείλη κόκκινα, δροσερή, τρυφερή, κάτι τι αἰθέριον, ἀσύλληπτον, ἀγγελικόν.

Καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ γίνεται τώρα ἕνα ὁλόκληρο ἔτος ἀπαράλλακτα κάθε βράδυ.

Ἀλλ' ἀπόψε ἐκείνη ἔχει χάσει τὴν ὑπομονήν. Δὲν ἠμπορεῖ πιὰ ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμόν, ὁ ὁποῖος ἐξογκώνει τὰ στήθη της καὶ κάμνει τὴν καρδιά της νὰ πάλλῃ βιαιότερα.

Σηκώνεται καὶ τὸν πλησιάζει σιγὰ-σιγὰ τὸν ἀναίσθητον σύζυγον. Τὸν περιβάλλει μὲ τὰ χυτὰ μπράτσα της, τὸν φιλεῖ δὶς καὶ τρὶς καὶ τέλος μὲ φωνίτσα σιγαλή, γεμάτη παράπονο, ἀλλὰ καὶ γεμάτη ἀπό προκλητικότητα, τοῦ λέγει:

— Καϋμένε Κώστα... Ἕνα χρόνο τώρα, ποῦ ἔχω ν' ἀκούσω ἕνα γλυκὸ λόγο ἀπὸ τὸ στόμα σου.

Κ' ἐκεῖνος ἀπαθής, ψυχρός, πάντοτε ἀμείλικτος, ἐκπέμπων ἐκ τοῦ στόματός του παχεῖαν τολύπην καπνοῦ, τῆς λέγει:

— Ζάχαρι... ***Ὁ Κανάγιας***

SISMANOGLIO

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ

Προβάλλει εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς προασπίσεως τῶν «τιμαλφῶν συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας κα τοῦ Γένους» δειλὰ-δειλά, pianissimo, καὶ προχωρεῖ εἰς τὴν ἐξέλιξίν του μὲ ἅλματα ἀθλητοῦ, βαίνων in crescendo.

Μικρέμπορος κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Μεγάλην Ἀγορὰν τῆς Πόλεως, ὅπου ἐκληρονόμησε τὸ μικροσκοπικὸν κατάστημα τοῦ πατρός του, πωλεῖ πανικὰ διάφορα, ἀλλὰ μὲ τὸν αὐτὸν πάντοτε πῆχυν, τὸν ἰδικόν του, τὸν πῆχυν ἐκεῖνον, ὅστις, ἀπὸ τοῦ προπάππου του χρονολογούμενος καὶ ἐπὶ αἰῶνα ὁλόκληρον συνεχῶς χρησιμοποιηθείς, ἀπώλεσεν ὡς ἐκ τῆς τριβῆς ἀνὰ ἓν τοὐλάχιστον ρούπιον ἑκατέρωθεν. Μὲ τοιοῦτον πῆχυν καὶ μὲ μερικὰς ἄλλας ***κασκαρίκας,*** ἀναγομένας εἰς ἰοὺς ὑψηλοὺς κύκλους τῆς ***μετρικῆς*** τέχνης, κασκαρίκας, τὰς ὁποίας παιδιόθεν διδαχθεὶς παρὰ τῷ πατρί του κατὰ τὰς σχολικὰς διακοπάς, ἠδυνήθη ἅμα τῇ χειραφετήσει του νὰ μεταρρυθμίσῃ ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ νὰ τελειοποιήσῃ ἐπὶ τὸ συστηματικώτερον, ταχέως κατορθοῖ ὁ ἀξιότιμος κ. Γεώργιος Συμβουλιάδης νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ «ἐμπορικοῦ του οἴκου» καὶ εἰς τὸ παραπλεύρως κείμενον κατάστημα, προσθέτων εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πελωρίοις ἐπιχρύσοις γράμμασιν ἀναγραφέντος ὀνόματός του καὶ ἓν «καὶ Σία» ἀνυπόστατον, φανταστικόν,αὐθαίρετον, πλὴν θαμβωτικὸν τῶν ἁπλουστέρων καὶ ἑλκυστικὸν τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ πολλοῦ κόσμου. Ἡ προσθήκη αὕτη ἐξηγγέλθη διὰ μεγάλων ἐμπορικῶν ἐγκυκλίων καὶ δι' ἰδιαιτέρων χρονικῶν τῶν ἐφημερίδων, αἵτινες ἀντὶ κερματίων τινῶν χρυσοῦ ἔπλεξαν τὰ θερμότερα τῶν ἐγκωμίων εἰς τὴν ἐπιχειρηματικότητα τοῦ μεγαλεμπόρου κ. Γεωργίου Συμβουλιάδου, κατατάξασαι αὐτὸν μεταξὺ τῶν «ὄντως τιμώντων τὸ ἑλληνικὸν ἐμπορικὸν πνεῦμα».

Τὸ ἐμπόριον, διεξαγόμενον μὲ τὸν ἴδιον πάντοτε πῆχυν, χωρὶς τοὐλάχιστον καὶ εἰς αὐτοῦ τὰς ἄκρας νὰ προστεθῶσι τὰ ἐλλείποντα ρούπια, εὐδοκιμεῖ, ὡς ἦν ἐπόμενον, καὶ ὁ κὺρ Γεωργάκης—οὕτω τὸν ἐγνώριζε καὶ τὸν γνωρίζει ἀκόμη ἡ ἐνορία Τεκφοὺρ-Σεραγίου, ὅθεν κατάγεται—εὑρίσκεται μετ' οὐ πολὺ «ἔχων τὸν τρόπον» νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὴν ἐν τῇ ἐνορίᾳ ταύτῃ πατρικήν του οἰκίαν, ἢ μᾶλλον νὰ διασκευάσῃ αὐτὴν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωμα τῶν οἰκημάτων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ρυθμοῦ, τὰ ὁποῖα ἠδυνήθη μιᾷ τῶν ἡμερῶν

νὰ θαυμάσῃ, ἐπισκεφθεὶς ἐν Σταυροδρομίῳ μίαν οἰκογένειαν ἔχουσαν νύμφην πρὸς ἔκδοσιν. Καὶ ἔξωθεν μὲν ἀναστηλοῖ τοὺς πρὸς τὴν γῆν, ὥσπερ κλάδους ἀκακίας τῆς θρηνούσης, ρέποντας ἐξώστας της, ἀνοίγει κανονικώτερα παράθυρα, ἀντικαθιστᾷ τὴν ἐκ σκωληκοφαγωμένου ξύλου ἐξώθυραν δι' ἄλλης σιδηρᾶς, φερούσης ἄνω τὸ μονόγραμμά του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν παρελείφθη καὶ τὸ «Σία», ἀντὶ δὲ τῶν χυδαίων πλήκτρων τῆς προκατόχου της ἐφοδιάζει τὴν νέαν μὲ κομψὸν ἡλεκτρικὸν κωδωνίσκον, τὸν μηχανισμὸν τοῦ ὁποίου ἐπὶ ἑβδομάδας ὅλας κατεγίνετο νὰ διδάξῃ τοὺς περιοίκους, ἑρμηνεύων ἰδίᾳ ἐκεῖνο τὸ ἱερογλυφικὸν «Poussez s. v. p.». Ἔσω δὲ ἀποβάλλει τὰς παλαιὰς καὶ ποντικοφαγωμένας ψάθας, αἵτινες ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πάππου του ἐκάλυπτον τὰ λακκώδη δάπεδα τῶν δωματίων, καὶ στρώνει τάπητας εὐρωπαϊκοὺς μὲ ποικιλοχρώμους καὶ πολυπλόκους τὰς κλαδώσεις, ἀντικαθιστᾷ τὰ ἀρχαϊκὰ μακάτια διὰ καναπέδων καὶ φωτεΐγ, τὰ ὁποῖα ἠγόρασεν ἀπὸ μίαν δημοπρασίαν, ἐξορίζει δὲ τέλος εἰς τὸ ὑπερῷον τῆς οἰκίας τὰ χάλκινα μαγγάλια, τὰ ὁποῖα τόσας γεννεὰς εἶχον θερμάνει, καὶ στήνει ἀντ' αὐτῶν θερμάστρας, αἱ καπνοδόχοι τῶν ὁποίων ἐπιδεικτικῶς πρὸς τὰ ἔξω προβάλλουσαι ἐξήγγελον εἰς ὅλην τὴν ἐνορίαν τὴν ἐπελθοῦσαν ριζικὴν μεταρρύθμισιν, ρίπτουσαι καπνὸν... καὶ στάχτην εἰς τὰ 'μάτια τοῦ κόσμου, ἐν τῇ ἐκτιμήσει τοῦ ὁποίου ὁ κὺρ Γεωργάκης ὁλονὲν προεβιβάζετο.

Εἰς τοὺς ἁπλουστέρους μάλιστα τῶν ἐνοριτῶν ἐντύπωσιν μεγάλην ἐνεποίει τοῦτο ἰδίως, ὅτι ἐνῷ ὁ κὺρ Γεωργάκης εἶχεν ὁπωσδήποτε «βάλει τὸ νερὸ 'ς τ' αὐλάκι» ἐξηκολούθει ἐν τούτοις νὰ τηρῇ μίαν θεάρεστον συνήθειαν τῆς ἐφηβικῆς του ἡλικίας, τὴν συνήθειαν νὰ μεταβαίνῃ τακτικῶς ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν εἰς τὸν ναὸν καὶ νὰ κοσμῇ διὰ τῆς χαριτοβρύτου παρουσίας του τὸν δεξιὸν χορὸν τῶν ψαλτῶν, συμβάλλων καὶ αὐτὸς τὰς φωνητικάς του χορδὰς εἰς τὴν ὕμνησιν τοῦ Ὑψίστου. Μολονότι δὲ οἱ ἐν τῷ χορῷ ἱστάμενοι εἶναι ἀπηλλαγμένοι τῶν ἐνοχλητικῶν ἐπισκέψεων τῶν δισκοφόρων, ἐν τούτοις ὁ κὺρ Γεωργάκης ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος ποιούμενος, ὄχι μόνον δὲν τοὺς ἀπέφευγεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκάλει ἐπιμόνως, ἐπιδεικτικῶς δ' ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς θέσεώς του ἔρριπτε τὸν ὀβολὸν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ναοῦ ἢ τῶν ὀρφανῶν, τονίζων τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἓν «Κύριε ἐλέησον» εἰς ὑψηλοτέραν τῶν ἄλλων κλίμακα.

Ἡ πρᾶξίς του αὕτη ἐπαινουμένη ὑπὸ πάντων, δὲν ἤργησε νὰ ἐκτιμηθῇ ὅλως ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ναοῦ, οἵτινες στενωτέρας κατέστησαν τὰς μετὰ τοῦ νεαροῦ τσορμπατζῆ σχέσεις των, διαβλέποντες ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ κομματικὸν παράγοντα in statu nascente. Τὰς μετ' αὐτῶν σχέσεις ὁ κὺρ Γεωργάκης ἐκαλλιέργησε καὶ ἠδυνήθη μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ μυηθῇ εἰς τὰ φοβερὰ καὶ τρομερὰ μυστήρια τῆς διοικήσεως τῶν κοινῶν, νὰ γνωρίσῃ δὲ καὶ τὰς γενικὰς γραμμὰς τοῦ πολυπλόκου μηχανισμοῦ τοῦ παγκαρίου, τοῦ ὁποίου δὲν ἤργησε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὰς ἡδονάς.

Εἰς τὸ Τσαρσῆ γείτονα εἶχεν ἕνα κηροπώλην, ὅστις καθημερινῶς τὸν ἐπονοκεφάλει καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τὸν συστήσῃ εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τῆς ἐνορίας του πρὸς προμήθειαν τῶν κηρίων τοῦ ναοῦ, ὑπολογίζων εἰς γενναίαν χάριν αὐτοῦ ἔκπτωσιν τῶν τιμῶν καὶ εἰς ἱκανοποιητικωτάτην μεσιτείαν. Ὁ κὺρ Γεωργάκης, ὑπὸ τῆς μεσιτείας κυρίως συγκινηθείς, ἔκαμε λόγον εἰς τοὺς ἐπιτρόπους, οἱ ὁποῖοι ἀνταλλάξαντες μερικὰ βλέμματα πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐν σιγῇ ἀνομολογήσαντες ὅτι δίκαιον ἦτο νὰ *φάγῃ* μερικὰ καὶ ὁ φίλος των, ἐδέχθησαν τὴν πρότασίν του καὶ εἰς αὐτὸν ἀνέθηκαν τὴν φροντίδα τῆς προμηθείας 80 ὀκάδων κηροῦ πρὸς 27 γρόσια τὴν ὀκᾶν τὸ πολύ.

Ὁ κὺρ Γεωργάκης τὴν ἐπαύριον κατέβη εἰς τὴν ἐργασίαν του φέρων τὴν πρώτην φροντίδα τοῦ βουληφόρου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνδρός. Ἦτο πορισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἡμέραν φουσκωμένος, περιεπάτει βαρύτερον τοῦ συνήθους, ἡ δὲ φυσιογνωμία του ἐνεῖχε κάτι τὸ ἀπείρως λύπλοκοι, ἐξήγοντο δὲ συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα ὁλονὲν ζωηρότερα προύκάλουν τὰ σκιρτήματα τῆς καρδίας του.

Ἱστορεῖται ὅτι Χιώτης ἔμπορος κομίζων ποτὲ μὲ τὸ τρεχαντῆρί του ἓν ἑκατομμύριον τσίρων πρὸς πώλησιν εἰς τὴν ἀγορὰν Κωνσταντινουπόλεως ὑπελόγιζε καθ' ὁδὸν τὰ κέρδη, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ πραγματοποιήσῃ διὰ τῆς ἐκποιήσεως εἰς καλὴν τιμὴν τοῦ ἐμπορεύματός του.—«Ἕνα ἑκατομμύριο τσῖροι... Ἀπὸ μισὸ παρᾶ 'ς τὸν τσῖρο... ἔχουμε μισὸ ἑκατομμύριο παράδες!... Ἀμ'

ἂν κερδίσω ἕνα παρᾶ 'ς τὸ κομμάτι;... Ἔχουμε τότε ἕνα ἑκατομμύριο παράδες!... Καὶ ἂν τὰ φέρῃ βολικὰ ὁ Καμπούρης (1) καὶ κερδίσω δύο παράδες 'ς τὸν τσῖρο;... Ὠχοὺ τί θὰ γενῇ!...» Καὶ ὁ ἀγαθὸς Χιώτης ***κουζουλάθηκε,*** μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀντιμετωπίσῃ κέρδος δύο ἑκατομμυρίων παράδων. Οὕτω λοιπὸν σκεπτόμενος καὶ ὁ κὺρ Γεωργάκης ἐπολλαπλασίαζεν ὁλονὲν τὰ κέρδη του ἐκ τῆς προμηθείας, θὰ ἐτρελλαίνετο δὲ καὶ αὐτὸς ἀφεύκτως, ἐὰν ἡ ἀπὸ Τεκφοὺρ-σεραγίου μέχρι τοῦ Τσαρσῆ ἀπόστασις δὲν ἦτο μικροτέρα τῆς ἀπὸ Χίου εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ἡ προμήθεια τῶν κηρίων ἐγένετο καὶ ὁ κὺρ Γεωργάκης ὠφεληθεὶς περὶ τὰ 600 γρ. ἔλαβεν ἐπὶ πλέον ἐπίσημον ἐπιστολὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐνορίας του, εὐχαριστούσης αὐτῷ «ἐπὶ τῇ ἀφιλοκερδεῖ συμμετοχῇ του εἰς τὸ ὑπὲρ τῶν κοινοτικῶν συμφερόντων ἐπίμοχθον ἔργον της», ἤκουσε τὸ ὄνομά του μετ' ἐπαίνων ἐκφωνούμενον κατὰ τὴν ἐτησίαν λογοδοσίαν, τὸ εἶδε δ'ἐπὶ πλέον ἀναγραφόμενον καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐγχώρια ἑλληνικὰ φύλλα μετ'ἐγκωμίων ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς «πολλαχῶς καὶ ποικιλοτρόπως ὠφελίμου ἀναδειχθέντος εἰς τὴν ἐκθρέψασαν αὐτὸν ἐνορίαν».

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ κ. Γεώργιος Συμβουλιάδης ἄρχεται βλέπων τὰ πάντα ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως καὶ κόπτεται θερμὸς πρόμαχος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Ἐγγράφεται συνδρομητὴς εἰς ὅλας τὰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας τῆς πόλεως μας καὶ τὰς ἀναγινώσκει ἀπὸ τοῦ τίτλου μέχρι τοῦ ὑπευθύνου, παρακολουθῶν οὕτω πάντα τὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας. Ὅσα δὲν γράφονται τὰ μανθάνει ἐκ πηγῶν «ἀναμφισβητήτου κύρους», συλλέγων δὲ καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν κρίσεις καὶ γνώμας τῶν «ἐπαϊόντων», τὰς συναρμολογεῖ κατ' ἰδιάζοντα τρόπον καὶ τὰς ξεφουρνίζει τὸ βράδυ ἐν τῷ καφενείῳ τοῦ Τεκφοὺρ-Σεραγίου εἰς ἐπήκοον πάντων τῶν τσορμπατζήδων τῆς ἐνορίας, οἱ ὁποῖοι χάσκοντες τὸν ἀκούουσιν ἀναπτύσσοντα καὶ τόσα ἄλλα σοφὰ σχέδια πρὸς βελτίωσιν τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων.

Ἡ φήμη του ὡς ἐθνικοῦ ἀνδρὸς ὁλονὲν ἐμπεδοῦται, τὸ δὲ κόμμα, ὅπερ τῷ ἐνεπιστεύθη τὴν προμήθειαν τῶν 80 ὀκάδων κηροῦ, ὑπεῖκον εἰς τὰς ἐπιμόνους ἀπαιτήσεις πέντε τσορμπατζήδων, ὧν ἕκαστος ὠνειροπόλει τὸν κὺρ Γεωργάκην διὰ γαμβρόν του, τὸν ἐκλέγει μέλος τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς τῆς χρήσεως τοῦ λήξαντος ἔτους. Ὁ κὺρ Γεωργάκης, ἅμα ἔμαθε τὴν ἐκλογήν, ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν τὴν δέχεται, ἐφρόντισεν ὅμως ἐξ ἄλλου νὰ τὴν ἐξαγγείλῃ τὴν ἐπαύριον δι' ὅλων τῶν ἐφημερίδων, μὲ περίσσειαν κοσμητικῶν διὰ τὸ ὄνομά του καὶ μὲ συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐκλέξασαν αὐτὸν ἐνορίαν. Ἐπηκολούθησεν ἐπίσημος δήλωσις περὶ μὴ ἀποδοχῆς τοῦ ἀξιώματος, εἶτα

(1) Οὕτω κοινῶς ὀνομάζουν οἱ Χῖοι τὸν προστάτην των Ἅγιον Ἰωάννην τῶν Χίων.

δὲ ἐπίσημος ἀνάκλησις τῆς παραιτήσεως καὶ ἐπίσημος ἀναγραφὴ τοῦ εὐχαρίστου τούτου γεγονοτος ἐν τῷ τύπῳ. Ἐπὶ ἡμέρας τὸ Τεκφοὺρ-Σεράγιον καὶ αἱ ἐφημερίδες τῆς Κωνσταντινουπόλεως περὶ τοῦ κ. Γεωργίου Συμβουλιάδου κατεγίνοντο, ἕως οὗ, ἀνακαλέσαντος τούτου ὁριστικῶς τὴν παραίτησιν, ἠδυνήθη τὸ Τεκφοὺρ-Σεράγιον ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως, ἠδυνήθησαν δὲ καὶ αἱ ἐφημερίδες ν' ἀσχοληθῶσιν ὀλίγον καὶ περὶ τῆς παραιτήσεως τοῦ βασιλέως Γεωργίου.

Ἀναλαβὼν ὅμως ὁ κ. Συμβουλιάδης τὰ καθήκοντά του καὶ ἐξελέγχων τὰ βιβλία τῆς ἐπιτροπῆς, ἤτις σύσσωμος εἶχε ἐκλεγῇ καὶ αὖθις, μετ' ἐκπλήξεως παρετήρησεν ὅτι αἱ 80 ὀκάδες τοῦ κηροῦ, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐπρομήθευσεν, εἶχον μετατραπῇ εἰς 180 καὶ ὅτι πλὴν τῆς ἰδικῆς του προμηθείας ἀνεγράφοντο ἐν τοῖς βιβλίοις ἄλλαι δύο ἐξ 100 ὀκάδων.

— Βρὲ τοὺς ἀθλίους! ἀνεφώνησεν ὁ κὺρ Γεωργάκης.

Καὶ τὴν ἐπιοῦσαν πελωρίων διαστάσεων διατριβὴ ἐδημοσιεύετο εἰς τὰς ἐφημερίδας κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Τεκφοὺρ-Σεραγίου, κατηγορουμένης ἐπὶ καταχρήσει σπουδαίου ποσοῦ κοινοτικοῦ χρήματος.

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα οἱ καταχρασταὶ ἔπιπτον ὑπὸ τὸ γενικὸν ἀνάθεμα τῆς ἐνορίας καὶ ὁ κ. Γεώργιος Συμβουλιάδης μετὰ τριῶν ἄλλων «ἐντίμων» σενενοριτῶν του καθίσταντο ἄρχοντες καὶ ἀνελάμβανον «νὰ καθαρίσωσι τὴν ἐπισωρευθεῖσαν κόπρον τοῦ Αὐγείου», ὡς ἐφρόντισε νὰ στολισθῇ τὸ σχετικὸν χρονικὸν τῶν ἐφημερίδων ὁ ἴδιος.

Ἡ πρώτη πρᾶξις τοῦ κ. Συμβουλιάδου ὡς ἐφοροεπιτρόπου Τεκφοὺρ-Σεραγίου ἦτο νὰ παύσῃ τὸν διευθυντὴν τοῦ ἀρρεναγωγείου, ἐπειδὴ ἠκούσθη λέγων ὅτι εἰς τὸ μονόγραμμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναστηλώσῃ ὕπερθεν τῆς σιδηρᾶς θύρας τῆς οἰκίας του «τὸ Σία» παρεῖλκε καὶ ἐπλεόναζε. Τοιαύτη θρασύτης διδασκαλικὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος, ὅπως δὲν ἔμεινεν ἀτιμώρητος βραδύτερον καὶ ἡ διευθύντρια τοῦ παρθεναγωγείου, παυθεῖσα καὶ αὐτή, διότι ἐτόλμησε νὰ διαδώσῃ εἰς τὴν ἐνορίαν ὅτι ὁ κὺρ Γεωργάκης τὰ εἶχε μὲ τὴν κόρη τοῦ Τσελεπῆ Ἀθανασάκη, ἑνὸς τῶν πέντε τσορμπατζήδων, οἵτινες ὠνειροπόλουν αὐτὸν διὰ γαμβρόν, πρὸς μεγάλην δυσαρέσκειαν τῶν ἄλλων τεσσάρων, τῆς κομματικῆς ὑποστηρίξεως τῶν ὁποίων μικροῦ δεῖν ἐστερεῖτο.

Ἄλλη γενναία πρᾶξις τοῦ κ. Συμβουλιάδου ἦτο νὰ παύσῃ τὸν προϊστάμενον τῆς ἐνορίας, διότι κατὰ τὴν ἐπέτειον πανήγυριν τοῦ ναοῦ παρέλειψε «κακοβούλως καὶ φθονερῶς» νὰ μνημονεύσῃ τῶν ὀνομάτων τῶν ἐφοροεπιτρόπων καὶ διότι εἰς ἄλλην εὐκαιρίαν, καθ' ἣν δὲν ἐλησμόνησε νὰ τὰ μνημονεύσῃ, ἀπέφυγεν ἐκ προθέσεως νὰ τονίσῃ περισσότερον τῶν ἄλλων τὸ ὄνομα τοῦ προέδρου τῆς ἐφοροεπιτροπῆς, τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου Γεωργίου Συμβουλιάδου.

Μετὰ πάροδον δύο ἐτῶν φεουδαλικῆς ἐπιτροπείας ἐν Τεκφοὺρ-Σεραγίῳ ἤρχισεν ὁ κὺρ Γεωργάκης νὰ εὑρίσκῃ στενὰ τὰ ὅρια τῆς μικρᾶς του ἐνορίας καὶ ν' ἀποβλέπῃ εἰς εὐρυτέρας περιφερείας καὶ εἰς εὐρύτερα στάδια ἐθνικῆς, ἐθνωφελοῦς, ἐθνοπρεποῦς καὶ κοινωφελοῦς δράσεως.

Ἡ τύχη τῷ ἐφάνη καὶ εἰς τὰς βλέψεις του ταύτας εὔνους. Ἐκλεγείς ποτε ἀντιπρόσωπος πρωτοβάθμιος διὰ τὴν ἐκλογὴν νέων συμβούλων, ἐδέησε νὰ μεταβῇ εἰς τὸν οἶκον ἑνὸς τρανοῦ ἡγήτορος τοῦ ἐν τοῖς πράγμασι κόμματος χάριν προεκλογικῆς συνεδρίας. Ἐκεῖ ἐγνωρίσθη μὲ τοὺς πλέον κρατεροὺς παράγοντας τοῦ κόμματος, θέλων δὲ νὰ ἐπιδείξῃ πρὸς αὐτοὺς ὅτι κἄτι κι' αὐτὸς εἶναι, ἀνέλαβε νὰ πείσῃ τοὺς ἀντιπροσώπους δυστροπούντων τινῶν τμημάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὅτι ἀδύνατον νὰ ὀρθοποδήσωμεν ἐθνικῶς, ἐὰν μὴ ἐκλεγῶσιν ὡς σύμβουλοι οἱ τοῦ κόμματος ὑποψήφιοι. Εἰς τὴν δευτέραν προεκλογικὴν συνέλευσιν ὁ κὺρ Γεωργάκης προσῆλθε σύρων ὡς ρωμαῖος στρατηγὸς καὶ τοὺς δυστροποῦντας ἀντιπροσώπους. Ἡ ἐπιτυχία του αὕτη ἐθεωρήθη ἀπὸ κομματικῆς ἀπόψεως αὐτόχρημα θαῦμα καὶ εἰς ἐπιβράβευσιν τοῦ ζήλου του ἀπεφασίσθη μυστικῶς νὰ διορισθῇ ὁ κύριος Συμβουλιάδης μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἁγιάσματος τοῦ Ἁγίου Θεράποντος. Τὸ κόμμα ἐπέτυχεν ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν συμβούλων χάρις εἰς τὰς ψήφους τοῦ κ. Συμβουλιάδου, ὅστις καὶ ἐστάλη ἀμέσως νὰ θεραπεύσῃ πᾶσαν ἀνάγκην του εἰς τὰ χρυσοφόρα νάματα τοῦ Ἁγίου Θεράποντος.

Ἕνεκα τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων φροντίδων, τὰς ὁποίας συνεπάγεται ἡ μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ἐξυπηρέτησις τοῦ ἁγιάσματος τούτου, ὁ κ. Συμβουλιάδης ἐδέησε ν' ἀποσυρθῇ ὁριστικῶς τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων τοῦ Τεκφοὺρ-Σεραγίου, καταστήσας τὸν ἐν τῷ Τσαρσῇ γείτονά του

Η Γυμναστικη Εις Τας Μικτας Σχολας

Ἡμίσεια στροφὴ ἐπὶ δέεε...ξιά!

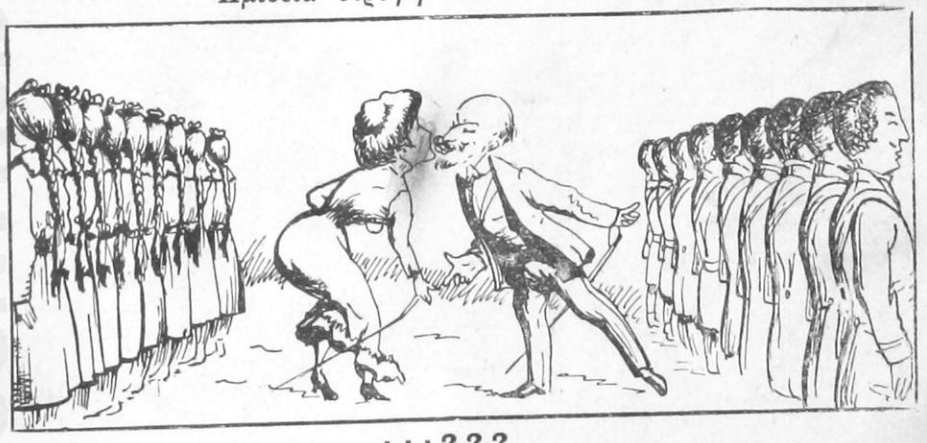

;;;???

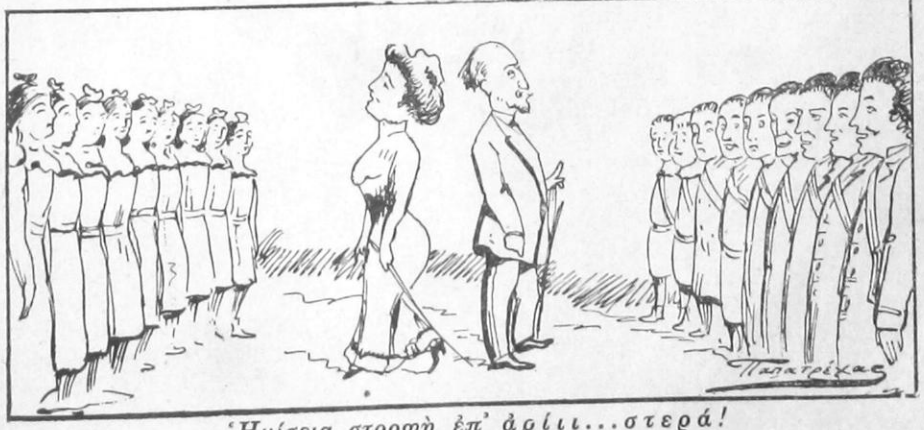

Ἡμίσεια στροφὴ ἐπ' ἀριιι...στερά!

κηροπώλην τακτικὸν ἤδη προμηθευτὴν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ σχεδὸν διευθυνομένου ἱεροῦ προσκυνήματος. Διετὴς καὶ ἐνταῦθα ὑπηρεσία τόσον ἐξετιμήθη ὑπὸ τοῦ κόμματος, ὥστε εἷς τῶν ἀρχηγῶν αὐτοῦ ἐσκέφθη σοβαρῶς νὰ καταστήσῃ τὸν κ. Συμβουλιάδην γαμβρόν του, ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον νὰ καταλίπῃ ὁριστικῶς τὸ Τεκφοὺρ-Σεράγιον καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ σταθερῶς ἐν Σαυροδρομίῳ, ἐν τῇ ἕδρᾳ τῆς διευθύνσεως τῶν γενικῶν συμφερόντων τοῦ Γένους. Οἱ ὅροι ἐγένοντο δεκτοὶ καὶ ὁ κ. Συμβουλιάδης, δεχθεὶς τὴν προταθεῖσαν χεῖρα, φέρουσαν καὶ μερικὰς χιλιάδας λιρῶν ὡς προῖκα, κατελέχθη ὁριστικῶς πλέον εἰς τὴν φάλαγγα τῶν ***ὁμογενῶν***.

Μαζὺ ὅμως μὲ τὰ ἴδιά του συμφέροντα ἐξηκολούθησε μετὰ τοῦ αὐτοῦ καὶ μείζονος ζήλου ἐπιμελούμενος καὶ τῶν κοινῶν, τῶν τιμαλφῶν συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, ὑπὲρ ὧν παιδιόθεν εἶχεν ἀφιερώσει ἑαυτόν. Εἰσῆλθεν εἰς πολλὰς ἐπιτροπὰς καὶ ἐφορίας καὶ ἐξῆλθε βαρύτερος ἢ πρίν, μὲ γνώσεις περισσὰς καὶ μὲ ἐθνωφελεστάτην ὄπισθέν του δρᾶσιν. Ἤδη τακτικῶς ἀπολαύει τῆς τιμῆς ταύτης, πολλάκις δὲ συμβαίνει νὰ ἐρίζωσιν ἐπὶ ἡμέρας αἱ ἐφημερίδες πρὸς ἀλλήλας, μέχρις οὗ καθορίσωσιν ἀκριβῶς καὶ ἀσφαλῶς τίς ὁ ἐπισκεφθεὶς τὸν κ. Συμβουλιάδην κατὰ τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτήν, ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος ἢ ὁ Δευτερεύων;

Ἀλλὰ καὶ δικαίως ἐνδιαφέρεται περὶ αὐτοῦ ἡ κοινωνία. Γενναιόφρων καὶ μεγαλόδωρος ἀνέκαθεν, πρωτοστατεῖ καὶ νῦν διὰ τοῦ πλούτου του εἰς πᾶν κοινωφελὲς ἔργον, προσφέρων τακτικῶς κατ' ἔτος μίαν ὅλην λίραν ὀθωμανικὴν ὑπὲρ τῶν ἐκθέτων τοῦ Πέραν, μίαν ἄλλην ὑπὲρ τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, μίαν τετριμμένην κριμίτσαν ὑπὲρ τοῦ ἁγιάσματος τῶν Βλαχερνῶν καὶ ἄλλα μικρότερα ποσὰ ὑπὲρ τῶν διαφόρων σχολῶν κατὰ τοὺς ἐτησίους αὐτῶν χορούς, ὧν οὐδέποτε κρατεῖ τὰ πεμπόμενα αὐτῷ εἰσιτήρια διὰ νὰ μὴ πληρώνῃ ὁλόκληρον τὸ τίμημα αὐτῶν.

Τοιαῦται γενναιοδωρίαι, πομπωδῶς ἐκθειαζόμεναι ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων, ὧν φροντίζει πάντοτε νὰ προεξοφλῇ τὰς συνδρομάς, ταχέως τὸν ἀναβιβάζουσι μέχρι τῆς περιβλέπτου θέσεως ἐφόρου τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, ὅπου δεῖγμα καὶ αὖθις τοῦ ἀνεξαντλήτου αὐτοῦ ζήλου καὶ τῆς ἐμφύτου ἐθελοθυσίας τοῦ παρέχων, δέχεται νὰ καταλάβῃ τὴν ἐπίπονον καὶ πολύφροντιν θέσιν προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ἐλεῶν.

Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὁ κ. Συμβουλιάδης ἀληθῶς διέπρεψεν, ἐφαρμόσας τὴν εὐαγγελικὴν ρήτραν «μὴ γνώτω ἡ δεξιά σου τί ποιεῖ ἡ ἀριστερὰ» καὶ τὸ ἰδιαίτερον ἀξίωμά του «μὴ γνώτω οὐδεὶς τί ποιεῖς σύ». Τὴν θέσιν ταύτην ὡς λίαν ἐπίπονον καὶ πολύφροντιν ἐτήρησεν ἐπὶ ἔτη τέσσαρα καὶ τὴν παρέδωκεν εἴσα εἰς τὸν πενθερόν του, ἐκλεγέντα καὶ ἐξελεγκτὴν τῆς χρήσεως τοῦ γαμβροῦ του, ὅστις ἐπανελθὼν μετὰ τέσσαρα ἔτη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὡρίσθη ἐξελεγκτὴς τῆς χρήσεως τοῦ πενθεροῦ του. Ἀμφότεροι εἰργάσθησαν ἐν ἀξιεπαίνῳ ἁμίλλῃ ζήλου καὶ δραστηριότητος τόσης, ὥστε οὐδεὶς εὑρέθη ἀπορῶν πῶς ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἀμείβων αὐτοὺς ηὐδόκησε νὰ τοῖς παράσχῃ τὰ μέσα νὰ ἱδρύσουν ἐν Πέραν ἀνὰ δύο ἀκόμη ***ἀπαρτεμάν***.

Πλέων εἰς χρυσόν, εἰς τιμάς, εἰς διπλώματα τιμητικὰ ἀπὸ πάσης Ἀδελφότητος προερχόμενα, εἰς εὐχαριστήρια ψηφίσματα τόσων καὶ τόσων σωματείων, πατρικώτατα παρ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντων, εἰς πιττάκια ἐκφράζοντα τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν κοινωφελῆ καὶ εὐεργετικωτάτην αὐτοῦ δρᾶσιν καὶ εἰς ἐγκώμια καθημερινῶς πλεκόμενα ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν τῷ τύπῳ, εἶχεν ἐν τούτοις ὁ κ. Συμβουλιάδης καὶ μίαν πικρίαν, μίαν μεγάλην πικρίαν, ἕνα πόνον μυστικόν, ἓν παράπονον τέλος εὔλογον καὶ δικαιότατον· πῶς δηλ. τὸ κόμμα νὰ μὴ τὸν ἀναδείξῃ ἀκόμη εἰς τὸ ὕπατον τῶν ἐθνικῶν ἀξιωμάτων, εἰς τὸ ἀξίωμα... συμβούλου. Τὸ παράπονόν του τοῦτο, ὅπερ ὡς ἐφιάλτὸ ἐξεμηστερεύθη ἐπὶ τέλους εἰς τοὺς ***ἀρχηγούς***, οἱ ὁποῖοι καὶ συσκεφθέντες ἀπεφάνθησαν :

— Ἔχει δίκαιο ὁ ἄνθρωπος... ἔφαγε τὴν ζωήν του εἰς τὰ κοινά... Κρῖμα εἶναι νὰ τὸν ἀφήσουμε δυσαρεστημένον...

Καὶ εἰς μίαν ἀνάγκην κομματικήν, ἀνάγκην ἀδήριτον, ἀνάγκην, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ ἐκλεγῶσι πρόβουλοι τοῦ Γένους ἄνδρες δεδοκιμασμένου φρονήματος, ἄνδρες πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸ ζωηρὸς καὶ ἀκμαῖος προσῆλθεν εἰς τὸ μέσον καὶ—τράβα με κι' ἂς κλαίω, κι' ἂς κάμω πῶς δὲν θέλω— προέβαλεν ὑποψηφιότητα! Ταύτην ἐκόσμησε μὲ μερικὰς ἐκτάκτους δωρεάς· μὲ ἕνα πολυέ-

λαιον δηλονότι ὑπὲρ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Πέραν, μὲ εἰκοσάδα λιρῶν ὑπὲρ τῶν Ἐθν. Καταστημάτων διὰ τὸ ἐτήσιον αὐτῶν γεῦμα καὶ μὲ 100 λινοστολὰς διὰ τοὺς μικροὺς τροφίμους τοῦ Ἐθνικ. Ὀρφανοτροφείου, δωρεάς, τὰς ὁποίας ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἑβδομάδας διετυμπάνιζον αἱ ἐφημερίδες.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς ἐπλησίαζε καὶ αἱ προεκλογικαὶ συνεδριάσεις καθίσταντο ὁλονὲν πυκνότεραι. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ κ. Συμβουλιάδου ἦτο πλέον ἐξησφαλισμένη καὶ ὁ ἐθνικὸς ἀνήρ, παύσας νὰ μετρᾷ τὰ κουκιά, ὡμίλει εἰς τὸ καφενεῖον καὶ εἰς τὰ ἄλλα κέντρα τῶν συναθροίσεων περὶ τοῦ Παναγίου Τάφου, περὶ τῶν γλίσχρων πόρων τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου, περὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, περὶ τοῦ ὀκταξίου ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος, περὶ τῆς λειτουργίας τῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς, περὶ τὸ πῶς δέον ἀνυσιμώτερον λειτουργεῖν τὸ μοναστηριακὸν γραφεῖον τῶνΠατριαρχείων, περὶ τῶν θεσμίων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, περὶ τῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν τῶν Πατριαρχείων καὶ ἄλλων τοιούτων ὑψηλῶν θεμάτων, ἀναγομένων εἰς τοὺς κύκλους τῆς τε ἐσωτερικῆς καὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

Καὶ ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς καὶ προσῆλθον οἱ ἐκλέκτορες καὶ ἤκουσαν τῶν προταθέντων ὑποψηφίων καὶ ἐψήφισαν. Ὁ κ. Συμβουλιάδης ἀπέτυχε! Τὸν ἔφαγεν ἡ μαύρη ψῆφος τοῦ ἐκλέκτορος τοῦ Τεκφοὺρ-Σεραγίου, ἡ ψῆφος ἑνὸς τῶν πέντε ἐκείνων τσορματζήδων, οἱ ὁποῖοι τὸν ὠνειροπόλησαν διὰ γαμβρὸν καὶ ἔμειναν στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

Ἡ ἀποτυχία τοῦ κ. Συμβουλιάδου ἐσήμανε διὰ τὸ κόμμα τὴν λῆξιν τῆς ἐποχῆς τῶν ἑπτὰ παχειῶν ἀγελάδων. Τὸ πᾶν ἀνετράπη, τὸ πᾶν ἀπώλετο. Ἡ ἀρχὴ καὶ τὰ ταμεῖα περιῆλθον εἰς ἄλλων χεῖρας καὶ ὁ κ. Συμβουλιάδης, ὁ παλαίμαχος τῆς ἐθνικῆς κονίστρας ἀγωνιστής, ἀπεσύρθη εἰς μίαν γωνίαν τῶν Πριγκηποννήσων, ὁπόθεν μὲ μελαγχολικὸν βλέμμα παρακολουθῶν τὰ πράγματα κρίνει καὶ ἐπικρίνει τὰς πράξεις τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀπορῶν πῶς ἀκόμη τὸ ἔθνος ὑφίσταται ἐν τοῖς ζῶσι, πῶς ὁ Θεὸς δὲν ρίπτει πῦρ ἐξ οὐρανοῦ διὰ νὰ κατακαύσῃ τοὺς... παληοκλέφτηδες!

Μεφιστοφελῆς

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ

ΤΟΥ κ. ΑΚΙΝΔΥΝΟΥ

(Μονόλογος)

ΑΚΙΝΔΥΝΟΣ

(Εἰσέρχεται κρατῶν ἕνα λευκὸ πετσετάκι τοῦ τσαγιοῦ καὶ ἕνα πακέτο, τὰ ὁποῖα τοποθετεῖ εἰς τὸ ἐντὸς τῆς αἰθούσης τραπεζάκι).

Τελείωσε, τἄκαμα καὶ ἐδῶ θάλασσα! (ἀναστενάζει) εἶμαι νὰ σκάσω ἀπ' τὸ θυμό μου! Σᾶς παρακαλῶ, φίλοι μου, εἰπέτε μου· δὲν εἶμαι ἕνας νέος καθὼς πρέπει, ὄχι ἔμμορφος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους συμπαθής; Δὲν λέγω ὅτι εἶμαι περιζήτητος γαμβρός, ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν νομίζετε ὅτι ἀξίζω τὸν κόπο νὰ μοῦ δώσουν καὶ μένα μιὰ γυναῖκα; Καὶ ὅμως, κυρίαι μου καὶ κύριοι, τρεῖς φορὲς ἡ τύχη φέρνει μπροστά μου ἔμμορφα καὶ καλοπροικισμένα θηλυκὰ κ' ἐγὼ... μένω ἀνύμφευτος. Ἂς ἦναι τὴς δύο πρῶτες φορές, μὰ τὸ σημερινὸ τὸ ρεζιλίκι δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ! Ἀκοῦς ἐκεῖ...; Ἀλλ' ἂς ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ μὲ ἐννοήσετε:

Μὲ προξένευαν τελευταίως μιὰ χαριτωμένη μικροῦλα καὶ μὲ στρογγυλούτσικη προῖκα. Ἡ κρίσιμος ἡμέρα ἦτο ἡ σημερινή· ἐπρόκειτο νὰ πάγω γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σπῆτί της, νὰ τὴν ἰδῶ καὶ νὰ τὰ τελειώσουμε. Φαντάζεσθε τώρα μὲ τί ἐπιμέλεια ἔκαμα τὸ λοῦσο μου. Κατὰ τὰς τρεῖς τρὶγγ.... τὸ κουδοῦνι. Μὲ ὑπεδέχθησαν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλ.....—λάθος, ὄχι μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας—μὲ ὑπεδέχθησαν μὲ πολλὴν θερμότητα καὶ μὲ ὡδήγησαν εἰς ἕνα μικρὸ χαριτωμένο σαλονάκι ὅπου ἐκαθήσαμε· ἐκείνη μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ μαῦρα μάτια κι' ἕνα γλυκὸ στοματάκι ποῦ νόμιζες ποῦ ἔσταζε μέλι, ἡ μητέρα της κι' ἐγώ, ὁ ὁποῖος λιγώθηκα ἀπὸ τὰ γλυκὰ μάτια τῆς λεγάμενης. Ἡ πεθερά μου—ἡ μέλλουσα δηλ.—χαριτωμένη γυναῖκα καὶ αὐτή. Τί γνώσεις, Θεέ μου! Τρέφει ἰδιαιτέραν συμπάθειαν πρὸς τὴν πολιτικήν. Ξεύρει ἀπ' ἔξω ὅλα τὰ διεθνῆ ζητήματα. Τύφλα νἄχῃ μπροστά της ὁ Αἴρενταλ.

Ἀφοῦ ἐκουβεντιάσαμε ἀρκετὰ καὶ ἤμουν πλέον ξετρελλαμμένος μὲ τὴν μέλλουσαν σύντροφον τοῦ βίου μου, μᾶς ἐσέρβιραν τὸ τσαΐ. Ἡ μνηστή μου μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, τὰ μαῦρα μάτια καὶ τὸ γλυκὸ στοματάκι ποῦ νόμιζες πῶς ἔσταζε μέλι, μοῦ προσέφερε χαριέντως ἕνα φλυτζάνι, ἐνῷ συγχρόνως ἐτοποθέτει εἰς τὰ γόνατά μου ἕνα λευκὸ πετσετάκι, γιὰ νὰ μὴ στάξῃ.... τὸ τσαΐ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὡμιλούσαμε μὲ τὴν πενθερά μου περὶ τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, ἢ μᾶλλον ὡμιλοῦσε αὐτὴ καὶ ἐγὼ ἤκουα

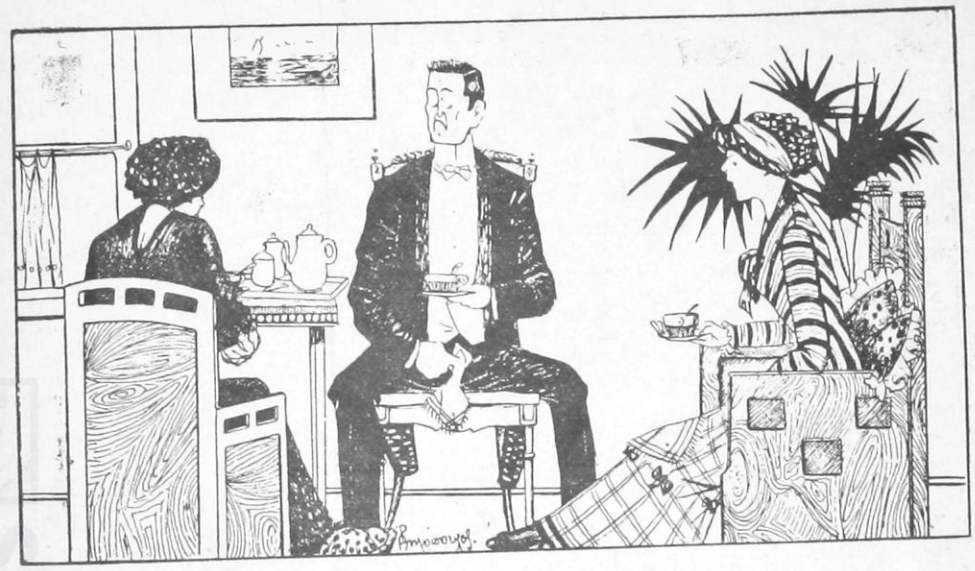

ἀναπαύων συχνὰ συχνὰ τὸ βλέμμα μου, εἰς τὰ γλυκὰ μάτια τῆς μνηστῆς μου ποῦ μὲ βύθιζαν εἰς ἕνα ὠκεανὸν εὐτυχίας. Μετὰ κάμποσην ὥρα, ἀφοῦ ἤπιαμε τὸ τσάϊ, ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ἡ μνηστή μου μὲ βλέπει μ' ἕνα παράξενο τρόπο, ὄχι στὰ μάτια.... οὔτε στὸ πρόσωπο.... κάπου ἀλλοῦ. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἐσκανδαλίσθην, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξακριβώσω τί συμβαίνει ἔκαμα τὸν ἀδιάφορο καὶ ἐξηκολούθησα τὴν συζήτησιν περὶ τῆς σημαίας τῶν Χανίων μὲ τὴν πενθεράν μου. Στὴν πρώτη ἀνάπαυλα ξαναστρέφω πρὸς τὴν μνηστήν μου.

Διάβολε! ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ μὲ παράδοξον ἐπιμονὴν πρὸς τὸ ἴδιο μέρος..... Ἔπρεπε coûte que coûte νὰ ἐννοήσω τί τρέχει. Στρέφω, ἀδιαφόρως δῆθεν, τὸ βλέμμα πρὸς τὰ κάτω καί.... φρίκη!... κρύος ἱδρὼς μὲ περιέλουσεν ἅμα ἀντίκρυσα ἕνα λευκὸ πραματάκι..... Τὶ νὰ σᾶς πῶ, κυρίαι μου καὶ κύριοι, ἡμεῖς οἱ ἄνδρες εἴμεθα παράδοξοι ἄνθρωποι, ἠμποροῦμε νὰ ἐπιστήσωμεν ὅλην τὴν προσοχήν μας εἰς τὸ δέσιμο τῆς γκρεβάτας μας, εἰς τὸ κούμβωμα τοῦ gilet μας κτλ. κτλ. καὶ συχνότατα ἀφήνομεν ξεκούμπωτο..... Καταλαμβάνετε, ὑποθέτω, τὶ μοῦ συνέβη!..... Καὶ τώρα τὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ; νὰ διορθωθῇ τὸ κακόν. Τὸ λευκὸ ἐκεῖνο ἔπρεπε νὰ μπῇ εἰς τὴν θέσιν του. Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον..... Εἶχα προχωρήσει ἤδη ἀρκετά, ὅταν μὲ φρίκην ἀντελήφθην τὸ λάθος εἰς τὸ ὁποῖον περιέπεσα.... (Μὲ τραγικότητα) Τὸ λευκὸ πετσετάκι τοῦ τσαγιοῦ, ποῦ τὸ λησμόνησα μεταξὺ τῶν σκελιῶν μου, εἶχεν ἤδη κατὰ τὸ ἥμισυ περάσει... τὰ σύνορα καὶ δὲν ἦτο δυνατὴ ὑποχώρησις. Πλέων εἰς τὸν ἱδρῶτα ἔκαμα μίαν ὑπεράνθρωπον προσπάθειαν καί... τὸ πετσετάκι ἐχάθηκε τελείως, ἀλλ' ἔγινα καὶ ἐγὼ γελοῖος... Τὸ ἀντελήφθην ἀμέσως ἀπὸ τὸ εἰρωνικὸν μειδίαμα ποῦ διέκρινα εἰς τὰ χείλη τῆς μάννας καὶ τῆς κόρης...

Καὶ ἡ συζήτησις περιεστάλη, τὸ σαλονάκι ἤρχισε νὰ μὴ μὲ χωρῇ, ἐζήτουν ἀφορμὴν νὰ τὸ στρίψω. Σὲ λίγο ἐζήτησα συγγνώμην καὶ σηκώθηκα νὰ φύγω. Μὲ ἀπεχαιρέτησαν ψυχρότατα. Ποῦ ἡ θερμὴ

ὑποδοχὴ τοῦ ἐρχομοῦ μου; Εἰς τὴν ἐξώπορτα ἡ μέλλουσα μνηστή μου μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ μαῦρα μάτια ποῦ νόμιζες πῶς ἔσταζε μέλι ἀπὸ τὸ στοματάκι της, μὲ προσέφερε μὲ τὸ πλέον κοροϊδευτικὸ μειδιαμά της αὐτὸ τὸ πακέτο (δεικνύει τὸ πακετάκι ποῦ ἀφῆκε εἰς τὸ τραπέζι) ἐνῷ συγχρόνως μοῦ λέγει :

(Μιμεῖται τὴν φωνήν της)

-- Αὐτὸ τὸ πακέτο σᾶς ἀνήκει· ἔχει τὰ ἄλλα ἕνδεκα πετσετάκια. Πάρτε τα νὰ ἔχετε σωστὴ τὴν ντουζίνα.....

(Ἀναστενάζει· κάμνει δύο τρία βήματα ἐπὶ τῆς σκηνῆς). Τώρα δὲν μοῦ μένει τίποτε ἄλλο, παρὰ (τραγικῶς) νὰ θέσω τέρμα εἰς τὸν ἀβίωτον βίον μου. Προτιμῶ ν' αὐτοκτονήσω, παρὰ νὰ μείνω γεροντοπαλλήκαρο.....

(Αὐλαία)

Ὁ Σατὰν

Τὰ Χαλιὰ Της Ἰατρικῆς

— Λοιπόν, γιατροί μου ... πῶς τὸ βρήκατε τὸ παιδάκι μου;

— Μὴν ἀνησυχῆτε! ... Εἰς τὸ συμβούλιον ποῦ κάναμε μείναμε μὲ τὸν συνάδελφον σύμφωνοι καθ' ὅλα.

— Μπράβο! Καὶ τί ἀρρώστια ἔχει;

— Αὐτὴν δὲν τὴν ὡρίσαμε ἀκόμη.

Ο ΠΑΠΑΣ

Ἀἰδεσιμώτατοι! Συγχωρήσατέ με τὸν ἁμαρτωλὸν νὰ σᾶς τὰ ψάλω καὶ ἐγὼ λιγάκι πρὶν μὲ ψάλετε. Βεβαιωθῆτε ὅτι οὐδεμία κακὴ πρόθεσις ὑποβάλλει τοῦτο, οὐδ' ὀργή, διότι οὐδὲν κακὸν μοῦ ἐκάματε, ἀφοῦ ἀκόμη δὲν μὲ ἐνυμφεύσατε. Διατὶ λοιπὸν νὰ θέλω τὸ κακόν σας; Ἐκτὸς δὲ τούτου δὲν εἶμαι καὶ παπᾶς, καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι μόνον «ὁ παπᾶς τοῦ παπᾶ καλὸ δὲν θέλει». Περὶ ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων ἐγράφησαν πολλά, περὶ σοῦ λέγονται καὶ ᾄδονται πάμπολλα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἦναι γραμμένα. Δυστυχῶς ἦλθε καὶ ἡ σειρά σου· βλέπεις ὅτι.... «ἂν ἦσαι καὶ παπᾶς μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾷς»,

Διατὶ ὅταν περνᾶ πρωῒ παπᾶς ἀπὸ οἱανδήποτε συνοικίαν νομίζετε ὅτι διέρχεται χολέρα ἢ πανούκλα; Ἄλλος ξαναγυρίζει σπῆτι του, ἄλλος πτύει... τὰ γένεια του καὶ ἄλλος τὸν ἐξορκίζει διὰ χειρονομίας. Καὶ ὅλα αὐτὰ διότι ὁ παπᾶς θεωρεῖται γουρσούζης. Πρωτοεῖδες παπᾶ τὸ πρωΐ; Θὰ τσακίσῃς τὸ πόδι σου. Καὶ κατ' ἀναλογίαν θὰ βγάλῃς τὸ μάτι σου ἂν ἴδῃς ἀρχιμανδρίτη, ἢ θὰ μείνῃς ἀπόπληκτος, ἂν συναντήσῃς δεσπότη. Τὸν βλέπεις ξυπνητὸς κακό. Τὸν βλέπεις εἰς τὸν ὕπνο σου χειρότερα. *Ὁ ἔξω ἀπ' ἐδῶ* ὁλοφάνερος. Διατί; Ἁπλούστατον· διότι φαίνεται ἐκ τῶν ὀλίγων γνωμικῶν καὶ ᾀσμάτων τοῦ λαοῦ ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε (ἐννοεῖται ὅτι ὑπῆρχον καὶ ὑπάρχουν εὐτυχῶς σήμερον πολλαὶ ἐξαιρέσεις) ὁποῖος ἔπρεπε νὰ ἦναι καὶ ὡς παπᾶς καὶ ὡς ἄνθρωπος. Ὥστε τώρα εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ματαίως ἤθελεν ἀναζητήσει ἐν τῷ οὐρανῷ συγγενεῖς, ἀφοῦ εἶναι τὸ «παπᾶ παιδὶ διαβόλου ἐγγόνι» οὔτε πρέπει νὰ συζητῶμεν ἂν ἦναι «παπᾶς ἢ πλά...α...ρ», μολονότι δι' ἐμὲ εἶναι μόνον συζητήσιμον, ὅ,τι εἶδα, δηλ. κατόπιν ἑνὸς γεροῦ ῥαπίσματος τοῦ δασκάλου μου (ἤτανε παπᾶς) «μοῦ ἐφάνηκε ὁ παπᾶς βόϊδι».

Ὁ παπᾶς εἶναι γένους ἀρσενικοῦ διαφέρων ἀπὸ τοῦ γένους του κατὰ τὰ μακρυὰ ράσα καὶ ὁμοιάζων πρὸς τὸ θῆλυ κατὰ τὰ μακρυὰ μαλλιὰ καί.... λίγη γνῶσι. Τὸν φέρει εἰς τὸν Κόσμον ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν του ὁμολογίαν: «Καὶ παπᾶς ἔγεινες Κώστα;—Ἔτσι τά 'φερ' ἡ κατάρα». Εἶναι ὃν τῶν ἀπολαύσεων διακρινόμενον ἐπὶ ραχατίῳ, πολυφαγίᾳ, νηστεῦον διαρκῶς, διαρκῶς τρῶγον ἀδιακρίτως κρέας καὶ ψάρια, τὰ ὁποῖα μεταβάλλει δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων εἰς σαρακοστιανά. Δι' αὐτὸ «ὁ τεμπέλης κι' ὁ φαγᾶς ἄλλο δὲν μένει παρὰ νὰ γενῇ παπᾶς».

Ὁλαὸς ἀποστρέφεται τὸν παπᾶ, καὶ διότι εἶναι διαρκῶς ὡς βδέλλα κολλημένος στὸ πουγγί του καὶ διὰ τὸ ἐπάγγελμά του, διότι «ὁ παπᾶς τρώγει ζωντανοὺς καὶ πεθαμένους». Ἀληθέστατον. Οὐδὲν σᾶς συμβαίνει καθ' ὅλον σας τὸν βίον ποῦ ὁ παπᾶς νὰ μὴ ἔχῃ τὸ χέρι του στὴν τσέπη σας.

Συνελήφθητε, ὄχι ὑπὸ ἀστυφύλακος, ἀλλ' ἐν γαστρί; ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Γεννᾶσθε; ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Βαπτίζεσθε; ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Ἀσθενεῖτε; ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Παντρεύεσθε; ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Γεννᾶτε; ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Πεθαίνετε; ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Εἰς τὰ νιάμερα; ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Εἰς τὰ σαράντα; ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Πρωτομηνιά; ὁ παπᾶς στὸ σπῆτι. Πολλάκις δὲ ἔχει τὸν παπᾶ στὸ σπῆτι ἡ νοικοκερά σας καὶ χωρὶς νὰ γυρεύῃ εὐχή, μολονότι τότε τῆς χρειάζεται ***διάβασμα*** διὰ νὰ τῆς βάλῃ ὄχι ὁ παπᾶς, ἀλλ' ὁ Θεὸς γνῶσι.

Ἐπιβεβαιοῦσι πολλὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν κλίσιν του, ὅτι δηλαδὴ πολλάκις εἰσελθὼν ἐκ τῆς θύρας ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ παράθυρο, διὰ νὰ μὴ ***χειροτονηθῇ*** καὶ δευτέραν φορὰν ἀπὸ ζηλότυπόν τινα σύζυγον ἢ ἐραστήν, καὶ ἀφήσας τὰ ῥάσα του, διότι τότε δὲν θὰ εἶχε τόπον τὸ ***ἀλλοῦ*** εἰς τὴν φράσιν «ἀλλοῦ ὁ παπᾶς κι' ἀλλοῦ τὰ ῥάσα του».

Καὶ αἱ μεταξὺ τοῦ παπᾶ καὶ τοῦ σπητιοῦ του σχέσεις δὲν εἶνε φιλικαὶ καθόλου, ἀφοῦ «λαθεύουνε κι' ἡ παπαδιὲς» κι' ἂν ἦνε «ὁ παπᾶς στοῦ μακαρίτη κι' ἄλλος στοῦ παπᾶ τὸ σπῆτι» ποῦ θὰ πῇ ὅτι καὶ ἡ παπαδιὰ τὸν ἀγαπᾷ τὸν παπᾶ 'σὰν τὸ χιόνι στὸν κόρφο. Ἡ καϋμένη ὅμως ἔχει τὴν εἰλικρίνειαν νὰ τὸ φωνάξῃ :

Μιὰ παπαδιὰ στὸν ἀργαλειὸ
τὰ πόδια της κουνάει
Καὶ μὲ τὸ νοῦ της ἔλεγε
καὶ μὲ τὸ λογισμό της
Δὲν τὸν ἐθέλω τὸν παπᾶ
τὸν τράγο μὲ τὰ γένεια,
Μὸν θέλω τὸ βλαχόπουλο
τὸν βλαχοτσοπανάκο.

Καὶ τὸ λέγει ἡ κακομοῖρα, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ «μὴ τὸ πῇ . . . οὔτε τοῦ παπᾶ».

Ἀλλὰ μήπως ὁ λαὸς καὶ τὸ σπῆτί του μόνον τὸν ἔχουν στοῦ διαβόλου τὸ κατάστιχο; Ὄχι, ἀλλ' ἀφοῦ καλογνωρίζονται «οὐδ' ὁ παπᾶς παπᾶ δὲν θέλει, οὐδ' ὁ διάκος ἄλλο διάκο». Καὶ μ' ὅλην ἅμως τὴν πρὸς τὸν παπᾶ ἀποστροφὴν τοῦ παπᾶ δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃ καὶ αὐτός, διότι καὶ αὐτοῦ «θὰ τοῦ πῇ ὁ παπᾶς στ' αὐτὶ κι' ὁ διάκος στὸ κεφάλι».

Διάβολος

Σε Μια Πεισματαρα

Γιὰ σένανε κυρά μου
χτὲς βράδυ πέρασα
μὲ φίλους μεθυσμένους
ποὺ ἐγὼ τοὺς κέρασα.

Τόσα τραγούδια εἶπα
γιὰ τὸ χατίρι σου
μὰ ἐσὺ σκληρή, δὲ βγῆκες
στὸ παραθύρι σου.

Μωρ' εἶσαι πεισματάρα
σὰν τὶς ἀράπισσες,
ἀφοῦ πιωμένο μ' εἶδες
καὶ δὲ μ' ἀγάπησες! . .

Βλάμης

ΜΙΑ ΜΑΤΑΙΩΘΕΙΣΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

Ἐγνώριζον ὅτι τὸ κράτος παρέχει ποσοστὰ ἱκανοποιητικὰ ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων δι' ἐκεῖνον ὅστις ἤθελεν ἀνακαλύψει νέους πόρους ἐκτὸς τῶν γνωστῶν. Μονοπώλια, φόρος ἐπιτηδεύματος, φόρος ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων, ταῦτα πάντα ἀνεμασήθησαν χιλιάκις. Φόρος ἐπὶ τῶν ἀγάμων θὰ ἦτον ἴσως νέος πόρος ἄξιος νὰ προταθῇ εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἀλλὰ κατὰ συνείδησιν δὲν θὰ ἦτο δίκαιος ὁ φόρος οὗτος, διότι κυριολεκτικῶς ἄγαμοι δὲν ὑπάρχουν ἐν τῇ πόλει μας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν δὲν ὑπάρχουν κάτοικοι μὴ συνεισφέροντες εἰς τὰ βάρη τοῦ γάμου ἐμμέσως ἢ ἀμέσως. Τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει πρόχειρος στατιστική. Ἐρωτήσατε τοὺς καταστηματάρχας τῶν εἰδῶν πολυτελείας πόσοι λογαριασμοὶ κυριῶν ἐγγάμων πληρώνονται παρ' ἀγάμων κυρίων, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐρωτήσητε τοὺς ἐγγάμους κυρίους πόσην ἀνακούφισιν αἰσθάνεται ὁ προϋπολογισμὸς αὐτῶν ἐκ τῆς συνεισφορᾶς εἰς αὐτὸν τῶν ἀγάμων. Ἢ μᾶλλον ἐρωτήσατε τὰς κυρίας, ὅσων ὁ προϋπολογισμὸς τῶν συζύγων δὲν ἀρκεῖ εἰς τὰς πολυτελεῖς ἐνδυμασίας καὶ ἀμφιέσεις, πῶς ἐπαρκοῦσιν εἰς τοῦτο· θὰ σᾶς ἀπαντήσωσιν ἀμέσως μὲ προπέτειαν πόρρω ἀπέχουσαν τοῦ ἐρυθήματος τῆς αἰδοῦς:

— Μὲ τὰς οἰκονομίας μας, μὲ τὰ κέρδη μας ἀπὸ τὸ πόκερ...

Ἡ λέξις αὐτὴ καὶ μόνη μὲ ἐνέπνευσεν. Εὗρον, εἶπον, εὗρον νέον πόρον, ὅστις καὶ τὸ κράτος θὰ πλουτίσῃ καὶ ἐμὲ θὰ μὲ κάμῃ ὁμογενῆ. Φόρος ἐπὶ τῶν χαρτοπαι-

ΤΑ ΟΜΟΙΑ ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΙ

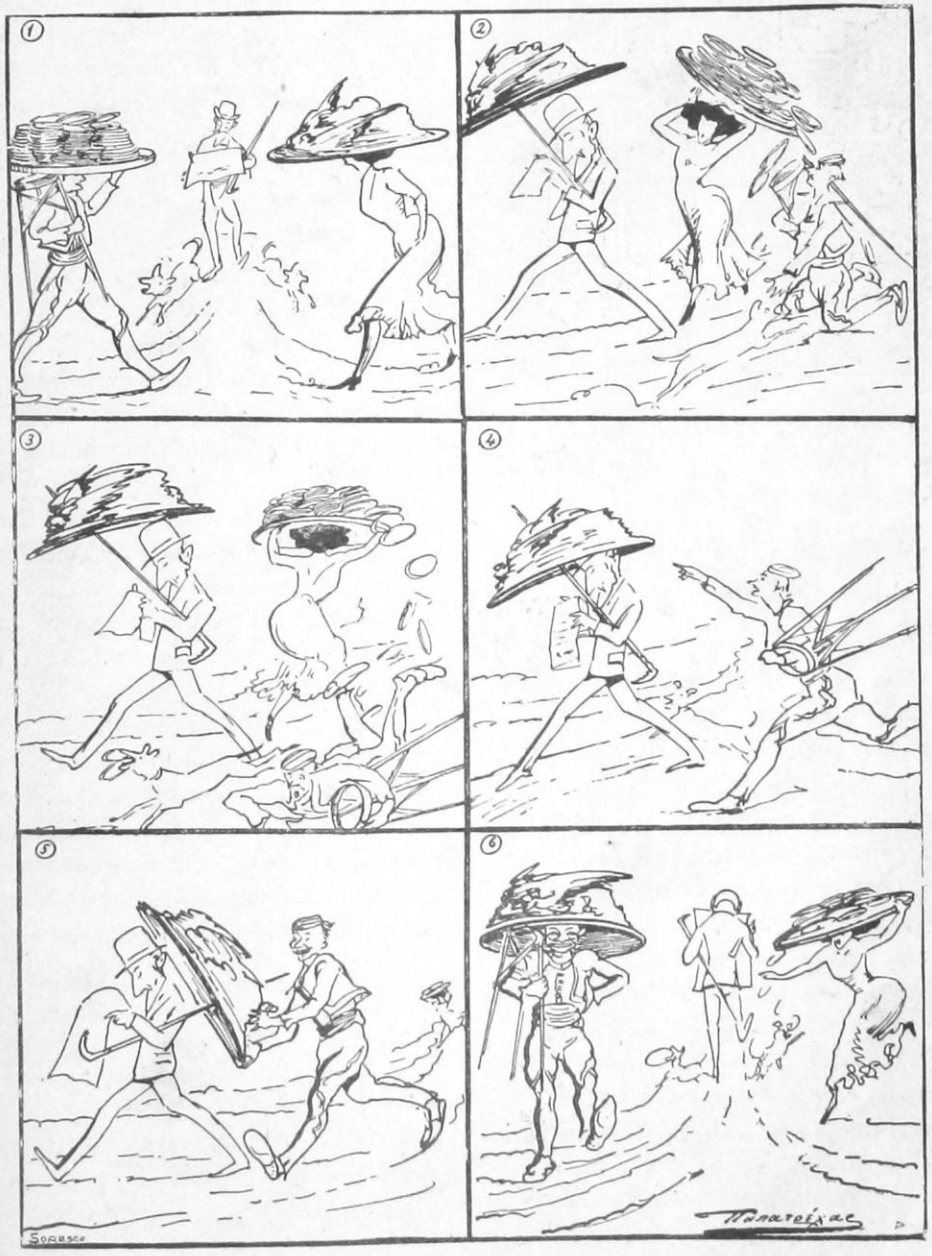

Ἱστορία χωρὶς λόγια

ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ

— Ἂν ἔχῃς, Φρόσω μου, κανένα ἐρωμένον πές μου το . . . Ἐγὼ θέλω νὰ γίνῃ καὶ τῶν δυό μας φίλος!

κτῶν. Ἐπὶ 1 1)2 ἑκατομμυρίων κατοίκων τῆς πόλεώς μας τουλάχιστον τὸ ἓν ἑκατομμύριον χαρτοπαικτεῖ. Διατί, σᾶς παρακαλῶ, νὰ πληρώνῃ φόρον ὁ κυνηγός, ὁ ψαρᾶς καὶ νὰ μὴ πληρώνῃ ὁ χαρτοπαίκτης; Ἐὰν ὡς εἴπομεν ἓν ἑκατομμύριον χαρτοπαικτεῖ, ἀνὰ δέκα γρόσια, ἰδοὺ δέκα ἑκατομμύρια γροσίων· δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν δι' ἐμὲ τὸν ἐφευρέτην, 100,000 γρόσια, ὁλόκληρος περιουσία!

Εὐτυχὴς διὰ τὴν ἐφεύρεσιν, ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σοβαρὸς διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, κατέστρωσα τὸν προϋπολογισμόν, ἡτοίμασα τὴν αἴτησιν καὶ ἕνα πρωῒ ἐζήτησα ἐπισήμως συνέντευξιν μετὰ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου εἰς ὃν διὰ πομπώδους φρασεολογίας καὶ αἰσθηματικότητος μεγάλου πατριώτου ἀνέπτυξα τὴν ἐφεύρεσίν μου.

— Λαμπρά, ὡραῖα, ἔξοχα, ἀνεφώνησε κροτῶν τὰς χεῖρας ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος. Φόρος πρώτης τάξεως καὶ εὐκόλως πληρωνόμενος. Διότι, ἀφοῦ οἱ χαρτοπαίζοντες πληρώνουν εἰς τὰς λέσχας δέκα γρόσια διὰ κάθε φορὰν καὶ εἰς τὰς οἰκίας ὑφίστανται τὸν φόρον τοῦ βιδανίου διὰ τὰς ὑπηρετρίας, τίς θὰ ἀρνηθῇ νὰ πληρώσῃ δέκα γρόσια κατ' ἔτος ὡς κυβερνητικὸν φόρον χαρτοπαιξίας; Δέχομαι, κύριε, τὴν αἴτησίν σας καὶ θὰ τὴν ὑποβάλω εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον· περάσετε μετὰ δέκα ἡμέρας νὰ σᾶς δώσω ἀπάντησιν.

Ἤμην τόσον βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ὥστε ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἔπλασα τὰ ὡραιότερα ὄνειρα περὶ τῆς διαθέσεως τοῦ μέλλοντος νὰ εἰσρεύσῃ εἰς τὰ θυλάκιά μου χρήματος.

Τὴν δεκάτην ἡμέραν ἐνεφανιζόμην ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου· τὸ σκυθρωπὸν τοῦ ὕφους του μοὶ ἔδιδε νὰ ἐννοήσω ὅτι ἀπετύγχανον. Ποῖον ἆραγε τὸ αἴτιον; Ὁ ὑπάλληλος ἠγέρθη καὶ μοὶ λέγει μὲ ὕφος περίλυπον:

— Ἔξοχος ἡ ἰδέα σας, κύριε, ἀλλ' ἀνεφάρμοστος, δυστυχῶς, λόγῳ ἐλλείψεως προσωπικοῦ εἰσπρακτόρων τοῦ φόρου. Ναί, κύριε, ἐκ τῆς γενομένης ἐπισήμου ἐρεύνης προέκυψεν ὅτι οὐδεὶς τῶν πολιτῶν δέχεται τὴν θέσιν εἰσπράκτορος τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ χαρτοπαιγνίου, διότι... ὅλοι χαρτοπαίζουν.

Ἐχθρικὸς

ΛΟΓΟΣ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ κ. Χ. ΕΦΟΡΟΤΑΜΙΟΥ ΤΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜΕΙΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗΝ

Παναγιώτατε Δέσποτα, ἅγιοι πινοσιολογιώτατοι ἡμῶν Ἱεράρχαι καὶ λοιπὸν σεβαστὸν καὶ αἰσθητικὸν ἀκροατήριον,

Σεπτῇ Πατριαρχικῇ θελήσει, καὶ προτροπῇ, καὶ προσδοκίᾳ, καὶ ἀγάπῃ ἀνελάβομεν καὶ ἐφέτος τὰς ἡνίας τῆς σχολῆς ταύτης καὶ καθὸ τραπεζιτικὸν καὶ τὴν χρηματιστικὴν πρᾶξιν, χωρὶς διόλου νὰ κερδίσωμεν καὶ τοῦτο ὅπως εὐχαριστήσωμεν κλεινὸν ἡμῶν Πρωθιεράρχην Ἰωακεὶμ ὁ Τρίτος εἰς πολλὰς ἐτῶν περιόδους... Ζήτω.

Σήμερον σκοπὸν ἔχομεν εἰς κοινὸν νὰ δείξωμεν ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ ὁποῖα τὰ κακά, ἅτινα φωνάζουσι καὶ λέγουσιν: Ἀδελφέ, τί κάμετε; Ἀδελφέ, ἀδιαφορεῖτε, Ἀδελφέ, δὲν λυπεῖσθε, καταστρέφετε ἐκεῖ κοινὸν τὸ χρηματικὸν καὶ χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην. Εἰκοσιένα χιλιάδες γρόσια!!!! δαπανίζονται ἐτήσιον μέχρι σήμερον, διατί;;; διότι, ποικιλίαν ἀρέσουσι καὶ ὄχι σεμπλότητα.

Καὶ εἰς μὲν τὰ φαγητικά, τί χρειάζεται εἰς κορίτσια τὸ καθημερινὸν τὰ πολλὰ κρεατικά, μὲ τὰ ὁποῖα κατὰ ἰατρὸν ἐκτασία στομαχικὴ γίνεται, ἐνῷ ἐδῶ εἰς Παλατᾶν ὀψάρια εὐθηνότερα γίνονται; ὀψαρικὴ δὲ τροφὴ πολλὰ ἐνδυναμωτικὴ καὶ οὐσιαστική, μάλιστα δὲ μὲ ὀψάρια παστά, μὲ ὁποῖα ἄνθρωπος ρωμαλέος γίνεται καὶ κατὰ ρητὸν ἑλληνικοῦ φιλόσοφου καὶ καθὼς καὶ ὁ φιλόσοφος λέγει «δός μοι παστὸ καὶ γῆν κινήσω» τουτέστι μὲ ἁρμυρὰ ἰχθύες θὰ ἐνδυναμωθῶ.

Εἰς δὲ διδακτικά, τί χρειάζεται εἰς κορίτσια τὰ πολλὰ μαθηματικά, καὶ τὰ ποιητικά, καὶ μουσικὸς κλινοκύμβαλος; Ταῦτα πάντα ματαιότητα εἶναι, καὶ καθὼς λέγει ***«ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης, ποῦ ἡ λαμπρὰ περιπατείας περιβολή»***. Μάλιστα ματαιότητα εἶναι τὰ πάντα καὶ ἀνάγκη γίνεται ὥστε, πρῶτον νὰ τροποποιήσωμεν τὴν ἐνεστὼς ὀργανικὴν τῆς Σχολῆς καὶ δεύτερον νὰ ἐλαττώσωμεν ὁποίους τοὺς προσωπικούς, ὥστε διὰ τοιούτου τρόπου χρήματα νὰ πολλαπλασιάζωνται καὶ νὰ μὴ ἐξοδεύονται ὁποῖα ἐδῶ, ὁποῖα ἐκεῖ· διότι μόνον μὲ χρηματικὸν πολλαπλασιασμὸν πᾶσα ἔθνος ἀνυψώνει, πᾶσα κοινωνία προοδεύεται, πᾶσα δὲ ἕνας ἄνθρωπος καὶ περιουσίας ἀποκτίζει καὶ πολιτικὰς τιμάς. Διὰ τοῦτο, ἀγαπητικοὶ ἡμῶν ἀδελφοί, ἀφήσωμεν ποικιλίαν καὶ ἀγαπήσωμεν σεμπλότητα, ἀφήσωμεν ἐπιστημονίαν καὶ ἀγκαλιάσωμεν θρησκευτικά, ἀφήσωμεν δὲ ἐκεῖ τοῦ κόσμου τὰ περιττά, καὶ ἀρκεσθῶμεν εἰς ἀναγκαῖα ἡμῶν τὰ οἰκιακά· καὶ τότε καὶ μόνον θέλει ἐπιτύχει τινὰς τὸν σκοπὸν αὐτοῦ.

Ὅσῳ δὲ ἀναφορὰ ἐπιτυχίαν τὴν ἐκκύβευσιν λαχείου, ἐλπίζομεν εἰς κλίσιν καταγωγῆς τε καὶ τῆς θρησκευτικῆς, εἰς φιλάνθρωπα αἰσθήματα καὶ φιλοπρόοδα ἡμῶν τε καὶ αὐτήν.(*)

Ἐν τέλος δὲ ἀδελφοὶ εὐχηθῶμεν πρῶτον ὑπὲρ πολυημερίας φιλολάου καὶ γαλανοτάτου ἡμῶν Ἄνακτος, ἐπὶ ὁποίου τὰς ἡμέρας φώσσια ἐξαπλώνονται ἁπανταχοῦ διδακτικὰ καὶ ὑπὸ ὁποίου αὐστηρὰν καταιγίδα τὰ πάντα ἀναπτύονται, εἰς χαρὰν καὶ εὐτυχίαν πάντων τῶν πιστῶν δουλικῶν αὐτοῦ.

Δεύτερον δὲ ὑπὲρ μακροημερεύσεως σεπτοῦ ἡμῶν Πρωθιεράρχου καὶ πνευματικοῦ πατέρος Ἰωακεὶμ ὁ τρίτος, ὁποῖος μὲ μαγιτευτικὴν αὐτοῦ γλυκύτητα, οὐχὶ μόνον εἰς ζητήματα ἐθνικά, ἀλλὰ καὶ εἰς ἰδιωτικὰ αὐτὸς μόνος κογκόρδιον δεσμὸν λύει, νυκταημερὸν ἐπὶ ἡμᾶς ἀγρυπνεύων καὶ μεγάλην Αὐτοῦ ἀγάπην ἐπιδαψιλίζων, γένοιτο. (Κατὰ τὰ ἐστενογρ. πρακτ. τοῦ κ. Α.)

(*) αὐτήν, δηλ. τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

Οἱ τρεῖς εὐφραδέστεροι καὶ τουρκομαθέστεροι τῶν Ἑλλήνων βουλευτῶν

SISMANOGLIO

ΨΕΥΔΟΕΥΕΡΓΕΤΑΙ

(Ἐμβριθὴς κοινωνιολογικὴ μελέτη ἐκ τοῦ φυσικοῦ)

Ὁ κ. Ζ. μεγαλέμπορος καὶ τραπεζίτης ἐγκατεστημένος ἐν Μασσαλίᾳ ἦλθε πρὸ ἐτῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν χάριν ἀναψυχῆς.

Ἐπειδὴ ἦτο μεγαλέμπορος καὶ τραπεζίτης αἱ ἐφημερίδες ἐχαιρέτησαν τὴν ἄφιξίν του μὲ πομπώδη κολακευτικὰ ἐπίθετα, τόσῳ κολακευτικὰ ὥστε ὑπερέβησαν καὶ αὐτὰ τὰ θυμιάματα τὰ ὁποῖα ὁ γαλλικὸς τύπος εἶχε καύσῃ εἰς τοὺς ῥώθωνας τοῦ κ. Ζ. ὅταν οὗτος γενναιοφρόνως εἶχε δώσῃ εἰς τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν 5 ἑκατομμύρια φράγκων πρὸς κάλυψιν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου.

Ἐξενίσθη λοιπὸν κατ' ἀρχὰς ὁ κ. Ζ. μὲ τὴν κολακείαν τοῦ τύπου μας. Ἀλλὰ τὰ μέλη τῆς ἐδῶ συγγενικῆς του οἰκογενείας Λ., ἔχοντα μακρὰν πεῖραν τῶν κολακευτικῶν τούτων ἐπιθέτων, ἔσπευσαν νὰ τῷ ἐξηγήσωσι τὴν σημασίαν των καὶ να τὸν καταστήσωσι προσεκτικὸν μήπως συγκινηθῇ καὶ ἐν τῇ συγκινήσει του διαπράξῃ τὴν κουταμάραν ν' ἀνοίξῃ τὸ πουγγί του.

Καὶ τοῦτο μὲν δὲν ἔπραξεν ὁ κ. Ζ. Θέλων ὅμως νὰ δικαιολογήσῃ ἀπέναντι τοῦ κόσμου τὰ μεγάλα περὶ αὐτοῦ λόγια τοῦ τύπου ἐσκέφθη νὰ ἱδρύσῃ ἐν τῇ πόλει μας φιλανθρωπικόν τι κατάστημα,ἱκανοποιῶν οὕτω,σᾶν μεγάπλουτος ὁμογενὴς ποῦ ἦτο, τὴν εἰς πάντας τοὺς ὁμοίους του καὶ εἰς αὐτὸν φυσικῷ τῷ λόγῳ ἐνυπάρχουσαν μεγαλομανίαν τῆς ἐπὶ μαρμαρίνου ἀετώματος χρυσοῖς καὶ ἀνεξιτήλοις γράμμασι ἐγγραφῆς τοῦ ὀνόματός του.

Μὰ ποῦ τ' ἀπεφάσισε, τῷ ὑπεδείχθη «ἁρμοδίως» ὅτι ἀναγκαία ἦτο εἰς τὸ Ἔθνος ἡ ἵδρυσις ἑνὸς Ὀρφανοτροφείου ἀρρένων καὶ θηλέων, καθόσον τὰ ἤδη ὑπάρχοντα ἐν Πριγκήπῳ καὶ Πρώτῃ δὲν ὑπῆρχον ἀκόμη, τὸ δ' ἐν Ἑπταπυργίῳ ἦτο εἰς τοιαῦτα χάλια ὥστε ἡ ὕπαρξίς του ἐξισοῦτο τῷ μηδενί.

Ὁ κ. Ζ. συνειθισμένος ἀπὸ τὸ ἐλεύθερον πολίτευμα τῆς Γαλλίας ἐνόμιζεν ὅτι διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἤρκει νὰ ἀγοράσῃ τὸ γήπεδον καὶ ν' ἀναθέσῃ εἶτα τὴν οἰκοδομὴν εἰς κανένα ἀρχιτέκτονα. Ἠγόρασε λοιπὸν ἐκτεταμένον κατὰ τὸ Σισλῆ γήπεδον (νομίζω ἐκεῖ ποῦ ἱδρύθη κατόπιν ἡ κλινικὴ Πλέσκωυ) καὶ ἐκάλεσεν ἕνα ἀρχιτέκτονα διὰ τὰ περαιτέρω.

— Ἐλήφθη ἡ ἄδεια ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἀρχιτέκτων.

— Ὄχι· ἀλλ' αὐτό, νομίζω, εἶναι μία διατύπωσις ἡ ὁποία δὲν μᾶς ἐμποδίζει ν' ἀρχίσωμεν τὴν οἰκοδομήν.

Τὸ ζήτημα ὅμως τῆς ἁπλῆς ταύτης διατυπώσεως ἔγινε σπουδαῖον ζήτημα διπλωματικὸν διότι ἡ Κυβέρνησις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἠννόει νὰ ἐκχωρήσῃ ἄδειαν φιλανθρωπικοῦ ἱδρύματος μέλλοντος νὰ ὑψώνῃ ἑλληνικὴν σημαίαν, τοῦ ἱδρυτοῦ του ὄντος Ἕλληνος ὑπηκόου.

Κάποιος εἶπε τότε εἰς τὸν κ. Ζ. ὅτι ἐὰν κατώρθου νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου καὶ νὰ τῷ ζητήσῃ ἀπ' εὐθείας τὴν ἄδειαν ὅλα θὰ ἐτελείωναν κατ' εὐχήν.

***

Τὸ νὰ γίνῃ δεκτὸς παρὰ τῷ Σουλτάνῳ ἦτο πρᾶγμα τὸ ὁποῖον διέθρυπτε τὴν κενοδοξίαν τοῦ κ. Ζ. Ἐζήτησε λοιπὸν ἀκρόασιν. Ἀλλ' ἕως οὗ γίνῃ δεκτὴ ἡ αἴτησίς του ἠναγκάσθη νὰ τρίψῃ ἀρκετὰς ἑκατοντάδας λιρῶν εἰς τοὺς βαθμούχους τῆς χαμητικῆς καμαρίλλας, ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦ σπιόνου, τοῦ ἀναλαμβάνοντος τὴν ὑπόθεσιν, μέχρι τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου, τοῦ ὑποσχομένου τὴν συντέλεσιν· ταῦτα δὲ ἀφοῦ ὁ κ. Ζ. λεπτομερῶς ἐξέθηκε τὸν λόγον τῆς ἀκροάσεως καὶ ἀφοῦ μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα καθωρίσθησαν ἐκ τῶν προτέρων τὰ λόγια διὰ τῶν ὁποίων θὰ διετύπου πρὸς τὸν Σουλτᾶνον τὴν αἴτησίν του.

Τούτων γενομένων ἤρξατο ὁ κ. Ζ. νὰ φοιτᾷ τακτικῶς ἀνὰ πᾶσαν Παρασκευὴν εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν προσκύνημα, καραδοκῶν κατάλληλον εὐκαιρίαν ὅπως εἰσαχθῇ παρὰ τῷ Σουλτάνῳ. Ἀλλ' ἐπειδὴ πότε μὲν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἦτο πολὺ ἀπησχολημένη, πότε κουρασμένη, πότε δὲ ἀδιάθετος, ὁ κ. Ζ. ἀπήρχετο ἑκάστοτε ἄπρακτος

ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπηλπισμένος. Τέλος μίαν Παρασκευὴν ὁ Χαμὴτ τὸν ἐδέχθη.

— Ἔρχεσθε τακτικὰ τὸ καλοκαῖρι στὴν Πόλι;

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἤλθα· ἀλλ' ἔμεινα τόσον ἐνθουσιασμένος, ὥστε εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἔρχωμαι τακτικά.

— Νὰ ἔρχεσθε· θὰ σᾶς ὠφελήσῃ καὶ εἰς τὴν ὑγείαν σας.

— Ἀπεφάσισα μάλιστα, Μεγαλειότατε, νὰ συνδεθῶ στενότερον μὲ τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κράτους σας, ἱδρύων ἰδίαις δαπάναις ἓν Ὀρφανοτροφεῖον κατὰ τὸ Σισλῆ.

— Ἁγία δουλειά. Καὶ θὰ ἦναι βέβαια διεθνὲς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τοῦτο;

— Πρὸς τὸ παρὸν ὁ Θεὸς μ' ἐφώτισε νὰ τὸ προορίσω διὰ τὰ ὀρφανὰ τῶν ὁμοεθνῶν μου. Κατόπιν βλέπουμε...

Μὲ τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ Χαμὴτ στραβομουτσούνιασε. Ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ παράθυρον, μεθ' ὃ ἤλλαξε θέμα ὁμιλίας καὶ ἡ ἀκρόασις ἔληξεν, χωρὶς ὁ κ. Ζ. ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ χείλη τὸν ποθούμενον ἰραδέ.

Τὴν φορὰν ταύτην ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Γιλδὶζ ἀπηλπισμένος, μετά τινας δὲ ἡμέρας ἀνεχώρησε καὶ ἀπὸ τὴν Πόλιν, ἀναβαλὼν τὴν ἵδρυσιν τοῦ ὀρφανοτροφείου εἰς ἄλλην ἐποχήν.

Ὅταν μετὰ ἔτη ἀρκετὰ ἀπέθανεν ὁ Συγγρὸς καὶ ἀφῆκε 15 χιλ. λιρῶν ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου, ὁ Ζ. ἰδὼν ὅτι ἡ πρόθεσίς του θὰ ἐπραγματοποιεῖτο ὑπὸ ἄλλου, ἔγραψεν εἰς τὸν ἐνταῦθα ἀρχηγὸν τῆς συγγενικῆς του οἰκογενείας Λ. νὰ ἐκποιήσῃ τὸ κατὰ Σισλῆ ἀγορασθὲν γήπεδον, τὸ δὲ προϊὸν τῆς πωλήσεως νὰ τὸ διαθέσῃ ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος ν' ἀνεγερθῇ Ὀρφανοτροφείου· τὸ γήπεδον εἶχεν ἀγορασθῇ ὑπὸ τοῦ Ζ. ἀντὶ 150,000 φρ. φυσικῷ δὲ τῷ λόγῳ ἡ ἐκποίησις αὐτοῦ, γενομένη μετὰ πολλὰ ἔτη, ἀπέδωκε πολὺ μεγαλείτερον ποσόν, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ὁ συνοικισμὸς τοῦ Σισλῆ, ἐπεκταθεὶς πρὸς ὃ ἀκριβῶς μέρος εὑρίσκετο τὸ γήπεδον, ηὔξησε σημαντικῶς τὴν τιμὴν τῶν οἰκοπέδων.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς τοῦ κληροδοτήματος Συγγροῦ δὲν ἐπραγματοποιεῖτο, ἡ οἰκογένεια Λ. κατεκράτει τὸ ἐκ τῆς ἐκποιήσεως τοῦ γηπέδου χρῆμα, ἀναμένουσα βέβαια τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ τὸ ἀποδώσῃ, ηὐξημένον μὲ τοὺς τόκους καὶ τὰ ἐπιτόκιά του.

Ὁ Ζ. ἀπέθανεν ἐν τῷ μεταξύ, ἡ ἐφορεία τῶν Ἐθν. Καταστημάτων δὲν ἠννόει νὰ διαθέσῃ τὸ κληροδότημα τοῦ Συγγροῦ διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ὀρφανοτροφείου, ἵνα μὴ στερηθῇ οὕτω τοῦ σημαντικοῦ ποσοῦ τῶν τόκων τοὺς ὁποίους εἰσέπραττεν ἐτησίως ἀπὸ τοῦ κληροδοτήματος, ἡ δὲ οἰκογένεια Λ. δικαιωματικῶς κατεκράτει τὸ χρῆμα, ἀναμένουσα πάντοτε τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ τὸ διαθέσῃ ὑπὲρ οὗ σκοποῦ τὸ εἶχεν ὁρίσει ὁ μακαρίτης ἤδη Ζ.

***

Παρῆλθον οὕτως ἀρκετὰ ἔτη δικαιωματικῆς κατακρατήσεως τοῦ χρήματος ἕως οὗ μίαν ἡμέραν ἀποφασίζεται ἡ ἀγορὰ καὶ μεταποίησις εἰς Ἐθν. Ὀρφανοτροφεῖον τοῦ ἐν Πριγκήπῳ ἐγκαταλειφθέντος μεγάλου ἐκείνου ξενῶνος, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀνεγείρει μία ἔξαψις τῆς φαντασίας τοῦ Σὶρ Ἔδγαρ Βίντσεν.

Διὰ τὴν ἀγοράν του θὰ διετίθετο τὸ τρίτον μόλις τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Συγγροῦ, τὸ δεύτερον τρίτον θὰ διετίθετο διὰ τὴν μετασκευὴν τοῦ κτιρίου, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τοῦ ποσοῦ θ' ἀπετέλει τὸ πρῶτον κεφάλαιον τοῦ νέου φιλανθρωπικοῦ καθιδρύματος.

Αἱ ὡς ἄνω ἐκτεθεῖσαι λεπτομέρειαι περὶ Ζ., περὶ ἀγορᾶς γηπέδου ἐν Σισλῇ καὶ περὶ ἐκποιήσεως αὐτοῦ ἦσαν τελείως ἄγνωστοι εἰς τὸν πολὺν κόσμον, δὲν τὰς ἐγνώριζον δὲ παρὰ ὀλίγοι τινές, χρηματίσαντες κατὰ καιροὺς μέλη τῆς Ἐφορείας τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων. Ἄλλως τε ὁ Ζ εἶχε λησμονηθῇ πλέον, φυσικὸν δ' ἦτο νὰ λησμονηθῇ κἄπως καὶ ὁ πραγματικῶς κύριος τοῦ ἐκ τῆς ἐκποιήσεως τοῦ γηπέδου του χρήματος.

Φαίνεται ὅμως ὅτι μεταξὺ ἐκείνων ποῦ τὰ ἐγνώριζον ἤρχισαν μερικοὶ ψίθυροι φθάσαντες καὶ μέχρι τῶν ὑψηλῶν δωμάτων τῆς οἰκογενείας Λ. μίαν δὲ ὡραίαν πρωίαν τοῦ Μαΐου ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῆς Κωνσταντινουπόλεως διεκήρυσσον εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ὅτι τὰ ἔξοδα τῆς μετασκευῆς τοῦ κτιρίου καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως ἐν αὐτῷ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου πάνυ γενναιοφρόνως ἀνελάμβανεν ὁ μεγάτιμος, μεγαλόφρων καὶ μεγαλόψυχος οἶκος τοῦ κ. Λ.

Τὴν εἴδησιν ἠκολούθησε τριήμερος ἀρθρογραφία ἐπὶ τῆς μεγάλης δωρεᾶς τοῦ οἴκου Λ. ὑπὲρ οὗ ἐτονίσθη ὅλο τὸ répertoire τῶν πρὸς τοὺς πλουτοκράτας ἀποδιδομένων συνήθως κο-

— Γυναῖκα! Ἂν ἐξακολουθῇς αὐτὴν τὴ διαγωγή σου, θὰ μὲ κάμῃς ν' ἀλλάξω φύλλο!...

— Ν' ἀλλάξῃς φίλο; Καλὰ θὰ κάμῃς, ἄνδρα μου. Τὸν παληό σου τὸν ἐβαρέθηκα πειά!

σμητικῶν ἐπιθέτων. Τὰ Δύο Σώματα ἐκλήθησαν εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν, καθ' ἣν «εὐγνωμόνως γενομένης δεκτῆς ***τῆς δωρεᾶς τοῦ οἴκου Λ.***, παμψηφεὶ ἐνεκρίθη ὅπως ὁ ἀρχηγὸς αὐτοῦ διορισθῇ ἰσόβιος ἀντιπρόεδρος τῆς ἐφορίας τοῦ Ὀρφανοτροφείου.

Διὰ τὴν μετασκευὴν θὰ ἀπητοῦντο 2500 λίραι. Μετὰ μικρὸν ὅμως ἐγνώσθη ὅτι ***ἡ μήτηρ τοῦ κ. Λ. διέθετε*** ἄλλας 300 λίρας πρὸς κατασκευὴν μαρμαρίνης κλίμακος ὅπως ἐν περιπτώσει πυρκαϊᾶς σωθοῦν δι' αὐτῆς τὰ μικρὰ ὀρφανά. Μετά τινας ἡμέρας νέα πάλιν εἴδησις, καθ' ἣν ὅλα τὰ κρεββατάκια τῶν ὀρφανῶν καὶ τὰς κλινοστρωμνὰς αὐτῶν ***θὰ τὰς φέρῃ ἐξ Εὐρώπης δι' ἰδίων ἐξόδων ἡ αὐτὴ μεγαλόδωρος δέσποινα.*** Μετά τινας ἡμέρας ἄλλη πάλιν εἴδησις μετὰ τῶν ἀπαραιτήτων κοσμητικῶν ἐστολισμένη, μετέδιδε τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα ὅτι καὶ τὰ θρανία τῶν μικρῶν ὀρφανῶν ***θὰ τὰ κατεσκεύαζεν ὁ ἀνεξάντλητος εἰς εὐεργεσίας οἶκος τοῦ κ. Λ.*** Ἀλλὰ καί τὰ διδακτικὰ βοηθήματα καὶ τὰ ἐργαλεῖα τῶν ἐργοστασίων τοῦ Ὀρφανοτροφείου καὶ τὰ μαγειρικὰ σκεύη ***ὑπὸ τῶν εὐεργετῶν θὰ ἠγοράζοντο,*** εἰς τρόπον ὥστε ἡ ὅλη δωρεὰ ***αὐτῶν*** ὑπὲρ τοῦ Καταστήματος θὰ ἀνήρχετο εἰς 4000 περίπου λιρῶν.

Ὡς βλέπετε, περὶ Ζ. οὐδεὶς λόγος ἐγίνετο. Τὰ πάντα θὰ ἔκαμνε ὁ οἶκος Λ. δι' ἰδίων ἐξόδων, τὰ ὁποῖα ἴδια ἔξοδα ἦσαν ἀλλότρια, τοῦ μακαρίτου Ζ. Ὁ μόνος ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὴν τοιαύτην μὲ ξένα κόλλυβα μνημόνευσιν ἦτο ὁ Ζ. Ἀλλ' οἱ νεκροὶ εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲν διαμαρτύρονται ποτέ.

***

Ὑπάρχει ἐν τούτοις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μας καὶ τὸ λόγιον ὅτι οἱ νεκροὶ δεδικαίονται. Οἱ γνωρίζοντες τὸν σφετερισμὸν τῶν κολλύβων ἀνέμενον ἐπὶ τέλους ν' ἀποδοθῇ κάποια δικαιοσύνη εἰς τὸν νεκρὸν κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοὐλάχιστον τοῦ Καθιδρύματος. Διεψεύσθησαν ὅμως αἱ ἐλπίδες των. Ἡ κωμῳδία ἐξηκολούθησε μέχρι τέλους. Οἱ ἐκφωνηθέντες πανηγυρικοὶ ἀπεθέωσαν τὸν οἶκον Λ., οὐδὲ γρῦ δ' ἐτόλμησαν νὰ ψιθυρίσωσι περὶ τοῦ μακαρίου Ζ. Ἡ ἀκροτελεύτιος πατριαρχικὴ προσφώνησις ἐπέστεψε διὰ τῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας τὸν οἶκον Λ. ἀφῆκε δὲ εἰς τὴν λήθην τοῦ Ἅδου τὸν κακόμοιρον Ζ, τὴν αὐτὴν δὲ τύχην εἶχε καὶ ὁ μακαρίτης Σιγγρός, διὰ τὸ εἶναι βέβαια καὶ αὐτὸν νεκρόν.

Εἰς τὸ παρατεθὲν ἐπίσημον γεῦμα ὁ ψευδοευεργέτης Λ. ἐκάθησε παρὰ τὸν Πατριάρχην, ἔφαγε ἀπὸ τὰ ξένα κόλλυβα, ἤπιε ἀρκετὰ καλά, ἐδέχθη προπόσεις εὐχαριστιῶν καὶ εὐγνωμοσύνης ἐθνικῆς, ἀπήντησε «μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν μετριοφροσύνης», ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐξηκολούθει νὰ εἶναι κεκορεσμένη εὐγνωμοσύνης ἡ Ἐκκλησία ὠνόμασε τὴν μητέρα τοῦ κ. Λ. ***Μητέρα τῶν ὀρφανῶν ! ! !***

Ὅταν δὲ ἡ κωμῳδία ἐτελείωσε καὶ καθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια, ὁ κ. Λ. πῆγε στὸ σπιτάκι του, ἐκάθησε εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ σὰν καλὸς τραπεζίτης ἔκαμε τὸν ἰσολογισμὸν τῆς πράξεως :

150,000 φρ. ἔδωκε ὁ Ζ. καὶ ἠγόρασε τὸ γήπεδον τοῦ Σισλῆ.

Ἐπωλήθη τὸ γήπεδον 200,000 φρ. ἄρα κέρδος 50,000 φρ.

Τόκοι καὶ ἐπιτόκια τῶν 200,000 φρ. ἐπὶ 15 ἔτη μᾶς κάμνουν 160,000 φρ. καὶ 200 χιλ. τὸ κεφάλαιον = φρ. 360,000.

Ἀπέναντι τούτων δώκαμεν 92 χιλ. φρ. γι' αὐτὰ τὰ κολοκύθια ποῦ κάναμε στὸ Ὀρφανοτροφεῖον, ἄρα ἔχομεν κέρδος ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν 268,000 φρ.

Καὶ τὴν ἐπαύριον, ὅταν ὅλαι αἱ ἐφημερίδες ἔπλεκον εἰς τὴν διαπασῶν τὸ ἐγκώμιον τῆς μεγαλοδωρίας τοῦ οἴκου Λ., ὁ κ. Λ. προσέθετε εἰς τὴν μερίδα τῶν κερδῶν 260,000 φρ. ἐλεεινολογῶν τὴν τύχην του ποῦ δὲν τῷ ἔδωκε καὶ ἄλλους συγγενεῖς σὰν τὸν Ζ. καλούς.

Ἔχιδνα

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΠΕΝΘΕΡΑΣ

Γιὰ τῶν γαμβρῶν τὴν συμφορὰ
συναντηθῆκαν μιὰ φορὰ
τὸ μαῦρο ***ΠΕΝΘΟΣ*** κι' ἡ ***ΑΡΑ***

Ἠνώθησαν τὰ μυσαρὰ
χωρὶς φιλιὰ χωρὶς χαρὰ
κι' ἐγέννησαν τὴν πενθερά.

Μεφιστοφ.

Bazar de Charité

Ἡ Κατίνα, ἡ κόρη τοῦ Τσαρσιλῆ Γιοβάνη, ἐνῶ ἐκάθητο μὲ τὴ μητέρα της μιὰ μέρα στὸ σαχνισὶ τοῦ σπητιοῦ της καὶ μπάλωνε τὸ σουρτοῦκο τοῦ πατέρα της, ποὺ τὸ φοροῦσεν ὁ ἄνθρωπος στὴ δουλειά του, πῆρε ἕνα γραμματάκι ποῦ ἦταν γραμμένο σ' ἕνα ὥμορφο χαρτὶ μαβῆ μοσχομυρισμένο καὶ εἶχεν ἐπάνω στὴν ἀρχὴ ἕνα ἀξίωμα, devise ποὺ τὸ λένε οἱ ἀριστοκράται : «Vouloir c'est pouvoir». Τὸ γραμματάκι ἔλεγε τὰ ἀκόλουθα :

«Ma chère demoiselle !

Le comité d'organisation d'un bazar de charité au profit d'un œuvre philanthropique de Saint Onoufrie vous a élu vendeuse et il vous a destiné pour la rayon des articles pour hommes. Espérant que vous voudrez bien prendre part à cet œuvre philanthropique et vous embellirez par votre présence ce bazar nous vous exprimons nos remerciements anticipés.

Pour le comité d'organisation
La vice présidente
ASSIMACOULA D'AGLARIDI»

Μόλις διάβασε τὸ γράμμα ἡ Κατίνα πέταξε τὸ σουρτοῦκο τοῦ πατέρα της, ποὺ ἔρραβε, κατακοκκίνισε, γουρλώσανε τὰ μάτια της ἀπ' τὴ χαρά, ρίχτηκε ἐπάνω στὴν μάνα της, τὴν ἀγκάλιασε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν φιλῇ.

— Μαμά, πῆρα ἕνα φραντσέζικο γράμμα καὶ μὲ προσκαλοῦνε νὰ λάβω κι' ἐγὼ μέρος στὸ Bazar τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου. Μεγάλη τιμή, μαμά μου ! πόσα κομπλιμέντα ἔχει τὸ γράμμα ! δὲν ξεύρεις γαλλικὰ νὰ τὸ καταλάβῃς, μὰ μόνο ποῦ θὰ τὸ διαβάσω θὰ ἐννοήσῃς μὲ τὶ εὐγένεια εἶναι γραμμένο. Τὶ style, μαμά μου, τὶ style ! Τὶ νὰ σοῦ πῶ, ἄλλο πρᾶγμα ἡ γαλλική... νά, ρωμαίϊκα δὲν μπορεῖς νὰ γράψῃς ἔτσι εὐγενικά.

Ἡ μητέρα ἔμεινε χάσκουσα· ἔβλεπε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς κόρης της καὶ ἐνόμισε πῶς ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια πῆρε δίπλωμα εὐγενείας.

— Πρέπει ν' ἀπαντήσω, νὰ γράψω ὅτι δέχομαι, νὰ εὐχαριστήσω τὴν εὐγενῆ Κυρίαν, ἡ ὁποία μᾶς ἔκαμε τόσην τιμήν. Μὰ δὲν ἔχω χαρτὶ ὅπως πρέπει· νὰ πεταχτῶ μιὰ στιγμὴ ὡς τὸν Μπὸν Μαρσὲ νὰ πάρω χαρτὶ spécial. Μαμά, δός μου ἕνα πεντάρι.

— Μὰ Κατίνα, στάσου κομμάτι, συλλογίσου. Πρῶτα μοῦ γυρεύεις παράδες· ξεύρεις ὅτι δὲν τὰ ἔχουμε μπόλικα. Δὲν ἔχω παρὰ τὰ δέκα γρόσια, ποὺ μ' ἄφησεν ὁ πατέρας σου τὸ πρωῒ γιὰ ν' ἀγοράσω ζαρζαβάτι καὶ φροῦτο. Ἔπειτα μὴ ξεχνᾶς πῶς εἶσαι ἀραβωνιασμένη καὶ νὰ ἰδοῦμε τὶ θὰ πῇ ὁ Γιάγκος κι' ὁ πατέρας σου τὸ βράδυ. Μὴ βιάζεσαι !

— Καλὲ τὶ λές, μαμά μου, ἔτσι ἀφήνουνε νὰ χαθῇ μιὰ occasion τέτοια ; τὶ θὰ πῇ ὁ Γιάγκος ;... Μπορεῖ νὰ μὴ εὐχαριστηθῇ γιὰ τέτοια τιμή ; Ὅσο γιὰ τὶς παράδες, ἂς μᾶς λείψῃ ἡ πολυτέλεια τοῦ φρούτου. Στὸν κόσμο πρέπει κανεὶς νὰ φαίνεται· ἡ κοιλιὰ δὲν ἔχει παραθύρια...

Ἡ φιλοσοφικὴ αὕτη σκέψις ἔπεισε καὶ τὴν μητέρα. Ἡ Κατίνα βιαστικὰ βιαστικὰ πέρασε τὸ καπέλλο της καὶ νά σου στὸν ἴσιο δρόμο, στὸν Μπὸν Μαρσέ. Ἀγόρασε τὸ χαρτί, γύρισε στὸ σπῆτι καὶ κάθησε νὰ γράψῃ τὴν ἀπάντησιν. Ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ κι' αὐτὴ γαλλικά· χάλασε κάμποσες κόλλες καὶ ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ γράψῃ τὰ ἑξῆς :

«Chère Madame!

Je vous remercie infiniment de l'honneur que vous me faites. J'accepte avec plaisir à embellir avec ma présence le bazar de charité de Saint Onoufrie et je reste votre dévouée

KETTY HALVA»

Ἀντὶ groom ἐχρησίμευσε τὸ μπακαλάκι τῆς γειτονιᾶς καὶ τὸ γραμματάκι ἐστάλη στὴν διεύθυνσίν του.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ δουλειὰ καὶ νοικοκερὸ πῆγε στὸ διάβολο· μάνα καὶ κόρη, μεγάλη συζήτησι τί φουστάνι θὰ μπῇ τὴν ἡμέρα τοῦ bazar, πῶς θὰ γίνῃ, πειὰ ράφτρα πρέπει νὰ προτιμηθῇ καὶ τὰ λοιπά, ἕως ὅτου βράδυασε.

Κτύπησεν ἡ πόρτα· ἦταν ὁ μπαμπᾶς μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό. Ὁ πρῶτος κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα πακέτο ποῦ εἶχε μέσα λακέρδα μοσχομυρισμένη καὶ στὸ πλάϊ ἕνα κρομμυδάκι, ὁ δεύτερος κρατοῦσε ἕνα κεφάλι κασέρι, ποὺ τὸ εἶχεν ἀγοράσει πειὸ φτηνὰ ἀπὸ τὴν πόλι. Μόλις ἄνοιξεν ἡ πόρτα πετάχτηκεν ἡ Κατίνα.

— Καλὴ σπέρα σας! τί θὰ ἀγοράσετε ἀπὸ τὸ bazar, εἰς τὸ rayon ποὺ θὰ διευθύνω ἐγώ; εἶμαι διὰ τὰ articles pour hommes...

Γαμβρὸς καὶ πενθερὸς ἀλληλοκυτάχθηκαν μὲ ἀπορία, σκεπτόμενοι τί ἔπαθεν ἡ Κατίνα. Ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἔχασε καιρό. Πρὶν νὰ βγάλουν τὰ λάστιχά των ἤρχισε νὰ τοὺς διηγῆται γιὰ τὸ bazar, τὸ γραμματάκι, τὴν ἀπάντησιν, τὴν τιμήν, τοὺς ζάλισε τέλος πάντων καὶ δὲν τοὺς ἄφησε καιρὸν νὰ κάμουν κρίσιν.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἕως τὴν ἡμέραν τοῦ bazar ἡ Κατίνα τὰ εἶχε σὰν χαμένα. Πάει κ' ἡ δουλειά, κ' ἡ ἑτοιμασία γιὰ τὴν προῖκα καὶ τὸ γλυκὸ καὶ ἡ μπουγάδα ποῦ θὰ βάζανε. Ράφτρα καὶ bazar. Ἀπὸ τῆς πρόβες τοῦ φουστανιοῦ στὴν αἴθουσα τοῦ bazar· ἔπρεπε νὰ τακτοποιηθοῦν ὅλα, νὰ μποῦνε στὴν θέσιν τους, νὰ γίνουνε καὶ ἡ πρόβες.

Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ μεγάλη ἡμέρα. Ἀπὸ τὸ πρωῒ ἡ Κατίνα λέγει στὸν ἀρραβωνιαστικό της :

— Γιάγκο, μὴ τύχῃ καὶ δὲν ἔλθῃς στὸ bazar; καὶ ξεύρεις, καλοντυμένος καὶ μὲ παράδες. Θὰ σοῦ πουλήσω ἐγὼ ὅ,τι ἔχεις ἀνάγκη: γραβάτες, κουμπιά, μολύβια. Νὰ φανῇς γαλάντης!

Ἀπὸ τῆς 1ης μ. μ. ἡ Κατίνα φόρεσε τὸ γαλάζιο της τὸ φόρεμα, ὀλίγον ἀνοικτὸ στὸ λαιμό, κτενίσθηκε ἀλὰ Κλεὼ καὶ εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ bazar. Σὲ λίγο ἄρχισε ὁ κόσμος νὰ ἔρχεται· τραπεζῖται, διπλωμάται, λιμοκοντόροι, πλούσιοι καὶ ἀπένταροι ἐγέμισαν τὴν αἴθουσαν. Ἡ rayon τῆς Κατίνας ἦτο γεμάτη ἀπὸ κόσμον· ἡ ὠμορφιά της προσείλκυε τοὺς πάντας. Ἕνας μάλιστα υἱὸς μπανκέρη δὲν εἶχε ξεκολλημό. Παρλάτα γαλλική, κομπλιμέντα· ἡ Κατίνα ἤτανε στὴ δόξα της.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε καὶ ὁ Γιάγκος μέσα. Φοροῦσε ἕνα καινούργιο κοστοῦμι ποῦ εἶχεν ἀγοράσει ἀπ' τοῦ Στάϊν. Ντροπαλός, ντροπαλὸς κύτταζε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ νὰ διῇ ποῦ εἶναι ἡ Κατίνα. Ἐπὶ τέλους

τὴν διέκρινεν· ἐκείνη εἶχε γλυκειὰ κουβέντα μὲ τὸν γυιὸ τοῦ μπανκέρη. Ἔρριψεν ἕνα βλέμμα στὸν Γιάγκο, τὸν εἶδε ποῦ φοροῦσε χαζήρικα ροῦχα, ἄσχημα δεμένη τὴν γραβάτα του, σωστὸς ἐσνάφης, ντροπιάστηκε καὶ ἔκαμε πῶς δὲν τὸν εἶδε. Ἐκεῖνος κατάλαβε πῶς ἡ μνηστή του τὸν ἀπέφευγε, δὲν τὸν κατεδέχετο μέσα σ' ἐκεῖνον τὸν κόσμο. Αἰσθάνθηκε ἕνα πόνο στὴν καρδιά, μὰ σὰν περήφανο παλληκάρι ποῦ ἦταν, δὲν ἀπέδειξε τίποτε. Σιγὰ σιγά, ἄκρη ἄκρη, ἔφθασε στὴν πόρτα, πετάχτηκε ἔξω, πῆρε μιὰ μεγάλη ἀναπνοὴ σὰν νἄφυγε ἕνα βάρος ἀπ' ἐπάνω του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπῆτι του. Ἐκεῖ σκέφθηκε κάμποσην ὥρα καὶ μὲ ἀπόφασιν ἔγραψε :

Κύριε Γιοβάνη,

Σήμερα κατάλαβα πῶς ἡ Κατίνα δὲν εἶναι γιὰ μένα· γιὰ νὰ μὴ τὴν κάνω δυστυχῆ, χαλνῶ τὸν ἀρραβῶνα καὶ σᾶς στέλλω πίσω τὸ δακτυλίδι. Παρακαλῶ τὰ δῶρα ποῦ τῆς ἔκαμα νὰ τὰ κρατήσῃ γιὰ ἐνθύμησι.

Γιάγκος

Ὅταν πῆρε τὸ γράμμα ὁ πατέρας ἔγινεν ἔξω φρενῶν· φώναξε ἀμέσως τὴν γυναῖκά του καὶ τῆς λέγει :

— Νὰ ἡ προκοπὲς τοῦ παζαριοῦ· χάλασεν ὁ ἀρραβῶνας τῆς Κατίνας ποῦ φάνηκεν ἀνόητη καί, κατὰ τὴν παροιμίαν, βγῆκαν ἡ πομπές της... στὸ παζάρι.

ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

ΔΙΑΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΜΜΗ

Μιὰ κοπέλλα μὲ τιμὴ
ποῦ ἐσπούδαζε μαμμὴ
πᾶρε δόσε νταλαβέρια
εἶχε μέρα-μεσημέρια
μ' ἕνα διάκο σγουρομάλλη
ποὖχε σβέρκο σὰν βουβάλι
καὶ γαστέρα σὰν ντορμπᾶ
κι' ἐννοοῦνται τὰ λοιπά.

Σοῦρτα φέρτα εἰς τὸν διάκο
πᾶνε κι' ἔλα στὴν μαμμὴ
«ἔχ' ἡ φάβα κἄποιο λάκκο»
ψιθυρίζαν οἱ πλαϊνοί.
Μὰ ἐκεῖνοι τέτοιο πρᾶμμα
τέτοιας σχέσεις!.. πᾶ, πᾶ, πᾶ!...
καὶ σπουδάζανε ἀντάμα
κι' ἐννοοῦνται τὰ λοιπά.

Μὰ περίεργος ὁ διάκος
ἤθελ' ὅλα νὰ τὰ μάθῃ
κι' οἱ γειτόνοι χαιρεκάκως
λέγανε πῶς θὰ τὴν πάθῃ
καὶ μιὰ παπαδιὰ θὰ πάρῃ
πρὶν τὸν κάνουνε παπᾶ,
ἀλλ' ἐκεῖνος μὲρ-χαμπάρι
κι' ἐννοοῦνται τὰ λοιπά.

Σ' ὀλιγώτερο τοῦ χρόνου
ἡ μαμμὴ τοῦ κὺρ διακόνου
εἶχε κλείσει τὸ βιβλίο
ἄφησε καὶ τὸ σχολεῖο,
ἔγινε Μαγδαληνὴ
καὶ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ,

ἔμπειρος κυρὰ μαμμὴ
κι᾽ ἐννοοῦνται τὰ λοιπά.

Πάει τότε νἄβρῃ πάλι
τὸν παληὸ συσπουδαστή της
ποῦ τὸν λέγανε οἱ ἄλλοι
κακοβούλως ἐραστή της...
Μὰ τῆς τἄφιαξε ὡραῖα
κι᾽ ἀντὶ νἄβρῃ «τὸν μπαμπᾶ»
τὸν εὑρίσκει ἱερέα
κι᾽ ἐννοοῦνται τὰ λοιπά.

Μεφιστοφελῆς

Σ᾽ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Τὸ ξέρω ποῦσαι φρόνιμη·
μοῦ τῷπε κἰ᾽ ἡ νενέ σου
πὼς πόρτα καὶ παράθυρο
δὲ γνώρισες ποτέ σου . . .

Γι᾽ αὐτό, τὸ βράδυ, σούρουπα,
μὲς στὸ στενὸ δρομάκι
νὰ γλυκοπεριμένῃς με
γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ λιγάκι.

Βλάμης

Η ΣΑΛΠΙΓΞ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ

Ἡ κυρία Ροξάνη Μελίδου, πεντηκοντοῦτις χήρα ἑνὸς τραπεζίτου, ἀφ᾽ οὗ μέχρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας της εἶχε ροφήσει μέχρι τρυγὸς ὅλας τὰς ἐγκοσμίους ἀπολαύσεις, ἀφιερώθη μετὰ ζέσεως εἰς τὴν λατρείαν δύο σκύλων, τριῶν γάτων καὶ ἑνὸς Ριζαρίτου.

Ἡ ἱστορία δὲν μᾶς πληροφορεῖ ἐπαρκῶς ἐὰν ἠγάπα τὰ πρῶτα πλειότερον τοῦ τελευταίου· τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι κατὰ τὴν παρακμὴν ταύτην τῆς ζωῆς της ἦτο περισσότερον ζωόφιλος ἢ φιλάνθρωπος. Ἐπίσης εἶνε ἱστορικῶς βεβαιωμένον ὅτι οὔτε οἱ δύο σκύλοι, οὔτε οἱ τρεῖς γάτοι παρεξήγησάν ποτε τὰς τρυφερὰς της θωπείας, ὅσον ὁ προστατευόμενος αὐτῆς ρασοφόρος.

Ὁ νέος οὗτος μαθητὴς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς μὲ τὴν μακρὰν ξανθὴν κόμην, μὲ τοὺς δύο μεγάλους ὀφθαλμούς, μὲ τὰ δεκαοκτὼ ἔτη του, ἔκρυπτεν ὑπὸ τὰ στήθη του φλογερωτάτην καρδίαν καὶ ὑπὸ τὰ ράσα του σφριγηλότατον σῶμα. Ποῖος δαίμων ἐκ τῶν μυριάδων λεγεώνων συνήργησεν εἰς τὸ νὰ παρεξηγήσῃ τὴν μητρικὴν πρὸς αὐτὸν στοργὴν τῆς κ. Μελίδου, μοῦ ἐστάθη ἀδύνατον νἀνακαλύψω· ἐκ τῶν πυρίνων ἐπιστολῶν ὅμως, — ὡς βλέπετε ἡ ἱστορία μου στηρίζεται ἐπὶ ντοκουμέντων — τὰς ὁποίας καθ᾽ ἑκάστην ἑβδομάδα ἔγραφε πρὸς τὴν προστάτιδά του, ἄγομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι ὁ νέος ριζαρίτης ἐγνώριζε νὰ συμβιβάζῃ τὸ αἴσθημα ζωηρᾶς εὐγνωμοσύνης μὲ τὸ πάθος διακαοῦς ἔρωτος.

— Τί εὐγνώμων καρδία! ἔλεγε περὶ αὐτοῦ ἡ κυρία Μελίδου ἀναγινώσκουσα τὰς ἐπιστολὰς ἐκείνας καὶ μὴ δυναμένη ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι κατὰ τὴν πέμπτην δεκάδα τοῦ βίου της ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐμπνεύσῃ αἰσθήματα ἀλλοίας φύσεως.

Ὁ νέος Παρθένιος ἐλάμβανεν ἄδειαν κατὰ δεκαπενθήμερον, καὶ τὰς δύο ἡμέρας τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς, διήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς προστάτιδός του, κειμένην οὐχὶ μακρὰν τῆς Σχολῆς του πλησίον τοῦ στρατῶνος τοῦ Πυροβολικοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας.

Ἐν λοιπὸν ἀπομεσήμερον ἑνὸς Σαββάτου ὁ Παρθένιος μετέβη μὲ τὰ γλυκύτερα ὄνειρα εἰς τὴν κεφαλήν του διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν προστάτιδά του, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἶχεν ἐξέλθει εἰς περίπατον πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν δύο λατρευτῶν της σκύλων. Ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀπουσίας τῆς κ. Μελίδου καὶ ὁ ἐξάδελφος τῆς ὑπηρετρίας της, Κώστας, ἀνήκων εἰς τὸ πυροσβεστικὸν σῶμα, εἶχε προηγουμένως εἰσέλθει εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ καθ᾽ ὃν καιρὸν ὁ λόχος του ἀνεπαύετο ἐκ τῶν γυμνασίων, ὁ τολμηρὸς σαλπιγκτὴς πυροσβέστης, ἀφοῦ ἔσβυσε τὸ πῦρ τῆς δίψης του μὲ μίαν φιάλην σολωνείου οἴνου, ἐνησχολεῖτο ἤδη νὰ σβύσῃ καὶ τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτός του εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς οἰκοδεσποίνης.

Ἡ στιγμὴ ἦτο κρίσιμος καὶ μόλις ἐπρόφθασε νὰ κρυφθῇ εἰς τὴν αἰωνίαν κρύπτην τῶν κλεπτῶν καὶ τῶν ἐραστῶν, τὴν κλίνην, συμπαραλαμβάνων καὶ τὴν σάλπιγγά του.

Ὁ νέος ριζαρίτης οὐδὲν ὑποπτευθεὶς ἐπερίμενεν ἀνυπομόνως τὴν κ. Μελίδου. Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας εἶχε μελετήσει μίαν ἐρωτικὴν δημηγορίαν, τὴν ὁποίαν διὰ τελευταίαν φορὰν ἐπανελάμβανεν ἐπιτοπίως καὶ μεγαλοφώνως.

Τέλος ἡ κ. Μελίδου ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ περιπάτου της καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν μητρικὴν χαράν της ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ προστατευομένου της, ἐπισφραγίσασα μάλιστα μ᾽ ἕνα ἀθῳότατον ἀσπασμὸν τὰ φιλόστοργα αἰσθήματά της.

— Κἄτι ἔτσι λυπημένος ;

— Ἄφησε βρὲ ἀδελφέ· Δευτερἰάτικα ἡ γυναῖκά μου μὲ ξεπαράδιασε γιὰ ψούνια.

— Ἄ ! ἀπ᾽ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἐγὼ εἶμαι ἥσυχος. Ἡ δική μου ἡ γυναῖκα ἔχει δικό της ταμεῖο καὶ δικούς της πόρους !

Ἡ θρυαλλὶς ἤναψεν. Ἡ κατακλύζουσα τὰ στήθη τοῦ νεαροῦ ρασοφόρου πλήμμυρα εὗρεν ἐλευθέραν διέξοδον μέσα εἰς τὴν καλῶς μελετηθεῖσαν δημηγορίαν ἐκείνην, πρὸς μεγίστην ἔκπληξιν τῆς κ. Μελίδου καὶ πρὸς μεγαλειτέραν ἔτι θυμηδίαν τοῦ κάτωθεν τῆς κλίνης κεκρυμμένου πυροσβέστου.

Μετὰ τοὺς θρησκευτικοὺς ἐξορκισμοὺς ἡ κ. Μελίδου ἀνέμνησεν εἰς τὸν παράφορον ριζαρίτην τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας καὶ τοὺς συνδέοντας αὐτοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἐπέφερον τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰς τὴν πυρὰν ριπτομένου ἐλαίου. Εἰς τὰς διαμαρτυρίας τῆς σεβαστῆς δεσποίνης ἀνεμιγνύοντο καὶ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΗΣ ΑΝΑΚΡΙΣΕΩΣ

— Κατηγορεῖσαι ὅτι πέταξες ἕνα ποτῆρι στὰ μοῦτρα τοῦ Μαστίχα.

— Ἐμένα κανεὶς δὲν μὲ κατηγόρησε ὡς τώρα κι' αὐτὸς θὰ μὲ κατηγορήσῃ ;

ἐκεῖναι τῶν ἄλλων προστατευομένων της, οἱ γρυλλισμοὶ τῶν σκύλων καὶ οἱ μιαουλισμοὶ τῶν γάτων, οἱ ὁποῖοι ἔπνιγον εὐτυχῶς τοὺς γέλωτας τοῦ πυροσβέστου.

Τὸ πάθος ὅμως τοῦ νέου Παρθενίου φαίνεται ὅτι ἐνεῖχε τοιαύτην πειθώ, καὶ τοιοῦτον ἀδάμαστον πῦρ, ὥστε αἱ διαμαρτυρίαι τῆς κ. Μελίδου ἤρχισαν νὰ γίνωνται ἀσθενέστεραι. Τὰς δὲ προτέρας ἐντόνους ἐπιπλήξεις της διεδέχθησαν ἤρεμοι ἐπικλήσεις εἰς τὴν φρόνησιν εἰλημμέναι ἐκ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς.

Ἡ στάσις τοῦ Παρθενίου ἦτο ἐπικίνδυνος. Ἡ τελευταία ἔφοδός του κρισιμωτάτη.

— Δὲν φοβεῖσαι τὴν τελευταίαν παρουσίαν, παιδί μου, ὅταν ἡ σάλπιγξ τοῦ Ἀρχαγγέλου θὰ μᾶς προσκαλέσῃ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου διὰ νὰ μᾶς κρίνῃ ;

— Ὦ ! καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐὰν τὴν ἤκουον, πάλιν δὲν ἤθελον διστάσει ἀπέναντι τοῦ ἔρωτός μου, εἶπεν ὁ σφριγηλὸς ρασοφόρος περιπτυσσόμενος αὐτὴν παραφόρως.

Καὶ ἡ προγονικὴ ἁμαρτία θὰ ἐτελεῖτο, ὅτε αἴφνης... ὢ φρίκη ! Τά ! τά ! ράμ ! τάμ ! τάμ !... Τά ! ράμ ! τάμ ! τάμ !... τά ! ράμ ! τάμ ! τάμ !...

Ἦτο ὁ σαλπιγκτής, ὅστις ἐγκαίρως ἦλθεν εἰς βοήθειαν τῆς κ. Μελίδου.

Γεώργιος Στρατήγης

ΤΕΜΠΕΛΙΑ

Δὲν ἔχω κέφι γιὰ δουλιὰ
πάλι μὲ δέρνει τεμπελιὰ
καὶ κάθουμαι στὸ στρῶμα·
Βρίσκω τὸ σῶμά μου βαρὺ
καὶ ὅλ' ἡ γῆ δὲν μὲ χωρεῖ
κι' ὁ οὐρανὸς ἀκόμα.

Κακὰ νομίζω τὰ καλὰ
καὶ βλέπω μιὰ στὰ χαμηλὰ
καὶ μιὰ κυττῶ ἀπάνω·
Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τὸν χαζὸ
ἂς ἠμποροῦσα νὰ μὴ ζῶ
μὰ... δίχως ν' ἀποθάνω.

Γ. Σουρῆς

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

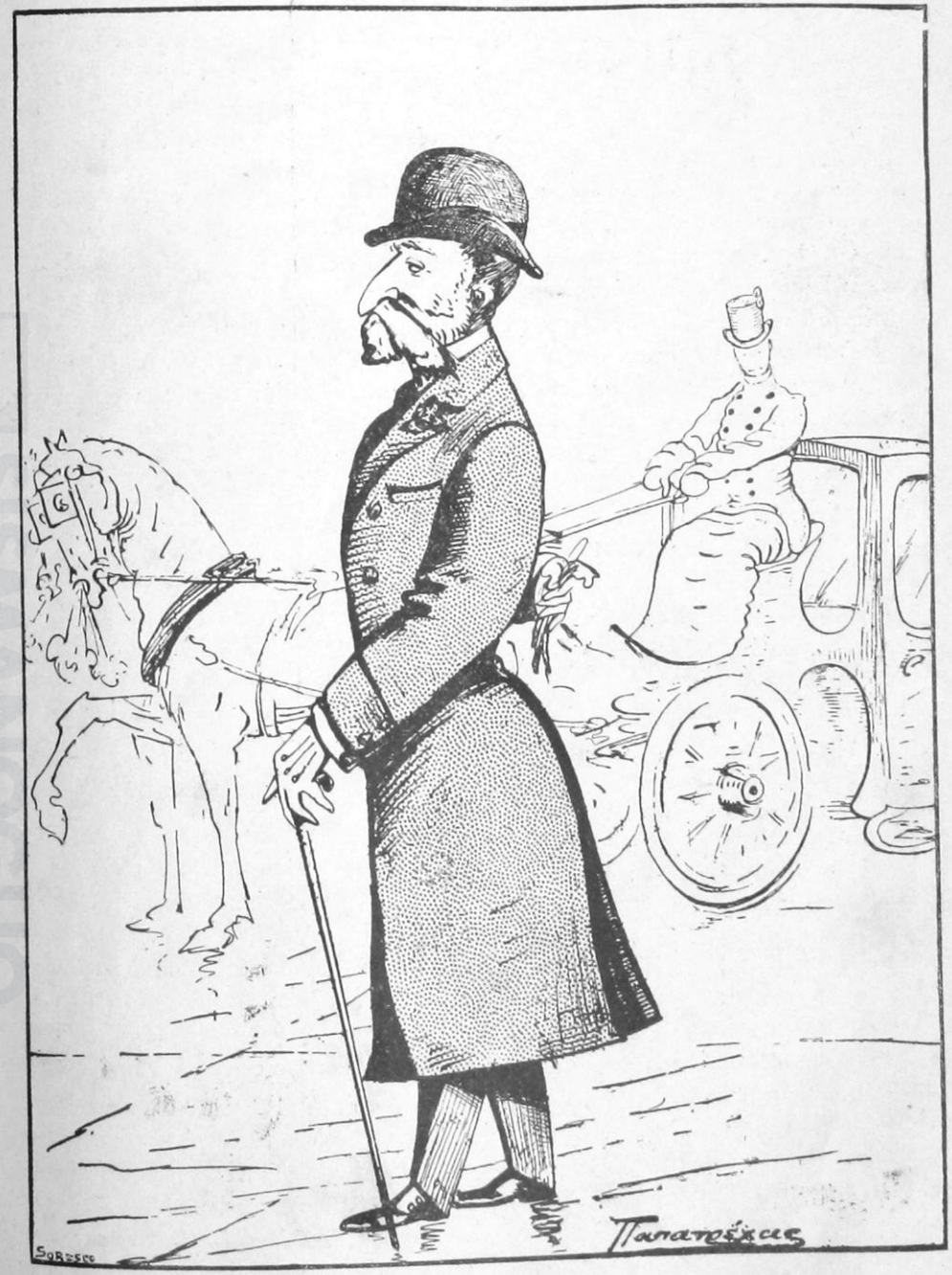

Ὁ κ. Εὐστάθιος Εὐγενίδης

Η ΠΑΠΙΕΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

(Κυνηγετικὸν διήγημα)

Πρὶν ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα εἶχε καταστρωθῇ τὸ σχέδιο γιὰ τὴν ἐρχομένη Κυριακή. Θὰ ἔφευγαν μὲ τὸ τραῖνο τῆς νυκτὸς καὶ κατὰ τὰς 5 1)2 θὰ εὑρίσκοντο στὸν Μικρὸ Τσεκμετζέ. Ἐκεῖ θὰ ἔπαιρναν ἕνα ζεστὸ στοῦ Λάλα καὶ θὰ τραβοῦσαν ἥσυχα, ἥσυχα γιὰ νὰ ξημερωθοῦν στὴ λίμνη, ὅπου θὰ σκότωναν πάπιες ἕως τὸ βράδυ καὶ θὰ ἐπέστρεφαν μὲ τὴν πόστα.

— Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι!

Κάποια δειλὴ φωνίτσα ἠκούσθη τότε μέσα ἀπὸ τὴν παρέα:

— Ἕνας ἀπὸ μᾶς ν' ἀναλάβῃ νὰ φροντίσῃ γιὰ φαγώσιμα, νὰ μὴ μείνουμε νηστικοί....

Μία γενικὴ κραυγὴ διαμαρτυρίας ἠκούσθη ἀμέσως· δὲν θὰ πήγαιναν στὴ λίμνη νὰ φᾶνε, θὰ πήγαιναν νὰ κυνηγήσουν καὶ ὅταν κυνηγᾷ κανεὶς δὲν σκέπτεται γιὰ φαγητό. Τὸ πολὺ πολὺ ἠμποροῦσαν νὰ ἔχουν στὴν τσάνταν των κανένα κομμάτι ψωμὶ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Καὶ ἡ συζήτησις ἔληξε.

****

Τὴν Κυριακὴ κατὰ τὰς 4 τῆς νυκτὸς ἦσαν συγκεντρωμένοι εἰς τὸν σταθμὸν πάνοπλοι. Κρύο ἀρκετό, βοριᾶς καὶ κάπου κάπου μερικὲς ψιχάλες. Ἕνα δυνατὸ σφύριγμα ἠκούσθη καὶ ἡ ἁμαξοστοιχία ἐμβῆκεν εἰς τὸν σταθμό. Ψηλαφῶντας εἰς τὸ σκοτάδι—ἡ νυκτερινὴ ὑπηρεσία τῶν Ἀνατολικῶν σιδηροδρόμων ἐνεργεῖται χωρὶς φῶτα — ἐζήτησαν νὰ βροῦν τὸ βαγόνι γιὰ τοὺς ἐπιβάτας, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Εἰς τὸ τέλος, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὸ τραῖνο, ἐμβῆκαν εἰς τὸ πρῶτο βαγόνι ποῦ ἦταν ἐμπρός των. Στὴν τύχη των, ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ χρησιμεύουν πρὸς μεταφορὰν χοίρων. Τὸ ἀντελήφθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν λεπτὴν εὐωδίαν ποῦ ἀνέδιδε. Καὶ ἤρχισαν ἀμέσως τὰ εὐτράπελα:

— Ἐμβήκαμε κατὰ λάθος εἰς τὸ ἰδιαίτερον διαμέρισμα τῆς διευθύνσεως τῶν Ἀνατολικῶν Σιδηροδρόμων...

— Ἔχεις λάθος, εἶναι τὸ ἰδιαίτερο βαγόνι τοῦ ἀρχιεπιθεωρητοῦ...

— Καλὸς οἰωνός, βρὲ παιδιά, πᾶμε γιὰ πάπιες, μὰ διόλου παράξενο νὰ τύχουμε ἀγριογούρουνα. Κάτι μοῦ μυρίζει....

— Πολὺ νωρὶς ξύπνησες... Τὶ διάβολο, μυρίζει καὶ παραμυρίζει, βρωμᾷ μάλιστα...

****

Ὅταν ἔφθασε τὸ τραῖνο εἰς τὸν Μικρὸ Τσεκμετζέ, ἡ βροχὴ ποῦ ἔπεφτε μὲ πολλὴ δύναμι τὴν στιγμὴν ἐκείνη, τοὺς ἔκαμε νὰ καταφύγουν δρομαῖοι εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ κ. Λάλα. Ἐκεῖ ἐπῆραν τὸ τσάϊ τους καὶ κατὰ τὸ πρόγραμμα ἐτράβηξαν πρὸς τὴν λίμνην ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν βροχήν.

Κατὰ τὰς 7 1)2 εἶχαν ὅλοι τὰς θέσεις των πίσω ἀπὸ τσαλιὰ καὶ εἰς ἀποστάσεις ἀπ' ἀλλήλων, ἕτοιμοι νὰ ἀποδεκατίσουν κάθε κοπάδι ἀπὸ πάπιες ποῦ θὰ τολμοῦσε νὰ ζυγώσῃ. Ἀλλὰ πάπια δὲν ἔβλεπαν οὔτε γιὰ τὸν ὅρκο καὶ ἡ ὥρα παρήρχετο χωρὶς ν' ἀκουσθῇ οὔτε μισὴ τουφεκιά. Ἐν τῷ

μεταξὺ ἔβρεχε κατὰ διαλείμματα καὶ οἱ φίλοι μας ματαίως προσεπάθουν νὰ προφυλαχθοῦν πίσω ἀπὸ τὰ τσαλιά. Ἦτο ἡ ὥρα ὡσεὶ δεκάτη καὶ ἡ ἀπογοήτευσις εἶχε κατακυριεύσει ὅλους, χωρὶς ὅμως νὰ τολμᾷ κανεὶς νὰ τὸ ὁμολογήσῃ. Καὶ ἡ ἀπογοήτευσις αὐτὴ ἤρχισε σὲ λίγο νὰ γίνεται πλέον αἰσθητή, ἐξ αἰτίας τῆς πείνας ποὺ τοὺς ἐθέριζε.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνεπτερώθησαν αἱ ἐλπίδες των.

— Ἕνα κοπάδι! προσοχή! ἠκούσθη μία φωνή!....

Τὰ τουφέκια ἀμέσως εἰς κίνησιν. Πράγματι ἕνα κοπάδι σὰν μαῦρο σύννεφο παρουσιάσθη διὰ μιᾶς. Καιρὸς δι' ἀναγνώρισιν δὲν ὑπῆρχε....

— Μπάμ, μπούμ, μπάμ, μπάμ....

Καὶ τὸ σύννεφο πέρασε, ἀφοῦ ἔσπειρεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς εὐτυχεῖς κυνηγοὺς μερικὰ ἀπὸ τὰ συστατικά του.

Ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὴν λείαν. Ἀλλ' ὢ τῆς εἰρωνείας! διέκριναν κατὰ γῆς τρία κοράκια σκοτωμένα καὶ ἕνα πληγωμένο. Δὲν ἦσαν ὅμως ἄνθρωποι ποῦ τὰ χάνουν εὔκολα.

Ὁ ἕνας εἶπε:

— Μὰ ἐπὶ τέλους, βρὲ ἀδελφέ, δὲν ἠμποροῦσα νὰ βαστάξω· ἔπρεπε νὰ ρίξω μιὰ τουφεκιά. Κόρακας; κόρακας.... ξεσπάνω τοὐλάχιστον.

Ἄλλος προσέθεσεν ἀδιαφόρως:

— Ἐγὼ σημάδεψα αὐτὸν ποῦ ἔχει τὴν ἄσπρη βούλα στὴν οὐρά.... καὶ τὸν πέτυχα σέκο... Τί τίρο, παιδιά, αἴ;

— Ἄστε τα τώρα τὰ κοράκια σας, εἶπεν ἄλλος, δὲν βλέπετε τί μιζέρια μᾶς κόλλησε· τί γουρσούζικη μέρα! οὔτε φτερὸ πάπιας καὶ ἐπὶ πλέον βροχή... ἤρθαμε γιὰ πάπιες καὶ γενήκαμε.... παπιά!

****

Μαζεμένοι τώρα ὅλοι τριγύρω ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν ἀδικοσκοτωμένων κοράκων ἀντήλλασσον τὰς σκέψεις των.

— Καὶ τί λέτε νὰ κάνουμε;

— Ἐγὼ προτείνω νὰ μείνουμε· μπορεῖ ἀργότερα νὰ ἐπιτύχουμε περάσματα.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι αὐτῆς τῆς γνώμης· ἄλλωστε καὶ τὸ σχέδιό μας ἦτανε τέτοιο.

Ἡ δειλὴ φωνίτσα ἠκούσθη καὶ πάλιν.

— Δὲν νομίζετε ποῦ χάνουμε τὸν καιρό μας ἄδικα;

Κανεὶς δὲν ἀπεκρίθη· ὅλοι συνεμερίζοντο τὴν γνώμην αὐτήν, δὲν εἶχαν ὅμως τὸ θάρρος νὰ τὸ ποῦν πρῶτοι.

Ἡ φωνίτσα ἐξηκολούθησε:

— Δὲν αἰσθάνεσθε τὴν κοιλιά σας ἄδεια; πάπιες γιὰ νὰ περάσουνε ἀπὸ τώρα κ' ὕστερα ἀδύνατον. Κατὰ τὴν δική μου γνώμη θὰ κάναμε ἄγια δουλειὰ ἂν κατεβαίναμε στοῦ Μανώλη εἰς τὰ Γαλατάρια νὰ τσιμπήσουμε κάτι.

Κάποιος ἐτόλμησε νὰ προσθέσῃ:

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εὐχαρίστως θὰ τσιμποῦσα κάτι... ἔχω μιὰ πεῖνα.

Καὶ ἐξηκολούθησαν οἱ ἄλλοι!

— Νομίζεις, βρὲ ἀδελφέ, ποῦ δὲν ἔφαγα ἀπὸ χθές....

— Στέγνωξαν τὰ μέσα μου!

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, πᾶμε στὰ Γαλατάρια· δὲν πιστεύω νὰ χάσουμε μεγάλα πράγματα.

— Σύμφωνοι, λοιπόν;

— Σύμφωνοι!

Καὶ προϋχώρησαν μὲ γοργὸν βῆμα πρὸς τὰ Γαλατάρια.

****

Εἰς τοῦ Μανώλη τὸ καζίνο, ὅπου ἔφθασαν μετὰ τρία τέταρτα, ηὗραν καλὸ κρασάκι—τίμιο ὅπως λένε—καὶ κρύο ἀγριογούρουνο.

Αὐτὸ ἔκαμε τὸν πρωϊνὸ καλαμπουριστὴ τοῦ βαγονιοῦ νὰ εἰπῇ:

— Ὅταν σᾶς ἔλεγα ἐγὼ πῶς θὰ πέσουμε σὲ ἀγριογούρουνα, μὲ κοροϊδεύατε...

Ἔκαμαν θραῦσιν καὶ εἰς τὰ δύο, ἰδίᾳ ὅμως ᾽ς τὸ κρασάκι καὶ πέρασαν τὸ ἀπομεσήμερο ἐξαίσια.

Τὸ βράδυ ὅταν ἐπέστρεφαν μὲ τὴν πόστα—συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα—τοὺς κατεῖχε ὅλους ἀπερίγραπτος εὐθυμία. Καὶ εἰς τοὺς φίλους ποῦ τοὺς ρωτοῦσαν τί ἔκαμαν, ἀπαντοῦσαν μὲ ὕφος μυστηριῶδες:

— Μικρὰ πράγματα.... τρεῖς σκοτωμένες καὶ μιὰ πληγωμένη....

Νεμρὼδ

Η ΠΕΘΕΡΑ ΜΟΥ

Ἄργησα νὰ τὴν ἀνεύρω μὰ τὴν πέτυχα καλὰ
ἔχει κόκκινες μαγοῦλες μὲ διπλὸ τριπλὸ γκερντάνι
καὶ τῆς κάνουνε τὸ κόρτε ὅλ᾽ οἱ νηοὶ τοῦ μαχαλᾶ
γιατὶ λένε πῶς γιαλίζει καὶ γιὰ δυὸ κορίτσια κάνει

Ποῦ τὴν χάνεις ποῦ τὴν βρίσκεις στὴν πεζοῦλα ἔξω βγαίνει
μὲ φανταχτερὰ φουστάνια καὶ μ᾽ ἀφράτους φαρμπαλᾶδες,
στέκει καὶ τὴν καμαρόνουν, παληκάρια ξετρελλαίνει
κι᾽ ὅλη νύκτα δὲν σωπαίνουν πρὸς τιμήν της ἢ καντάδες

Παίρνει δίνει ραβαζάκια σὲ φακέλλους μυρωμένους
καὶ τὰ κρύβει ἀπὸ μένα στοῦ ταμπάκου της τὴν θήκη
παίζει μ᾽ ὅλους—καὶ μ᾽ ὑπάνδρους καὶ μὲ νηοὺς ξετρελλαμένους
μὰ τὴν παίρνουν τὸ κατόπι καὶ καμπόσοι γέρω-λύκοι.

Τέτοια πεθερὰ νὰ κάνω δὲν τὸ ἤλπιζα ποτέ μου
καὶ λυποῦμαι ποῦ ἐγκαίρως δὲν τὴν πῆρα γιὰ γυναῖκα,
μὰ καὶ τώρα σὰν τὴν βλέπω — ἄχ ! συγχώρα με, Θεέ μου,
ποῦ τῆς λέω : Πενθερά μου, ἀντὶ μιᾶς ἂς εἶχα δέκα

Θέλων ὅμως ἀπὸ τέτοιο πειρασμὸ νὰ ξεμπερδέψω
ἀπεφάσισα εἰς γάμον νὰ ἐκδώσω τὴν «μητέρα»
μόνος μου γαμπρὸν νὰ εὕρω, μόνος μου νὰ τὴν πανδρέψω
γιὰ νὰ ξέρω ἐπὶ τέλους ποιόνα θἄχω γιὰ πατέρα
γιὰ δικό μου πεθερὸ
μὰ καὶ κάποιας πατρυιό.

Μεφιστοφελῆς

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Λιγερή, σκερτσόζα, αἰθερία, διασχίζει τὸ πλῆθος τῶν διαβατῶν τῆς Μ. ὁδοῦ τοῦ Πέραν, κατευθυνομένη τρεχάτη, βιαστικὴ, πρὸς τὸ τοὔννελ, φορτωμένη μὲ τὸ πελώριο καπέλλο τῆς μόδας καὶ σφιγμένη μέσα στὴ μεθυστικὴ καὶ γαργαλιστικὴ ἐνδυμασία τοῦ τελευταίου συρμοῦ. Καὶ ἀπὸ τὴ βία της τὴν πολλή, σηκώνοντας μὲ νευρικὴ ἀνυπομονησία τὸ στενὸ φουστάνι ποῦ περιορίζει τὰς κινήσεις της, ἀποκαλύπτει ὡς τὸ γόνατο μιὰ χυτή, δαχτυλιδένια γάμπα, θαῦμα πλαστικῆς, ποὺ σπαρταρεῖ ἀφράτη, λαχταριστή, σὰν φρέσκο λαβράκι μέσ᾽ τὴ διαφανῆ κάλτσα της, σκορπῶντας γύρω ἕνα ρῖγος ἀκαθέκτου πόθου, ἐκδηλουμένου μ᾽ ἕνα σφοδρὸ κνισμὸ στὴ σπονδυλικὴ στήλη τῶν ἀρσενικῶν διαβατῶν πάσης κράσεως καὶ ἡλικίας, ποὺ τὴν ἀκολουθοῦν γοητευμένοι ἀπὸ τὴ σατανική της κανονικότητα.

Καὶ ἐκεῖνος τὴν ἀκολουθεῖ, τὴν κυνηγᾷ μᾶλλον, ἀπὸ τὸ Ταξεῖμι, ζαλισμένος, μεθυσμένος μὲ τὸ ἄρωμα τὸ ἐρεθιστικό, ποὺ ἀναδίδουν τὰ κάλλη της τὰ ὀνειρώδη ξεχειλῶντας σκανδαλιστικά, παντοδύναμα, ἀπὸ τὸ κορμί της τὸ ἐξαίσιον. Τοῦ κάκου θὰ δοκίμαζε ν᾽ ἀποσπάσῃ τὴ λιγωμένη ματιά του ἀπὸ τὴ νευρώδη ἐκείνη γάμπα, πού τονε σέρνει σὰν μαγνήτης καὶ τόνε ναρκώνει μὲ τὴν μυστηριώδη στρογγυλότητά της σὰν νὰ τόνε μαγνητίζῃ μὲ χίλιες ματιὲς πίσω ἀπὸ τὸ τρανσπαρὰν τῆς κάλτσας, σὰν χαρέμι ὁλόκληρο πίσω ἀπὸ τὸ καφάσι, τοῦ ὁποίου τὸ ἀπαραβίαστον ἐπτεύει ἀμείλικτος φρουρὰ εὐνούχων. Τὰ χείλια του στεγνά, πυρωμένα, τὰ μάγουλά του ρουφηγμένα, τὰ δόντια του σφιχτὰ δαγκάνουν τὴ γλῶσσά του καὶ δίδουν στὴ μορφή του μιὰν ὄψη ἐλεεινή, ποὺ τὴν καθιστᾷ εὐήθη, βλακώδη, τὸ ἀπλανὲς καὶ στεγνωμένο βλέμμα του. Τρέμει ὁλόκληρος καὶ ἡ καρδιά του χτυπάει ἄτακτα μὲ πόνο, σὰν νὰ τήνε κλωτσᾷ τὸ τρελλὸ ποδαράκι της μὲ τὸ μικρούτσικο, τὸ ψεύτικο, τὸ κουκλίστικο, θαρρεῖς, σκαρπινάκι της Louis XV, χτυπῶντας μὲ ἰδιόρρυθμο τέμπο παράξενης ἁρμονίας πάνω στὸ λιθόστρωτο.

Ἐκείνη τρέχει, φεύγει· κ᾽ ἐκεῖνος τὴν ἀκολουθεῖ οὔριος, ἀφῃρημένος. Τοὺς χωρίζουν καμμιὰ δεκαριὰ βήματα. Πλησιάζουν εἰς τὸ Τοὔννελ. Μπαίνει ἐκείνη πρώτη καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ χάνει. Ταχύνει τὸ βῆμά του καὶ ὁρμᾷ καταπόδι της στὴν εἴσοδο μὲ κίνδυνο νὰ καταπλακωθῇ ἀπὸ πέντε ἁμάξια διεκδικοῦντα τὴν προτίμησιν ἑνὸς πελάτου, τὸν ὁποῖον σκουντᾷ καὶ τοῦ ρίχνει τὸ ψηλὸ καπέλλο στὸ πεζοδρόμιο.

— Pardon !

— Cochon !

Δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ κομπλιμέντα καὶ μόλις προφθάνει νὰ περάσῃ τὸ tourniquet. Ὁ ὑπάλληλος τὸν φωνάζει νὰ βιασθῇ καὶ τόνε σπρώχνει στὸ τραῖνο, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἀναχωρεῖ. Ἐκείνη εἶναι στό... πλαγινὸ βαγόνι, φυσικά. Τοῦ φαίνεται νὰ διακρίνῃ τὸ μαῦρο φτερὸ τοῦ καπέλλου της, ὅσο τοῦ ἐπιτρέπει τὸ τρεμουλιαστὸ καὶ

Τὸ Τοῦνελ μετὰ τὰς γενομένας μεταρρυθμίσεις

φθισικὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ καὶ ἡ ρυτιδωμένη διαύγεια τοῦ παραθύρου. Ἀνάπτει ἕνα τσιγάρο καὶ στὴν πρώτη ρουφηξιὰ τὸν πιάνει βήχας. Τὸ πετᾷ μὲ λύσσα καὶ τὸ ποδοπατεῖ ἀφρισμένος. Τὸ τραῖνο σταματᾷ τέλος. Πετιέται ἔξω βήχοντας ὥσπερ τριάκοντα συναχιασμένοι τράγοι. Τὴν βλέπει νὰ προχωρῇ μὲ ταχύτητα 39 χιλιομέτρων. Τρέχει καταπόδι της βήχοντας καὶ βλαστημῶντας σὰν ἑβδομῆντα ναῦτες μαζῇ καὶ στὴν ἔξοδο συγκρούεται παταγωδῶς μὲ τὴν μογγολφιέρειον γαστέρα σεβαστῆς κυρίας, ὄγκου τριῶν κυβικῶν μέτρων, ὡς ἔγγιστα. Ἡ σεβαστὴ κυρία οὐρλιάζει μανιωδῶς, ἀναθεματίζουσα γερμανιστὶ τὸν ἀγροῖκον, ὅστις, μὴ ἔχων πρόχειρον τὴν μέθοδον τοῦ Ὀλλενδόρφου διὰ νὰ τὴν ἀπαντήσῃ δεόντως, πάει καὶ ἐκσφενδονίζεται πάνω σ' ἕνα σιμητσῆ, πρὸς μεγάλην χαρὰν εἴκοσι πέντε κοπροσκύλλων, ἅτινα τοῦ ἐκφράζουν τὴν εὐγνωμοσύνην των μὲ τὸν ἐνθουσιωδέστερον παιᾶνα τοῦ ρεπερτουάρ των, βοηθούμενα ὑπὸ τῶν βρυχηθμῶν τοῦ βαρυτόνου σιμητσῆ, ὅστις ἀπαιτεῖ εἴκοσιπέντε γρόσια γιὰ τὰ σιμήτια του. Δίδει δυὸ μετζήτια στὸν σημητσῆ καὶ ἀπὸ μιὰ κλωτσιὰ σὲ δεκατέσσαρας σκύλλους, ποὺ τὸν φράζουν τὸ δρόμο καὶ τρέχει καὶ τὴν προφθάνει, ἢ μᾶλλον τὴν διακρίνει μακρόθεν, ὅταν στρέφῃ τὴν καμπὴν τοῦ Στάϊν. Διπλασιάζει τὴν ταχύτητά του καὶ ἀπὸ ρυτῆρος βαίνων, σὰν νὰ φορῇ τὰ ποδήματα τῶν ἑπτὰ λευγῶν τοῦ δράκου τοῦ παραμυθιοῦ, τὴν προκάμνει στὴ γέφυρα τὴ στιγμὴ ποὺ πληρώνει τὴ δεκάρα της.

Τὰ βλέμματά τους διασταυρώνουνται τότε καὶ ἡ ματιά της ἡ φλογερή, ποὺ στράφτει παράξενα, σὰν ὀλεθρία φλόγα χιλίων κολάσεων μέσ' ἀπὸ τὸ σκοτάδι τὸ ἐξωτικὸ τῶν κατάμαυρων ματιῶν της, τὸν γοητεύει, τὸν ναρκώνει, τὸν καρφώνει ἀκίνητο, σὰν ξόανο, μ' ἕνα αἴσθημα ἀνάμικτο μὲ λαχτάρα, τρόμο καὶ πόθο παράφορο. Καὶ ἡ ἀγωνία διαρκεῖ, τὸν βασανίζει, τὸν πεθαίνει, ἐν ὅσῳ ὑφίσταται τὴν ἡδονικὴ γοητεία τοῦ βλέμματος ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἡ μαγεία εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐπιφέρῃ ἀκάθεκτον ἐρωτικὸν ὀργασμόν, σατυρίασιν ἴσως καὶ εἰς τὸ σκωληκόβρωτον σαρκίον δεκαημέρου νεκροῦ, θανόντος ἐκ βαθέος γήρατος. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλ' αὐτὰ διαρκοῦν ἕνα δευτερόλεπτο. Ἐκείνη πληρώνει τὴν δεκάρα της καὶ τρέχει στὴν ἀποβάθρα τοῦ νησιοῦ, ἐνῷ ἐκεῖνος μὴ ἔχοντας ψιλά, ἀναγκάζεται νὰ χαλάσῃ κάρτο καὶ τρέχει νὰ τὴν προφθάσῃ. Θὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ στὸν Τάρταρο ἀκόμη. Τὴν βλέπει μακρυὰ ἐμπρὸς στὸ guichet καὶ τὴν χάνει ἀμέσως μέσ' τὸ πλῆθος. Τὸ βαπόρι σφυρίζει. Μόλις βρίσκει καιρὸ νὰ πάρῃ εἰσιτήριο καὶ νὰ πάῃ νὰ... ξαπλωθῇ, ἀλλοῦ χέρια κι' ἀλλοῦ ποδάρια, στὸ διάδρομο τοῦ βαποριοῦ, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποῦ πέρνει δρόμο. Σηκώνεται μὲ τὸ ἕνα πόδι στραγγουλισμένο καὶ ἀπελπισμένος βλέπει τὸ καπέλλο του νὰ κλυδωνίζεται μέσα στὸν ἀφρὸ ποὺ σχηματίζει ἡ μηχανή. Μικρὸ τὸ κακό. Ἀναβαίνει στὴν ταράτσα καὶ...παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἡ αἰσχροτέρα ὕβρις, ποὺ ἔτυχε νὰ παραβιάσῃ τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων ἐρασιτέχνου πυροσβέστου. Τὴν βλέπει ἐκεῖ, ἐμπρός του νὰ τὸν χαιρετᾷ, ἡ πρόστυχη.... ἀπὸ τὴν ἀποβάθρα καὶ νὰ γελᾷ, στηριγμένη στὸ μπράτσο ἑνὸς λιμοκοντόρου καὶ νὰ τοῦ κουνῇ τὸ παρασόλι της . . . γιὰ κατευόδιο.

Ὁ Ξυγγραφεὺς

ΣΚΕΨΙΣ ΜΕΘΥΣΟΥ

— Τί καλὰ ποῦ θὰ ἦτο ἐὰν αὐτὸς ὁ ***Ἐρυθρὸς Ἀλέκτωρ***, ὁ προμηθεύων ὅλα τὰ εἴδη ἐπιστώσει εἶχε καὶ μερικὰ καπηλιὰ γιὰ νὰ μεθᾷ κανεὶς βερεσέ.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΔΕΜΑ

(Ἐμβριθὴς τελωνειακὴ μελέτη ἐκ τοῦ φυσικοῦ)

Θὰ εἶχα πολλὲς ἁμαρτίες, φαίνεται· ἄλλως δὲν θὰ ἐξώθει ὁ Θεὸς κάποιον ἐξάδελφόν μου ἐν Τραπεζοῦντι νὰ μὲ γράψῃ καὶ νὰ μὲ ξαναγράψῃ παρακαλῶν ὅπως τῷ στείλω ταχυδρομικῶς ἕνα τενεκεδάκι βούτυρο τοῦ Μιλάνου.

Ἐξ ἰδιοσυγκρασίας δὲν εἶμαι πολὺ εὔκολος εἰς τέτοιες ἀγγαριές. Εἶχεν ὅμως εἰς τὸ γράφειν ὁ ἐξάδελφός μου τὸ δῶρον τῆς πειθοῦς εἰς μεγάλην δόσιν καὶ μὲ συνεκίνησεν. Εἰς τὴν τελευταίαν μάλιστα ἐπιστολήν του τόσον ἁπλουστάτην παρίστανε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας ὥστε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς μὲ κατέπεισε. «Θ' ἀγοράσῃς, μ' ἔγραφε, τὸ βούτυρο ἀπὸ τὸ ἐν Πέραν παντοπωλεῖον τῶν Ἀδελφῶν Δημητρακοπούλων, θὰ δώσῃς δύο γρόσια περισσότερον διὰ νά σου τὸ βάλουν ς' ἕνα τενεκὲ καὶ ὕστερα δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾷς νὰ τὸ παραδώσῃς εἰς τὸ Αὐστριακὸν ταχυδρομεῖον, μόλις δυὸ βήματα ἀπέχον ἐκεῖθεν».

Δὲν ἦτο, βλέπετε, δύσκολον νὰ πεισθῶ· καὶ σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἐξαδέλφου πῆγα εἰς τὸ παντοπωλεῖον, ἠγόρασα τὸ βούτυρον καὶ κατόπιν πετάχθηκα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον διὰ νὰ τὸ παραδώσω.

— Δέματα μόνον τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ Γαλατᾶ δέχεται· ἡμεῖς ἐδῶ στὸ Πέραν δὲν δεχόμεθα.

— Ὥστε;

— Πρέπει νὰ τὸ πᾶτε στὸν Γαλατᾶν.

Πρώτη ἀπαγοήτευσις.

Ἐξῆλθον ἐν τούτοις μὲ τὸν τενεκὲ στὸ χέρι, καὶ τράβηξα στὸν Γαλατᾶν καταρώμενος στὸν δρόμο πρῶτον τὸ βούτυρο τοῦ Μιλάνου διὰ τὴν φήμην ποῦ χαίρει καὶ δεύτερον τὸν ἐξάδελφόν μου διὰ τὴν πρὸς αὐτὸ συμπάθειάν του.

Ὅταν ἔφθασα στὸ Αὐστριακὸν ταχυδρομεῖον οἱ δάκτυλοί μου ἐκόπτοντο ἀπὸ τὸ βάρος καὶ μ' ἕνα ἀναστεναγμὸν ἀνακουφίσεως ἔσπευσα ν' ἀποθέσω τὸν τενεκὲ πρὸ τῆς θυρίδος τῶν Colis postaux. Ἀλλ' ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος ἅμα τὸν εἶδε ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς θέσεώς του καὶ μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ αὐστριακοῦ ταχυδρομείου **εὐγένειαν** μὲ ἀπέπεμψε ὡς νὰ τοῦ εἶχα σκοτώσει τὸν πατέρα του, ἰσχυριζόμενος ὅτι διὰ νὰ γίνῃ δεκτὸν τὸ δέμα ὑπὸ τοῦ ταχυδρομείου ἔπρεπε προηγουμένως νὰ περάσῃ κατὰ τὸν νόμον ἀπὸ τὸ τελωνεῖον καὶ νὰ ὑποστῇ τὰς ὡρισμένας διατυπώσεις.

Διεμαρτυρήθην καὶ ἠθέλησα νὰ τῷ δείξω τί μ' ἔγραφε στὸ γράμμα του ὁ ἐξάδελφος· ἀλλ' ὁ ὑπάλληλος φουρκισθεὶς μὲ τὴν ἐπιμονήν μου καὶ γενόμενος κόκκινος σὰν ἀστακὸς πέταξε στὰ μοῦτρά μου καὶ τὸ γράμμα καὶ τὸ βούτυρον.

Τὸ περιμάζευσα πάλιν καὶ ἔστην εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ταχυδρομείου διὰ νὰ σκεφθῶ περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἡ λέξις «τελωνεῖον» μοῦ εἶχε παγώσει τὸ αἷμα στὰς φλέβας. Δὲν εἶχα πατήσει ποτὲ τὸ πόδι, ἀνέκαθεν δὲ ἡ ὀνομασία του μοῦ ἔφερε στὸν νοῦν τὰ ***τελώνια*** τῆς Κολάσεως, οἱ δ' ὑπάλληλοί του τὸν ***Τελώνην*** τῆς Γραφῆς. Ἄλλως τε ἤκουον καθ' ἑκάστην φίλους μου ἐμπόρους νὰ τραβοῦν τὸν γιακᾶ των ἀπὸ τὰς δυσκολίας ποῦ ὑπέφερον ἐκεῖ. Ὅλα δὲ αὐτὰ ὁμοῦ μ' ἔκαμνον νὰ τὸ ἀποστρέφουμε σὰν τὰς ἁμαρτίας μου.

Τί νὰ κάνω ὅμως τώρα μὲ τὸν τενεκὲ στὸ χέρι καὶ μὲ τὸν ἐξάδελφον στὴν Τραπεζοῦντα, ἀναμένοντα αὐτὸν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας;

Νὰ περάσω ἀπὸ τὸ τελωνεῖον διὰ τὸ κέφι του, δὲν ἤθελα καὶ νὰ τὸ σκεφθῶ. Ἀλλ' ἔλα πάλιν ποῦ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος ἀποκαρτερῶν εὔκολα. Ἄλλως τε τί θὰ ἔκαμνα τὸ βούτυρον ἐκεῖνο. Νὰ τὸ πάγω πίσω, πιθανὸν νὰ μὴ τὸ ἐδέχοντο καὶ νὰ ἔπεφτα μικρός. Νὰ τὸ πάγω στὸ δωμάτιόν μου θὰ ἔκαμνον ἐπιδρομὴν ὅλα τὰ ποντίκια τοῦ μαχαλᾶ. Θέλοντας λοιπὸν καὶ μὴ φορτώθηκα τὸν τενεκὲ καὶ τράβηξα στὸ τελωνεῖον.

Περὶ τὴν 10ην ὥραν τῆς πρωΐας εἰσηρχόμην εἰς τὸ χαῶδες ἐκεῖνο ὑπόστεγον καὶ μὲ τὰ ὀλίγα τουρκικὰ ποῦ ἤξευρα ἀπετεινόμην εἰς τὸν νωχελῶς καθήμενον εἰς τὴν εἴσοδον ἀρχιθυρωρόν, ἐρωτῶν νὰ μάθω ποῦ ἔπρεπε νὰ διευθυνθῶ διὰ νὰ ὑποβάλω τὸν τενεκὲν εἰς τὰς νομίμους διατυπώσεις.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῶν ἁρμενικῶν σφαγῶν, ἐποχὴ καθ' ἣν τὰ πάντα ἐν τῷ τελωνείῳ ἐξελαμβάνοντο ὡς βόμβαι δυναμίτιδος. Ἀντὶ πάσης λοιπὸν ἀπαντήσεως ὁ ἀρχιθυρωρὸς πῆρε τὸν τενεκὲ στὰς χεῖράς του, τὸν ἤνοιξε, ἐβύθισεν ἐντὸς τοῦ περιεχομένου μίαν παρασχίδα ξύλου διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι τίποτε τὸ στερεὸν δὲν ὑπέκρυπτε ἡ μαλακὴ μάζα τοῦ βουτύρου, μεθ' ὃ μοὶ τὸν ἐπέστρεψε, καταδεχθεὶς μὲ τὴν ἄκραν τῆς ράβδου του νὰ μοὶ δείξῃ ἐν γραφεῖον εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ ὑποστέγου εὑρισκόμενον.

Διηυθύνθην πρὸς τὰ ἐκεῖ σκοντάφτων εἰς βαρέλια καὶ δέματα καὶ σάκκους καὶ σωλῆνας καὶ ὅτι ἄλλο εὑρίσκετο ἐρριμμένον ἐκεῖ, ἔφθασα δὲ τέλος εἰς τὸ «ἁρμόδιον γραφεῖον».

Ἦτο μία μπαράκα μὲ ἄβαφα τὰ ξύλα καὶ μὲ μίαν θυρίδα ἀπὸ τῆς ὁποίας μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ ὁ τενεκές.

— Τί εἶναι αὐτό; ἀκούεται ἔσωθεν ἡ φωνὴ τοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ ὁποίου μόλις διακρίνονται ἀπὸ τῆς θυρίδος ἡ ἄκρες τῶν μουστακιῶν.

— Βούτυρο, τοῦ ἀπαντῶ.

— Καὶ ποῦ θὰ πάῃ;

— Στὴν Τραπεζοῦντα.

— Μὰ δὲν ἔχουν βούτυρα στὴν Τραπεζοῦντα καὶ τοὺς στέλνετε ἀπ' ἐδῶ;

— Δὲν εἶναι συνειθισμένο βούτυρο αὐτό· εἶναι βούτυρο τοῦ Μιλάνου.

— Μιλάνου; καὶ τί εἶναι αὐτὸ τὸ Μιλᾶνο.

Ἀναγκάζομαι νὰ γίνω διδάσκαλος καὶ νὰ παραδώσω μαθήματα γεωγραφίας.

— Τὸ Μιλᾶνον, τοῦ λέγω, εἶναι πόλις τῆς βορείου Ἰταλίας (ποῦ νὰ μὴν ἔσωνε νὰ εἶναι, προσέθηκα κατ' ἰδίαν) ἐξάγουσα φρέσκο βούτυρο (γιὰ τὸν ἐξάδελφό μου καὶ γιὰ τῆς δικές μου τῆς ἁμαρτίες).

— Μὰ τὸν Θεὸ πρώτη φορὰ ποῦ ἀκούω τέτοια πόλι.

Καὶ θέλων νὰ βεβαιωθῇ ἀπευθύνεται μὲ μεγάλην φωνὴν πρὸς τὸ ἄνωθεν αὐτοῦ διὰ καταπακτῆς συγκοινωνοῦν γραφεῖον.

— Ἀχμὲτ ἐφέντη, Ἀχμὲτ ἐφέντη, ἄκουσες ποτὲ ἐσὺ πόλιν τῆς Ἰταλίας νὰ ὀνομάζεται Μιλᾶνον.

— Γιᾶ, γιᾶ, ἠκούσθη ἄνωθεν ἡ φωνὴ τοῦ Ἀχμὲτ ἐφέντη προσεπιμαρτυροῦσα τοῦ λόγου μου τὸ ἀσφαλές.

Μεθ' ὃ ὁ ὑπάλληλος προέβαλεν ἀπὸ τῆς θυρίδος καὶ μοῦ εἶπε :

— Μπεκλὲ μπιράζ ἱστιματὸρ γκελσήν.

Ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ ἐκτιμητὴς περίμενα περισσότερον τῶν τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας. Τέλος ἐπεφάνη ἡ αὐθεντία Του καὶ ἀφοῦ ἐξήτασε διάφορα ἄλλα δέματα, τυραννήσας ὅσον ἠδύνατο περὶ πολὺ τοὺς ἀποστολεῖς των, πῆρε στὸ χέρι καὶ τὸν ἰδικόν μου τενεκέν.

— Μποῦ νέ ; ἐρωτᾷ εἰς τὸν παραλαβόντα ὑπάλληλον.

— Μὰ τὸ Θεὸ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί εἶναι. Ὁ μουσιοὺς λέγει ἀπ' ἔξω πῶς εἶναι βούτυρο τοῦ Μιλάνου. Ἀλλ' ἐγὼ τέτοιο βούτυρο πρώτη φορὰ τ' ἀκούω.

— Ὄχι, τζάνημ, ἀπαντᾷ ὁ ἐκτιμητής. Εἶναι γνωστό· εἶναι τὸ περὶ καλὸ βούτυρο τοῦ κόσμου.

— Ἀλήθεια ; ἄνοιξέ το μπακαλοὺμ νὲ μπόκμη μποῦ.

Ὁ ἐκτιμητὴς ἤνοιξε τὸν τενεκέ, ἐθαύμασε τὴν προκλητικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ βουτύρου μεθ' ὃ βυθίσας τὸν λειχανόν του πῆρε ἀρκετὴν ποσότητα καὶ τὴν ἔχαψε ξεραγλειφόμενος ὡς νὰ ἐδοκίμαζε τὴν ποιότητα.

— Πὲκ γκιουζέλ ! εἶπε τέλος κατένθουσιασμένος.

Ὁ ἄλλος ὑπάλληλος ἔσπευσε νὰ τὸν μιμηθῇ. Ἔχωσε κι' αὐτὸς τὸν δάκτυλόν του καὶ δὲν ἤργησε νὰ συμμερισθῇ τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ πρώτου. Ἕνας ἄλλος ποῦ ἐκάθητο ἀνακούρκουδα σ' ἕνα σοφᾶ, ἠγέρθη, ἐπλησίασε καὶ ἔχωσε κι' αὐτὸς τὸ χέρι του· εἶχε δὲ τύχην ὁ ἐξάδελφός μου

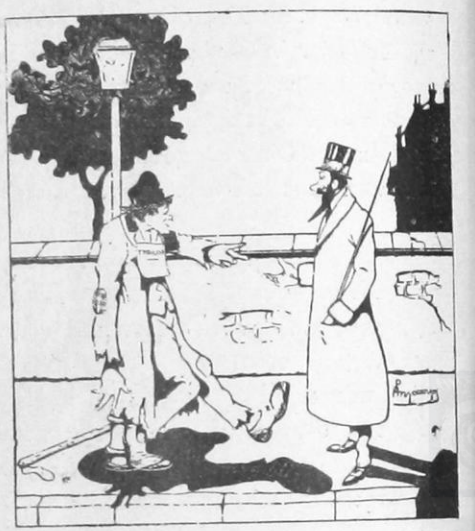

Ὁ Γιατρός : — Τί χάλια εἶναι αὐτά; δὲν σὲ εἶπα νὰ μὴν πίνῃς ;

Ὁ τυφλὸς ζητιάνος : — Ἄκουσα, γιατρέ μου, πῶς οἱ μεθυσμένοι τὰ βλέπουν ὅλα διπλᾶ καὶ θέλησα νὰ δοκιμάσω.

ποῦ δὲν ὑπῆρχον ἐκεῖ καὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι διότι ἄλλως πιθανὸν νὰ ἔφθανεν εἰς χεῖράς του μόνον ὁ τενεκές.

Ἀφοῦ τὸν ἐπανέκλεισαν, ὁ γραμματεὺς πῆρε ἕνα μακρὺ χαρτὶ ἔντυπον, τὸ συνεπλήρωσε κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ ἐστιματόρου, κόλλησε δύο χαρτόσημα ἐπάνω, ἐπέθηκε ἄλλας τόσας σφραγῖδας, ἐστέγνωσε τὴν μελάνην μὲ τὴν στάχτη τοῦ τσιγάρου του καὶ ἀφοῦ μὲ πῆρε 4 γρ. καὶ τριάντα παράδες μὲ τῶδωκε μαζὺ μὲ τὸν τενεκέ.

Ἐνόμισα ὅτι ἐτελείωσαν τὰ βάσανά μου. Ἀλλὰ ποῦ ἀκόμη. Μόλις ἐκίνησα ἀπ' ἐκεῖ, ἕνας κλητὴρ μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝΟΥ

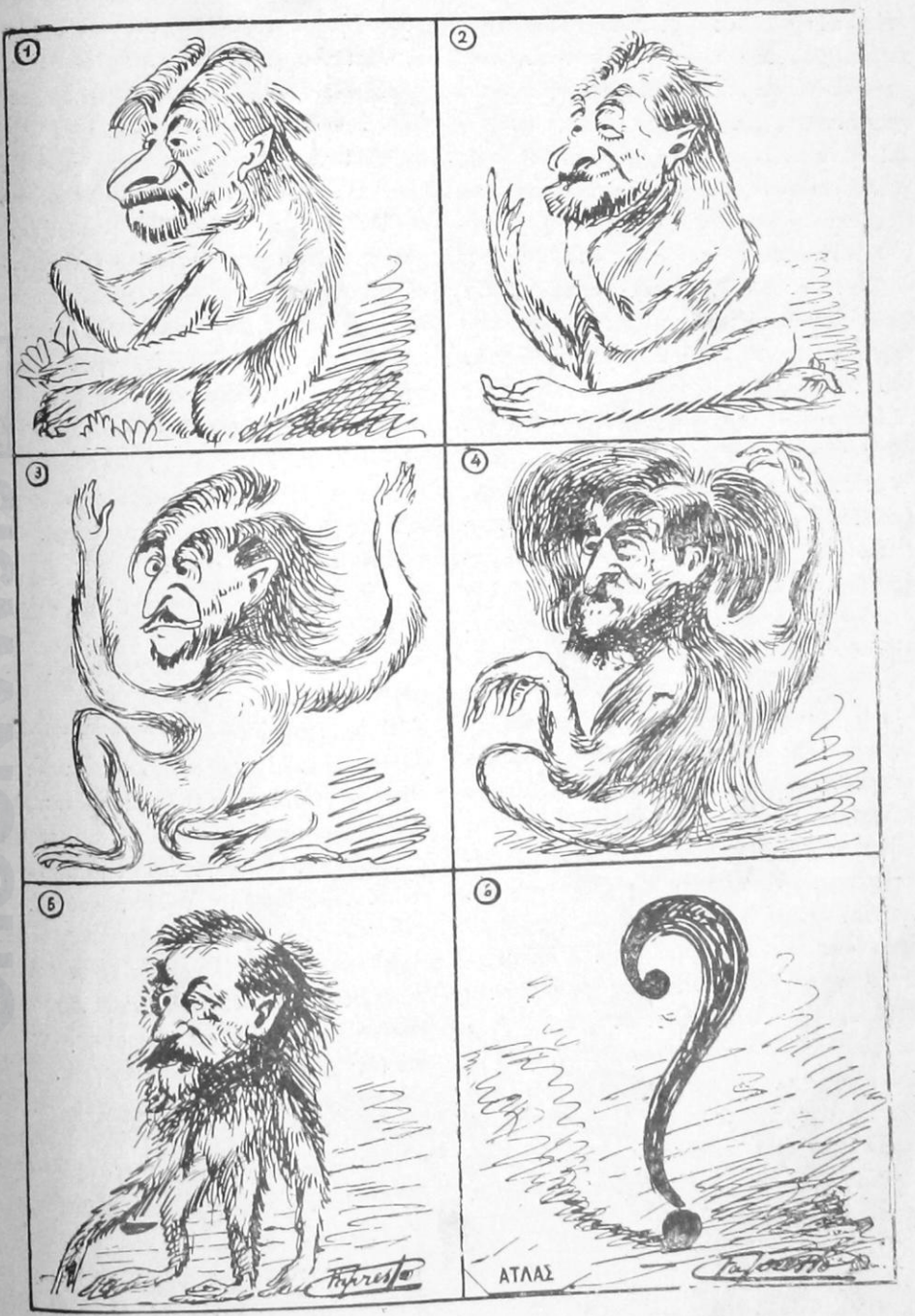

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ πιθηκανθρώπου

ὡδήγησε διὰ μιᾶς σαθρᾶς κλίμακος εἰς τὸ ἄνω πάτωμα ὅπου ἐξετείνετο ἀτελεύτητος σειρὰ γραφείων καταμέστων ὑπαλλήλων.

— Ἐδῶ, μοῦ εἶπε δεικνύων τὸ πρῶτον γραφεῖον, θὰ βουλώσῃς τὸ χαρτί σου, ἐκεῖ θὰ τὸ πρωτοκολλήσῃς, ἐκεῖ θὰ τὸ δώσῃς νὰ τὸ ἐπιθεωρήσουν, πειὸ κάτω θὰ σοῦ τὸ προσεπικυρώσουν, παρέκει θὰ τὸ ἐξελέγξουν καὶ κατόπιν θὰ τὸ πᾷς στὸν θυρωρό.

Ὄχι ἕνα Μιλᾶνον, ἀλλ' ἑκατὸ Μιλᾶνα πολὺ εὐχαρίστως θὰ τὰ ἔβλεπα τὴν στιγμὴν ἐκείνην θαπτώμενα ὑπὸ τὴν λάβαν τοῦ... Βεζουβίου.

Μπήκαμε ὅμως τώρα στὸν χορὸν καὶ ἀνάγκη πᾶσα νὰ χορέψουμε.

Διέσχισα ὅλην τὴν γαλαρίαν ἐκείνην, ἔμπαινα καὶ ἔβγαινα εἰς γραφεῖα καὶ ἔπαιρνα τὸ χαρτί μου φορτονώμενον σφραγίδας κατ' ἀντίστροφον λόγον πρὸς τὴν τσέπην μου ἡ ὁποία ἐξεφορτώνετο γρόσια. Εἰς κάθε γραφεῖον ὑπῆρχον πέντε, δέκα, εἴκοσιν ὑπάλληλοι, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ἐκάθηντο περὶ μεγάλα παραλληλόγραμμα μαγκάλια καπνίζοντες καὶ καφεδοποτοῦντες. Μόλις ἔβλεπαν τὸ χαρτί μου οἱστρηλατοῦντο καὶ ὁ καθεὶς ἔβγαζε ἀπὸ τὴν τσέπην μίαν βοῦλαν καὶ μοῦ τὴν πατοῦσε, τείνων εἶτα τὴν παλάμην του καὶ λαμβάνων ἕνα ἢ δύο γρόσια ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῆς σφραγῖδός του. Μερικοὶ ἔβγαιναν κι' ἔξω καὶ μὲ κυνηγοῦσαν στὸν διάδρομο μὲ τὸ μουχοῦρι στὸ χέρι. Ὅταν δὲ σὺν Θεῷ Ἁγίῳ ἔφθασα εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς γαλαρίας, τὸ ἔγγραφόν μου εἶχεν ὄψιν ὁλοσφραγίστου τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἢ πρακτικοῦ τῆς ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου μὲ τὰς 353 σφραγίδας τῶν ἁγίων πατέρων.

⊕⊕

Τέλος ἔφθασα εἰς τὸν θυρωρὸν καὶ τὸ παρέδωκα μαζὺ μὲ τὸν τενεκέν. Ὁ θυρωρὸς ἐξήτασε τὸ ἔγγραφον, τὸ ἔβαλε στὸ ζουνάρι του, μεθ' ὃ καλέσας ἕνα ἑβραῖον παρέδωκε τὸν τενεκὲ καὶ μὲ ἠνάγκασε νὰ πληρώσω ἀκόμη 60 παράδες.

— Γιατί αὐτό;

— Θὰ ντυλίξῃ τὸν τενεκὲ μέσα σὲ τσόλι διὰ νὰ δεθῇ ἀπ' ἐπάνω ἕνα μολύβι καὶ νὰ μπῇ ἡ ἐπίσημος σφραγὶς τοῦ τελωνείου.

Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην πελώριος κώδων ἀντήχησεν ὑπὸ τὸ ἀχανὲς ὑπόστεγον καὶ μία φωνὴ ἐν εἴδει στεναγμοῦ ἀνακουφήσεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χείλη ὅλων ἐκείνων τῶν ὑπαλλήλων:

— Παϊντός!

Εἶχε σημάνει ἡ μεσημβρινὴ ἀνάπαυσις, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας παύει πᾶσα ἐργασία ἐν τῷ τελωνείῳ.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; ἐρωτῶ τὸν θυρωρόν.

— Μετὰ μίαν ὥραν ἔρχεσαι καὶ παίρνεις τὸ δέμα.

Ἠγανακτημένος ἐξῆλθον εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ δὲν ηὗρα ἄλλην καταλληλοτέραν χρησιμοποίησιν τῆς μιᾶς ὥρας παρὰ νὰ σταθῶ κοντὰ στὴν θάλασσαν καὶ μὲ τὸ δεξί μου χέρι νὰ μουντζώνω τὸ Μιλᾶνον, μὲ τὸ ἀριστερό μου δὲ τὴν Τραπεζοῦντα.

Ὅταν οὕτω πέρασε ἡ ὥρα ξαναπῆγα εἰς τὸ τελωνεῖον. Ὁ Μποχόρης εἶχεν ἤδη περιτυλίξει τὸν τενεκὲ μὲ καναβάτσο εἰς τὴν ἄνω ραφὴν τοῦ ὁποίου προσήρμοσε ἕνα κομμάτι μολύβι διὰ τὴν σφραγῖδα.

Πράγματι δὲ μετὰ μικρὸν παρουσιάσθη κάποιος, ἐπέθεσε τὴν σφραγῖδα, εἰσέπραξε δὲ κι' αὐτὸς τὸ γρόσι του. Κατόπιν ὁ θυρωρὸς πάντας τοὺς ἔχοντας δέματα πρὸς ἀποστολὴν — μαζὺ δὲ μ' αὐτοὺς κι' ἐμὲ — μᾶς παρέταξεν εἰς γραμμὴν καὶ παρέδωκεν εἰς ἕνα ἕκαστον τὸ ἐσφραγισμένον δέμα του, ὄχι ὅμως καὶ τὰ χαρτιὰ τῶν διατυπώσεων. Ταῦτα παρέδωκε εἰς ἕνα γηραλέον μονόφθαλμον ὑπάλληλον, καθῆκον ἔχοντα νὰ συνοδεύῃ τοὺς ἀποστολεῖς μέχρι τοῦ ταχυδρομείου καὶ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νὰ παραδίδῃ τὰ χαρτιά, ἐπιβλέπων καθ' ὁδὸν αὐτοὺς μή τις λάθρα ἀνοίξῃ τὸ δέμα του καὶ χώσῃ ἄλλα πράγματα μέσα.

Ὁ γέρων μᾶς ἠρίθμησε καὶ μᾶς ἔβαλε μπρός. Ἐξερχόμενοι ἐδώκαμεν ἀπ' ἓν ἀκόμη γρόσι εἰς τὸν θυρωρὸ καὶ οὕτω ἐμπρὸς ἡμεῖς πίσω ὁ γέρος ἐτράπημεν τὴν πρὸς τὸ ταχυδρομεῖον.

Δὲν ἐκάμαμεν ὅμως πενῆντα βήματα καὶ ἀκοῦμε ὄπισθεν τὸν γέρον νὰ μᾶς φωνάζῃ· τὸν ἐπλησιάσαμε.

— Ἀκοῦτε, παιδιά μου, μᾶς εἶπεν. Ἐγὼ ἔχω γηράσει καὶ δὲν βαστοῦν πειὰ τὰ πόδια μου. Τὸν δρόμον τοῦ ταχυδρομείου τὸν ξέρετε σεῖς καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ τὸν μάθετε ἀπὸ μένα. Ἐξ ἄλλου δὲν φαίνεσθε ντολαντηρτζῆδες ὥστε ν' ἀνοίξετε στὸν δρόμον τὰ δέματα καὶ νὰ χώσετε ἄλλα πράγματα μέσα. Πᾶρτε λοιπὸν τὰ χαρτιά σας καί... ***ὀγοὺρ ὁλᾶ.***

Ἦτο ἡ ὥρα 2 μ.μ. Ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ἐπὶ τετράωρον διαρκέσασαι δυατυπώσεις κατέρρεον μαζὺ μὲ τὰ καταρρέοντα σκέλη τοῦ γέρου τελωνειακοῦ συνοδοῦ μας. Σφραγῖδες καὶ παρασφραγῖδες καὶ βοῦλες μολυβένιες διὰ νὰ μὴ ἀφεθῇ τρυπίτσα πρὸς εἴσοδον δόλου. Καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὁ γέρος ἔκαμνε ἔκκλησιν εἰς τὴν νομιμοφροσύνην μας καὶ μᾶς ἄφινε νὰ κάνωμεν ὅτι θέλαμε! Μία σελὶς κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν κωμῳδίαν τοῦ ἀπολυταρχικοῦ βίου καὶ τίποτε περισσότερον.

⊕⊕

Ἐδώκαμε ἀπὸ ἕνα γροσάκι ἀκόμη εἰς τὸν γέρον, πήραμε τὰ χαρτιά μας καὶ τραβήξαμε πρὸς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἄλλοι τράβηξαν εἰς τὰ καταστήματά των διὰ ν' ἀνοίξουν τὰ δέματα καὶ ν' ἀντικαταστήσουν τὰ ἐν αὐτοῖς μὲ ὅ,τι ἄλλο ἤθελον.

Ἐὰν δὲν ἦτο ἐξάδελφός μου ὁ πρὸς ὃν τὸ βούτυρον, εὐχαρίστως θὰ τὸ ἀντικαθίστων μὲ δυναμίτιδα. Τὸ πῆγα λοιπὸν στὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὸ παρέδωκα μὲ ἓν «οὖφ» ἀνακουφίσεως ἀντηχῆσαν εἰς ὅλον τὸν Γαλατᾶν.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐπλήρωσα γρ. 9. Τελωνειακὰ δὲ καὶ μπαξήσια καὶ παραμπαξήσια γρ. 27,75. Τὸ ὅλον γρ. 36,75. Ἡ δὲ ἀξία τοῦ βουτύρου ἦτο 28 γρ. μόνον!

Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελωνειακά μας χάλια ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1896ῳ. Ἐὰν τώρα ἤλλαξαν ἢ ὄχι, ἄλλοις ἀπόκειται νὰ τὸ ἐξετάσουν.

Μεφιστοφελῆς

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΤΟΥ 1911

Βαρυθυμῶν κατέλιπε τὸν κόσμον τῶν γραμμά-
[των,
ὁ τῶν ὡραίων ἐραστὴς καὶ τῶν ἐνθυμημάτων,
παράπτωμα δὲ μόνον ἓν διέπραξεν ὡς Ἕλλην,
τὴν σχέσιν τὴν παράφορον μὲ τὴν καλὴν Μαρ-
[κέλλην.

Νεκροθάφτης

Λογια της Εποχης μας

Μεταξὺ λιμοκοντόρων:

— Κἄτι τσίλικο σὲ βλέπω; Μπᾶς καὶ σ' ἔπεσε κανένα λαχεῖο;

— Δὲν βαρύεσαι... Ἂς εἶν' καλὰ ὁ ***Ἐρυθρὸς Ἀλέκτωρ.*** Σ' ἐνδύει μέχρι ποδῶν ***ἐπιπιστώσει*** καὶ τὸ κυριώτερον χωρὶς κανεὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ ***διαπιστώσῃ.***

Ἐκεῖνος: — Καλὰ κάμνεις νὰ εἶσαι πάντα εὔθυμη. Ὁ γέλως εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ διακρίνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ ζῶα.

Ἐκείνη: Ἀλήθεια... γελᾷς σὺ τόσον ὀλίγον...

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΜΑΣ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΨΩΜΑΔΩΝ

(Ἦχος του: ***Κάτω στὸ γιαλὸ***)

Α΄. ψωμᾶς

Ἀπεργήσαμεν
γυρνοῦμεν στὰ σοκάκια,
ἐν ζυμώνομεν
διαβόντρου κουλουκάκια
ἐν ζυμώνομεν, κοντή,
φραντζολοῦλα φουσκωτή!

Χορός. (Ὅλοι ὁμοῦ χοροπηδῶντες)

Ἐν ζυμώνομεν κοντὴ
φραντζολοῦλα φουσκωτή.

Α΄. ψωμᾶς

Τῆς καθημερνὲς
τῆς κάνουμ' ὅλες σκόλες,
ἐν ζυμώνομεν
ἐν φτιάνομεν φαντζόλες
καὶ θὰ παίζῃ μιὰν χαρὰν
ἡ κοιλιά σας ταμπουρᾶν.

Χορὸς

Καὶ θὰ παίζῃ μιὰν χαρὰν
ἡ κοιλιά σας ταμπουρᾶν

Α΄. ψωμᾶς

Τί θὰ κάμετεν
ἡ πεῖνα θὰ νικήσῃ,
φραντζελᾶς μὴ βγῇ
καὶ φοῦρνος μὴ καπνίση
Ἐν ζυμώνομεν γιασᾶ
κ' ἡ σαγώνα ἐν μασσᾶ.

Χορὸς

Ἐν ζυμώνομε γιασᾶ κλπ.

Α΄. ψωμᾶς

Τί γελᾶτεν μπρὲ
τὴν χιώτικην τὴν ράτσαν,
ὅρκον ἔκαμεν
στὸν κύρην καὶ στὴν τσάτσαν

Ἀναγούλογλους (ἐπεμβαίνων)

τρεῖς ἢ τρεῖς κάμουν ἐννηὰ
ὅλ' οἱ Χιῶτες μιὰ γενηά.

(Ἀπὸ τὴν θεατρικὴν ἐπιθεώρησιν «Ἔξω φρενῶν»)

ΕΧΕΙ ΝΕΥΡΑ

Ἡ κυρία Πιττακῆ, μία κυρία πολὺ καθὼς πρέπει, ἀποτελεῖ τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς γυναικείας ἀρετῆς. Ἔχει ὅλα τὰ προσόντα τῆς γυναικός, φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα· ἐπειδὴ ὅμως οὐδὲν καλὸν ἄμικτον κακοῦ, ἔχει καὶ ἡ κυρία Πιττακῆ ἓν μικρὸν ἐλάττωμα, νὰ ἔχῃ νεῦρα.

Εἶχε δὲ τὰ νεῦρα αὐτὰ ἀπὸ μικρᾶς ἔτι ἡλικίας, ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς κούνιας της. Δὲν ἠνείχετο νὰ τὴν πιάσῃ κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς τῆς παραμάνας της. Ἐὰν ἐκτὸς αὐτῆς ἐτόλμα τις ἄλλος νὰ τὴν πιάσῃ τὴν ἔπιανον τὰ νεῦρα, ἐγίνετο μελανὴ ἀπὸ τὸ κλᾶμμα καὶ μόνον ὅταν τὴν ἄφιναν, τὴν ἄφιναν καὶ τά νεῦρά της.

Εἰς κανένα σχολεῖο δέν μπόρεσε νὰ μείνῃ περισσότερον τῶν δύο ἑβδομάδων. Μὲ τὰς διδασκαλίσσας της ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας εὑρίσκετο ἐν διαστάσει καὶ ἕως ὅτου βραδυάσει τσουρομαλλοῦσε ὅλας τὰς συμμαθητρίας της καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποστῇ καμμίαν τιμωρίαν, καμμίαν ἐπίπληξιν, καμμίαν παρατήρησιν διότι ... εἶχε τὰ νεῦρά της

— Πρὸ παντὸς δὲν πρέπει νὰ στενοχωρῆται πολὺ τὸ κορίτσι μου διότι εἶναι πολὺ νευρικό, ἔλεγεν ἡ μήτηρ της εἰς τὰς διδασκαλίσσας ὅταν πήγαινε νὰ τὴν ἐγγράψῃ.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅλοι καὶ ὅλα ἐκτύπων στὰ νεῦρά της φυσικὸν ἦτο νὰ ἐξαντληθοῦν δι' αὐτὴν τά σχολεῖα καὶ νὰ ἐμπιστευθοῦν οἱ γονεῖς της τὴν περαιτέρω ἐκπαίδευσιν αὐτῆς εἰς οἰκοδιδασκαλίσσας.

Πήγαιναν ὅμως καὶ ἤρχοντο αἱ διδασκάλισσαι χωρὶς νὰ κανορθώνουν πολλάκις νὰ ἴδωσι τὴν χαριτωμένην μαθήτριάν των ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμήν.

— Ἡ ματμαζὲλ ἔχει σήμερα τὰ νεῦρά της καὶ δὲν θὰ κάμῃ μάθημα, ἦτο τὸ τακτικὸν σύνθημα τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ πρωὶ ἐδίδετο εἰς τὰς ὑπηρετρίας.

Ὁσάκις δὲ ἐλησμονεῖτο νὰ δοθῇ καὶ ἐγίνοντο δεκταὶ αἱ διδασκάλισσαι, τὸ βιβλίον πολὺ ὀλίγον ἔμενεν ἀνοικτὸν πρὸ τῆς νευρικῆς μαθητρίας. Μὲ τὴν πρώτην στενοχωρίαν ἔκλαιε, ἀνεπήδα ἀπὸ τῆς θέσεώς της καὶ ἡ διδασκάλισσα ἀπήρχετο ὑποκλινομένη βαθυσεβάστως ἐνώπιον τῶν ὑπερόχου εὐπαθείας νεύρων τῆς δεσποινίδος.

Πῶς τώρα αὐτὰ τὰ ἀνυπότακτα νεῦρα τῆς χαριτωμένης δεσποινίδος καθησύχασαν ἅμα ὡς ἠρραβωνίσθη μὲ τὸν κ. Πιττακῆν, αὐτὸ ἀποτελεῖ μυστήριον τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ διευκρινήσῃ ἡ νευ-

ρολογικὴ ἐπιστήμη. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς μετ' αὐτοῦ μνηστείας οὐδ' ἡ ἐλαχίστη διαταραχὴ παρετηρήθη εἰς τὸ νευρικόν της σύστημα, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη παραξενιά. Ἀπὸ ἀγριοκάτσικο μετεβλήθη ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου εἰς ἀθῶον καὶ ἄκακον ἀρνάκι, ἥμερον, εὐπειθές, γλυκὺ καὶ χωρὶς ἰδίαν θέλησιν. Καὶ ἦτο τόσον καλὴ καὶ πρόθυμος πρὸς τὸν μνηστῆρά της, ὥστε συχνάκις τῇ ἔλεγεν οὗτος:

— Μὰ πὲς κι' ἐσὺ ἐπὶ τέλους κάτι ποῦ θέλεις... Τί διάβολο! δὲν ἔχεις καθόλου νεῦρα λοιπόν;

Τὰ νεῦρά της ὅμως ὕπνωττον ὕπνον βαθὺν καὶ ὅλοι οἱ περὶ αὐτὴν ἦσαν τῆς ἰδέας ὅτι εἶχον κοιμηθῇ τὸν αἰώνιον ὕπνον διὰ νὰ μὴ ἐξεγερθοῦν ποτὲ πλέον. Καὶ ἔχαιρον δι' αὐτὸ καὶ περιέβαλλον τὸν κ. Πιττακῆν μὲ περισσὰς περιποιήσεις ὡς κατορθώσαντα νὰ καταστείλῃ τὰ πλέον ἀνυπότακτα νεῦρα τοῦ κόσμου.

⊕⊕

Ἀλλὰ τὰ ἠφαίστεια καὶ ὅταν εἶναι ἐσβεσμένα πάντοτε λέγονται ἠφαίστεια καὶ πάντοτε ἐμπνέουν φόβους εἰς τοὺς περιοίκους.

Τί συνετέλεσεν ὥστε ἅμα τῇ λήξει τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου της μετὰ τοῦ κ. Πιττακῆ νὰ ἐξεγερθοῦν τὰ νεῦρά της ἀγρίως, τόσον ἀγρίως μάλιστα ὥστε νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ; Ἄλλο μυστήριον καὶ αὐτὸ πρὸ τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιστήμη τῶν νεύρων ἴσταται μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας; Ἦτο ἡ συγκίνησις; Ἦτο ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου τῶν προσκεκλημένων μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι ἦσαν ἐξ ἐκείνων ποῦ δὲν σήκωνε ἄλλοτε τὸ στομάχι της; Ἦτο ἡ τελευταία φράσις τοῦ Εὐαγγελίου διὰ τῆς ὁποίας διετάσσετο νὰ φοβῆται τὸν ἄνδρα της; Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐχρειάσθησαν ὑπεράνθρωποι προσπάθειαι τῶν γονέων της διὰ νὰ τὴν καταπείσουν ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸν σύζυγον εἰς τὸ γαμήλιον ταξεῖδι.

Ἀλλὰ τί ταξεῖδι ἦτο ἐκεῖνο! Σειρὰ ἀτελεύτητος μαρτυρίων ἡ ἀπαρίθμησις τῶν ὁποίων θὰ ἠνάγκαζε τὸν συγγραφέα τοῦ Συναξαριστοῦ νὰ διαγράψῃ πολλοὺς ἐκ τῶν δέλτων τοῦ μαρτυρολογίου.

Ἐταξείδευσαν ὁ μὲν εἰς τὴν δευτέραν θέσιν, ἐκείνη δὲ εἰς τὴν πρώτην διότι «τῆς ἔκαμε πολὺ κακὸ στὰ νεῦρα» νὰ αἰσθάνεται κάθε στιγμὴ ὅτι ταξειδεύει ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἑνὸς ἀνθρώπου ξένου μέχρι τῆς χθές.

Εἰς τὴν πρώτην πόλιν ποῦ κατῆλθον ἐκοπίασαν πολὺ ἕως ὅτου εὗρουν ξενοδοχεῖον μὲ δύο δωμάτια μὴ συγκοινωνοῦντα. Ὅλα συνεκοινώνουν. Καὶ ναὶ μὲν ἡ μεταξὺ πόρτες ἦσαν κλεισταὶ καὶ κλειδωμέναι καλά. Ἀλλ' ἀφοῦ ὑπῆρχον ἠδύναντο ν' ἀνοίξουν, αὐτὸ δὲ τὴν ἐπείραζε πάρα πολὺ στὰ νεῦρα.

Εἰς τὸν δρόμον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῇ τὸν σύζυγον πλησίον της διότι συνείθιζε νὰ στρέφῃ τὸ βλέμμα του ὅπου τὸ ἔστρεφε κι' ἐκείνη. Τὸν ἄφινε δέκα μέτρα ὀπίσω. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐκάθηντο χωριστά, διότι τὰς δύο φορὰς ποῦ φάγανε μαζὺ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ ἓν φαγητὸν χωρὶς κι' ἐκεῖνος νὰ διατάξῃ ἀπὸ τὸ ἴδιον. Εἰς ὅσα μουσεῖα μετέβησαν τὰ περιῆλθον κατ' ἀντίθετον ἑκάτερος φορὰν διὰ νὰ μὴ βλέπουν ἀμφότεροι τὰ ἴδια ταὐτοχρόνως πράγματα, τοῦθ' ὅπερ ὑπερβολικὰ τῆς πείραζε τὰ νεῦρα.

Ὁ πτωχὸς Πιττακῆς ἀπέδιδε πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολικὸν αἴσθημα παρθενικῆς ντροπῆς καὶ παρέβλεπε μὴ θέλων νὰ διάσῃ τὰ πράγματα μιὰ ποῦ τόσῳ πολὺ ἡ παρουσία του τῆς πείραζε τὰ νεῦρα.

— Ὑπομονή, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Ἡ ὑπομονὴ νικᾷ τὰ πάντα.

⊕⊕

Ἤλπιζεν ὅτι ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ ἀπὸ τοῦ ταξειδίου ἡ ἀπότομος αὕτη ἐμφάνισις τῶν νεύρων θὰ ὑπεχώρει πρὸ τῶν τόσων θελγήτρων τῆς συζυγικῆς ἑστίας.

Ἀλλ' ἠπατήθη. Τὸ τρυφερό του ἥμισυ τίποτε δὲν ἤρεσε ἐκ τῆς ἐγκαταστάσεως τὴν ὁποίαν τῇ εἶχεν ἑτοιμάσει ὁ κ. Πιττακῆς. Τὰ ἔπιπλα ἦσαν γελοῖα, ἡ ταπετσαρίες ἄνοστες, ἡ κρεββατοκάμαρη στενόχωρη καὶ ἀνεπαρκὴς διὰ δύο, ὁ δὲ μεγάλος καθρέπτης τῆς καρδαρόμπας στραβὸς καὶ ἐλεεινὸς διότι τὴν ἔβλεπε μακρομοῦραν καὶ μὲ στραβὸ τὸ στόμα.

— Καθρέπτης εἶν' αὐτός;

— Μὰ τί σὲ φταίει, ἀγάπη μου, ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι αἰωνίως κατσουφιασμένη καὶ μὲ κρεμασμένα τὰ μοῦτρα.

Ἦτο ὁ πρῶτος ψυχρὸς λόγος ποῦ τῆς ἀπέτεινε. Δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ χωρὶς συνεπείας. Καὶ εἰς μίαν ὑπερέντασιν τῶν νεύρων της ὁ καθρέπτης κατέρρευσε εἰς χίλια κομμάτια.

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ὁ Πιττακῆς ἤλλαξε κατοικίαν ἐπειδὴ ὁ πολὺς θόρυβος τοῦ δρόμου ἐπείραζε στὰ νεῦρα τῆς συζύγου. Ἔτσι εἶχον ἀποφανθῇ οἱ ἰατροὶ οἱ ὁποῖοι ἐκλήθησαν πρὸς θεραπείαν τῆς νευρικῆς της κρίσεως. Ἀλλὰ καὶ ἡ νέα κατοικία δὲν ἦτο καλλιτέρα τῆς πρώτης ἀφοῦ εἰς τὸ πλαΐ ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ κορίτσι τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ ἔπαιζε νότες στὸ πιάνο. Αὐτὸ τὸ πιάνο τὴν ἔκαμνε νὰ τὴν πιάνουν συχνότερα τὰ νεῦρά της. Νέα λοιπὸν μετοικεσία. Ἀλλ' ὁ διάβολος τἄφερε νὰ ὑπάρχῃ καὶ εἰς τῆς νέας κατοικίας τὸ πλαΐ ἕνα νεογέννητον βρέφος τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον τὴν ἡμέραν ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα γαρούδιαζε.

— Νὰ ἑτοιμάζεσαι νὰ φύγουμε κι' ἀπ' ἐδῶ.

— Μὰ δὲν πειράζει τόσο πρᾶγμα, καϋμένη. Ἄλλως πρέπει νὰ συνειθίσῃς διότι μεθαύριον κι' ἐσὺ θὰ ἔχῃς ἕνα μωράκι...

— Ἐγὼ μωράκι;

Νέα κρίσις τῶν νεύρων, νέα πρόσκλησις ἰατρῶν, νέα συμβουλὴ μετοικεσίας.

Τὸ ποτήριον ὅμως εἶχεν ὑπερεκχειλίσῃ. Ὁ κ. Πιττακῆς βαρυνθεὶς πλέον νὰ πληρώνῃ ἀχθοφορικὰ γένηκεν ὁ ἴδιος ἀχθοφόρος καὶ φορτωθεὶς τὴν γυναῖκά του τὴν κουβάνισε εἰς τὸ σπῆτι τῆς μαμάκας.

— Σᾶς τὴν ἀφίνω ἴσως καὶ τὴν ἀφήσουν τὰ νεῦρά της. Ἐγὼ δὲν ἤμπορα καιρὸ νὰ τὴν πιάσω διότι πάντοτε τὴν εἶχον πιασμένα τὰ νεῦρά της.

Ἔχιδνα

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΤΟΥ 1920

Συμπληρώσας τὰ ὀγδόντα καὶ τὰ πέταλα τινάξας,
ἐν τῷ βίῳ δ' οὐκ ὀλίγα ζαριφλίκια διαπράξας,
ἀναπαύεται μοιραίως ὁ κὺρ Στάμος ὁ γενάδας,
ὁ σεμνὰς γεροντοκόρας ἀποκτήσας φιληνάδας.

Νεκροθάφτης

ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΝΗΝ ΤΗΣ

Μὴ τὴν σφίγγῃς καὶ ζηλεύω· φθάνει ζώνη της [χρυσῆ
Ἔλ' ἂν θέλῃς Ἐγὼ γίνε καὶ ἐγὼ νὰ γίνω Σύ!

Ἠλ. Τανταλίδης

ΡΕΠΟΡΤΕΡ!...

(Μονόλογος διὰ... κυρίας)

Εἶχε ξημερώσει μέρα τοῦ Θεοῦ, μὲ ἥλιο λαμπερό, ὡραῖο, χωρὶς κανὲν προοίμιο κακό, κανένα στραβοπάτημα στὴ σκάλα, στὸ κατώφλι, κανὲν ἀντίκρυσμα παπᾶ, ἢ καὶ κανένα ὄνειρο ἀπαίσιο, ποὺ νὰ μὲ προειδοποιῇ γιὰ τὸ ἐπίσημον, τὸ σημαντικὸν τῆς ἡμέρας!

Εἶχα ξυπνήσει ἀκόμη καὶ μὲ κέφια! Οὔτε ὁ καφές μου ἤτανε πικρὸς ἢ ἄνοστος, γιὰ νὰ θυμώσω καὶ νὰ μουρμουρίσω ἀπὸ τὸ πρωΐ, οὔτε κανένας κεφαλόπονος μὲ ἐνοχλοῦσε. Καθήμην ὅπως κάθεσθε, κυρίαι μου κι' ἀνέπνεα ὅπως ἀναπνέετε. Ἕνας συλλογισμὸς γλυκός, λίγο νεανικός, — πῶς νὰ τὸ πῶ;—ἴσως ἀταίριαστος λιγάκι γιὰ τὴν ταπεινὴ προσωπικότητά μου, ποὺ ἐγήρασε πρὶν νἄρθῃ ἡ ὥρα της, μὰ πάντα ὥμορφος νανούριζε τὴν σκέψιν μου.

Ἀκουμβησμένη στὸ γραφεῖό μου λογάριαζα... Καὶ τί δὲν ἐλογάριαζα! Ὁ νοῦς μου ἀπερροφημένος ἀπὸ τὸν χορό, ποὺ ἐλογάριαζα νὰ πάγω ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες. Τὸ κολλιεδάκι, τὸ λουλοῦδι, τὰ σκαρπίνια, τὰ μαλλιά μου, ὅλα χόρευαν μέσα στὸ νοῦ μου καὶ ἀνάμεσά των ἀνεβοκατέβαινε σὰν τοῦ πνιγμένου τὸ κεφάλι τὸ ἀπαίσιό μου πρόσωπο, πότε ρόδινο, ἀπαράμιλλο στὴν ὠμορφιὰ καὶ πότε... κακομούτσουνο, συχαμερό, ποῦ μ' ἔκαμνε ν'ἀπελπίζωμαι καὶ νὰ σκέπτωμαι ἂν ἄξιζε τὸν κόπον ἐπὶ τέλους νὰ πατήσω τὸ κατώφλι τοῦ χοροῦ μ' αὐτὴν τὴν... ὠμορφοκαμωμένην μούρην μου, μὲ τὸ χονδροκαμωμένον κι' ἄχαρό μου σῶμα καὶ μὲ τὸ ἀνάστημά μου αὐτό, ποὺ βρέθηκε δὰ σὲ μένα ὁ εὐλογημένος ὁ Θεὸς νὰ φιλαργυρευθῇ δυὸ σαντιμέτρα μπρός!

Ἐχόρευαν ὅλα μπροστά μου, εἶπα. Καὶ οἱ καβαλλιέροι ἀκόμη, ποῦ ὑπέθετα πῶς θὰ παρευρεθοῦν σ' αὐτόν! Ἕνας ἀψηλόξψηλός, λιγνός, ροδόλευκος, κομψότατος παρ' ὅλην τὴν ἀέτειον καὶ διπλωματικήν του μύτην, ἐπιτήδειος, συνδιαλλακτικώτατος παρ' ὅλην τὴν τρανὴν διάστασιν ποὺ ἀφίνει νὰ χωρίζῃ τὰ ἐρατεινὰ αὐτιά του!...

Θὰ τὸν μαντεύετε... (μὲ πονηρίαν) Πιθανόν...

Μὰ καὶ ποιὸς τάχα δὲν τὸν ξέρει;

Καὶ πίσω του ἔβλεπα νἄρχεται, κολλημένος θαρρεῖς εἰς τὶς ἄκρες τῆς κομψῆς βελάδας τοῦ πρώτου, προεξέχων γύρω-γύρω στὴν στενόμακρη καὶ εὐλύγιστή του σιλουέττα, ἕνας ἀδέξιος, χονδροφτειασμένος καβαλλιέρος... σίγουρα Ἀνατολίτης.... ἐξευρωπαϊσμέμος! Κάπου διέκρινα τὸ πλατύ του πρόσωπο νὰ αἰωρῆται σὰν τὸ ἐκκρεμές. Κάπου νὰ ἀνεβοκατεβαίνουν τὰ χονδρά του σκέλη, βαρυκίνητα, πλαδαρὰ.. —ἂν εἴδατε ἐλέφαντα μέσα στὸ θηριοτροφεῖο θὰ μὲ καταλαβαίνετε καλλίτερα...— Καὶ ἐνῷ συνέχεα τὸν πρῶτον μὲ τὸν τελευταῖον καὶ φιλοτεχνοῦσα τρίτον, ἕνα γεροντοπαλλήκαρο ἁμαρτωλό, ἀκούω (ζωηρότερα) δίπλα μου ἕνα φροῦ-φροῦ, ὀλίγο θόρυβο, σὰν νὰ γλυστροῦν τριγύρω μου δύοτρία ζεύγη χορευτῶν καί... βλέπω... Ὕψιστε Θεέ!!! ἐμπρός μου, ἕνα πτερυγοφόρον πνεῦμα, ποὺ τὶ νὰ σᾶς πῶ; (μὲ φρίκην) παρέλυσαν τὰ γόνατά μου ἀπὸ ἕνα τρόμον! — Ἕνας ***διάβολος,*** κυρίαι μου ὁλόκληρος!!!

Θὰ πῆτε: Μὰ τὶ σχέσιν ἔχετε ἐσεῖς, κυρία μου, μέ... τοὺς διαβόλους!

Ἔ! τὶ νὰ σᾶς πῶ; Ἢ μᾶλλον δὲν νομίζω πῶς ἀπέμεινε σ' ἐμὲ (μὲ εἰρωνείαν) νὰ ἐξηγήσω τέτοιον ἕνα λόγον!...

Ἀπὸ τότε ποὺ ἡ... συγχωρημένη ἡ προμάμμη μας, ἡ Εὔα, ὑπέγραφε μαζῆ μὲ τὸν πρωταρχηγό τους συμβόλαιον κοινῆς συνεργασίας, δὲν βλέπω μὲ τὶ ἄλλο ἠμπορούσαμεν ἡμεῖς, αἱ γνήσιοι ἀπόγονοί της νὰ συνεννοηθῶμεν πειὸ καλά, παρὰ μὲ ἕνα μαῦρον πτερωτὸν Ἐκείνου ἀντιπρόσωπον...

Ἂς ἦνε...

Βλέπω, λοιπόν, ποὺ λέτε, νὰ ὁρμᾷ μὲς στὸ δωμάτιον σὰν φίλος! Πρόσχαρος, γελαστός! Ἁρπάζει μιὰ καρέκλα. Στρώνεται ἀντίκρυ μου καὶ ἀρχινᾷ τὴν δελεαστικὴ ρητορική του! (ὅλα αὐτὰ γρήμορα, ἀλλεπάλληλα).

— Τὶ τρέχει; τὸν ἐρωτῶ μὲ κάποιον τρόμο. Κατὰ λάθος μήπως μπήκατε;

— «Σᾶς βεβαιῶ, Κυρία μου, πῶς τὰ πτερυγοφόρα, σὰν κι' ἐμᾶς, δὲν ἀπατῶνται, σάν... καμπόσους!...» Καὶ μ' ἔκαμε ἕνα νεῦμα πονηρίας, μισοκλείων τὸν κανθόν.

— Μά... τότε... τὶ ζητεῖτε;...

Ἐχαμογέλασε μὲ πονηρίαν, ἐχαμήλωσε ὀλίγον τὸ ἀπαισίως μαῦρο, μὰ (μὲ περιπάθειαν) τόσῳ χαριτωμένον προσωπάκι του, ἔκαμε τὰ γυαλιστερὰ ματάκια του (πάντα μὲ ἐνθουσιώδη περιπάθειαν), ποὺ σᾶς θυμίζουν πίσσα ἀναλυμένη, νὰ λιποψυχίσουν ὥμορφα, ἐρωτικά, ἔκλεισε μὲ μιὰ χάρι ἀπερίγραπτη τὰ φλογισμένα χείλη του, ὡσὰν νὰ εἶχε μετανοιώσῃ καὶ ἀνέβαλε γι' ἄλλη στιγμὴ νὰ διασαφηνίσῃ τὴν τρελλὴ ματιά του καὶ μὲ πονηρίαν... (ὡς νὰ ζητῇ παρομοίωσιν) μὲ πονηρίαν ***δαίμονος*** μοῦ εἶπε:

— Φιλτάτη μου Κυρία! Κάμποσο τώρα καιρὸ ὁ ὕψιστός σας ἔχει χάσει πειὰ τὴν ἡσυχίαν του! Χρόνια καὶ χρόνια τώρα τὸν ταράζουν οἱ πικροὶ συλλογισμοί! Κάποτε εἶδε τὰ ἀδύνατα δημιουργήματά του νὰ ἀπομιμοῦνται τοῦ μεγάλου του Προφήτου τὸ πολύκροτο ἁμάξι· νὰ περνοῦν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὴν μεγάλη γῆ μὲ τραῖνα, μ' αὐτοκίνητα, χωρὶς νὰ κουρασθοῦν, χωρὶς σχεδὸν ν' ἀνησυχήσουν κι' εἶπε μὲ ὅλον του τὸν οἶκτον:

— Τὰ κακόμοιρα τὰ παιδάκια μου!... κουράσθηκαν!... Τὰ εἶδεν ἔπειτα σιγάσιγὰ νὰ γλυστροῦν σὰν τὰ ψάρια μέσα στὸ νερὸ καὶ εἶπ' ἀκόμη:

— Τὰ καϋμένα θὰ πεθαίνουν ἔτσι γρηγορότερα!!

Μὰ τώρα, λίγα χρόνια εἶνε, ποῦ ἀφῆκε κατὰ μέρος κάθε οἶκτον καὶ ἀρχίζει σοβαρὰ ν' ἀνησυχῇ:

— Οὔτε κουράσθηκαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε πεθαίνουν νὰ τελειώνουν ἐπὶ τέλους — ἀκούσθηκε νὰ λέγῃ ἕνα δειλινὸ εἰς τοὺς Ἁγίους του. — Μόν' ἀπειλοῦνε τώρα μὲ τὰ ἀερόστατα κι' αὐτὸν τὸν οὐρανό!!!.. Καὶ ἔπειτα δὲν βλέπετε, Πατέρες Ἅγιοι, πῶς ἀπὸ χρόνια τώρα ἔχουμε νὰ ἰδοῦμε ἄνθρωπο εἰς τὸ κατώφλι μας; Τί τρέχει ἐπὶ τέλους; Τί συμβαίνει; Τί νὰ τοὺς μαγειρεύῃ τάχα ὁ κὺρ-Σατανᾶς καὶ τρέχουν ὅλοι πειὰ στὴν δύναμί του;

Ἐσκέφθηκε κατόπιν λίγο· ἐκτύπησε τὰ χέρια Του τὰ δυνατὰ καὶ μόλις πρόβαλα

ὀπίσω ἀπὸ τὴν μισοχαλασμένην θύρα τοῦ παραδείσου, μοῦπε :

— Τρέξε νὰ βρῇς ἐσὺ—γιατὶ πρέπει νὰ ξεύρετε, Κυρία μου, πῶς ἄγγελον λευκὸν ποτέ του ὁ Πανίσχυρος δὲν τόλμησε νὰ ξαναστείλῃ ἄλλον ἀπὸ τῆς Γραφῆς τὸν Γαβριήλ, πρὸς εὔμορφον κυρίαν—τὸν λόγον τὸν μαντεύετε . . .—Τρέξε νὰ βρῇς, μοῦ διατάσσει, μιὰ τολμηρὴ ἀπὸ τὰς ἀπογόνους τῆς παληᾶς σας φιληνάδας. Γραμματισμένη πρὸ παντός! Ἤλθ' ἡ στιγμὴ ποῦ ἐχρειάσθηκα κι' ἐγὼ τὴν Εὔα! Καὶ πές της, πῶς ἐγήρασα πολύ . . . κι' εἶμαι χολοσκασμένος, ποῦ φεύγουνε οἱ ἄνθρωποι στοῦ Σατανᾶ τὸ κράτος. Κι' ἂν ἦνε λίγο ἱκανή, ἂς κατορθώσῃ τὴν παρακαλῶ μιὰ χάρι : τῆς μαύρης Κόλασης τὰ μυστικὰ νὰ πάρῃ . . .»

— Μά! τόλμησα νὰ διαμαρτυρηθῶ μὲ τρόμο—Ἐγώ ; Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὴ γιὰ τέτοια ! ! ! Ἂς πάρῃ ἄλλην. Καὶ ὑπὸ ποίαν τάχα ἰδιότητα θὰ τριγυρνῶ ἐκεῖ πέρα ; ! . .

— Ὦ! προσφιλὴς Κυρία μου! ξαναφωνεῖ τὸ πνεῦμα. Ἐγὼ θὰ γίνω volontiers . . . πέννα στὰ δάκτυλά καὶ σεῖς — κουνήθηκε, λυγίσθηκε μ' ἔκαμε χίλια νάζια, ἐκρυφογέλασε, δύο-τρεῖς φορὲς μὲ ἀλλαγὴν τῆς στάσεως— καὶ σεῖς . . . ρέπορτερ τῆς Κολάσεως!

Σίβυλλα

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΛΛΟΥΣΑΝ ΠΕΝΘΕΡΑΝ ΜΟΥ

Γιὰ μένα ὁ καιρὸς περνᾷ κι' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά μου
γιὰ σένα στέκετ' ὁ καιρὸς καὶ βάφεις τὰ μαλλιά σου
κι' ἂν ἔτσι πᾶν τὰ πράμματα, νομίζω πεθερά μου,
ὅτι, παιδί σου πρὶν γενῶ, θὲ νὰ γενῶ... μπαμπᾶς σου.

— Ἄχ ! Μὴ μοῦ φεύγεις, ἀστὴρ τοῦ ἔρωτός μου . . .
— Τί νὰ σοῦ κάμω, ἀγάπη μου, εἶμαι ἀστὴρ διάττων . . .

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Κατεζητεῖτο πρὸ ἐτῶν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας μας ὁ διάσημος ἀρχιληστὴς Λεφθέρης ὁ σταματήσας καὶ ληστεύσας μετὰ τῆς συμμορίας του τὴν συμβατικὴν ἁμαξοστοιχίαν.

Κατὰ τὰς ἐρεύνας τῶν ἀστυνομικῶν ὁ ἀρχιληστὴς εἶχε τραπῇ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ δάσος τοῦ Βελιγραδίου, τὸ κείμενον ἐν τῇ περιοχῇ Κωνσταντινουπόλεως. Ἕως ἐκεῖ τὰ ἴχνη του εἶχον ἀνευρεθῇ. Ἀπὸ τοῦ δάσους ὅμως ἐκεῖθεν ἀδύνατον ἐστάθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν νὰ μάθῃ τι περὶ τοῦ ἀρχιληστοῦ. Ὑπέθετε ἁπλῶς ὅτι διελθὼν τὸ δάσος κατέληγεν εἰς κανὲν τῶν προαστείων τοῦ Ἄνω Βοσπόρου πρὸς τὰ ἐκεῖ δὲ εἶχε στρέψῃ ὅλην τὴν προσοχήν της.

Ἐν τῷ Ἄνω Βοσπόρῳ παρεθέριζε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ ἰατρὸς Ν. ἓν τῶν τέκνων τοῦ ὁποίου ἠσθένησε παρουσιάζον συμπτώματα διφθερίτιδος. Πρὸς περίθαλψιν τοῦ μικροῦ ἀσθενοῦς ἐκλήθησαν ἀπὸ τὸ Πέραν πολλοὶ ἰατροὶ ἐν οἷς καὶ ὁ χειρουργὸς Ψ. ἀποφανθεὶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ διφθερίτιδος καὶ ὅτι ἔπρεπεν ἄνευ χρονοτριβῆς νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ἐνέσεων τοῦ ἀντιδιφθεριτικοῦ ὀροῦ. Οἱ ἄλλοι ὅμως συνάδελφοί του ἦσαν ἐπιφυλακτικοὶ ὡς πρὸς τὴν διάγνωσιν καὶ συνεπῶς ὡς πρὸς τὴν θεραπείαν. Ἤθελον νὰ βεβαιωθῶσι προηγουμένως ὅτι περὶ διφθερίτιδος πράγματι ἐπρόκειτο καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῶσιν ἠνόουν νὰ γίνῃ ἀνάλυσις μιᾶς διφθέρας τοῦ λαιμοῦ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ εἰδικοῦ μικροβίου τῆς διφθερίτιδος, ὅπερ ἐν τῇ ἰατρικῇ ἐπιστήμῃ ὀνομάζεται—ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀνακαλύψαντος αὐτὸ—μικρόβιον τοῦ Lœffler.

Συμφωνήσαντες περὶ τούτου οἱ ἰατροὶ ἀπῆλθον ἐκ τοῦ Ἄνω Βοσπόρου, ἀφήσαντες τὸν πατέρα νὰ διενεργήσῃ τὴν μικροσκοπικὴν ἀνάλυσιν ἧς τὸ πόρισμα θὰ διεβίβαζε τηλεγραφικῶς εἰς τὸν ἰατρὸν Ψ. ἐν Πέραν ἵνα ἐν περιπτώσει παρουσίας τοῦ μικροβίου τοῦ Lœffler παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἀντιδιφθεριτικὸν ὀρὸν καὶ τὰ ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα καὶ σπεύσῃ εἰς τὸν Ἄνω Βόσπορον καὶ προβῇ εἰς τὰς ἐνέσεις.

Τὸ μικρόβιον εὑρέθη πράγματι καὶ τὴν ἐπαύριον πρωΐαν ὁ ἰατρὸς Ν. ἐτηλεγράφει ἐκ τοῦ Ἄνω Βοσπόρου εἰς τὸν ἰατρὸν Ψ. τὰ ἑξῆς :

«Lœffler trouvé. Venez vite» ὅ ἐστι : τὸ μικρόβιον τοῦ Λέφλερ εὑρέθη· σπεύσατε.

Τὸ τηλεγράφημα ἔφθασεν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον τοῦ Πέραν καὶ παραλαβὼν αὐτὸ ὁ τηλεγραφητὴς διέπραξεν εἰς τὴν ἀντιγραφὴν αὐτοῦ ἓν λάθος ἁπλούστατον καὶ ἐκ τῶν συνειθισμένων εἰς τὰ τηλεγραφήματα : Μετέτρεψε δηλαδὴ τὸ δεύτερον λάμδα τοῦ ὀνόματος τοῦ Loeffler εἰς t οὕτως ὥστε ὁ Λεφλὲρ ἐγένετο Λεφτέρ.

Τὸ λάθος θὰ ἠγνόει ἀμέσως ὁ ἰατρὸς Ψ. ἐὰν τὸ τηλεγράφημα μετεδίδετο κατ' εὐθεῖαν εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ὑπῆρχε τότε εἰς τὸ τηλεγραφεῖον τὸ Cabinet Noir ὁ μαῦρος δηλαδὴ θάλαμος τῆς λογοκρισίας ἐκ τῆς ὁποίας διήρχοντο ἐπὶ ἀπολυταρχίας πάντα

ΕΙΡΩΝΕΙΑ ΛΕΞΕΩΝ

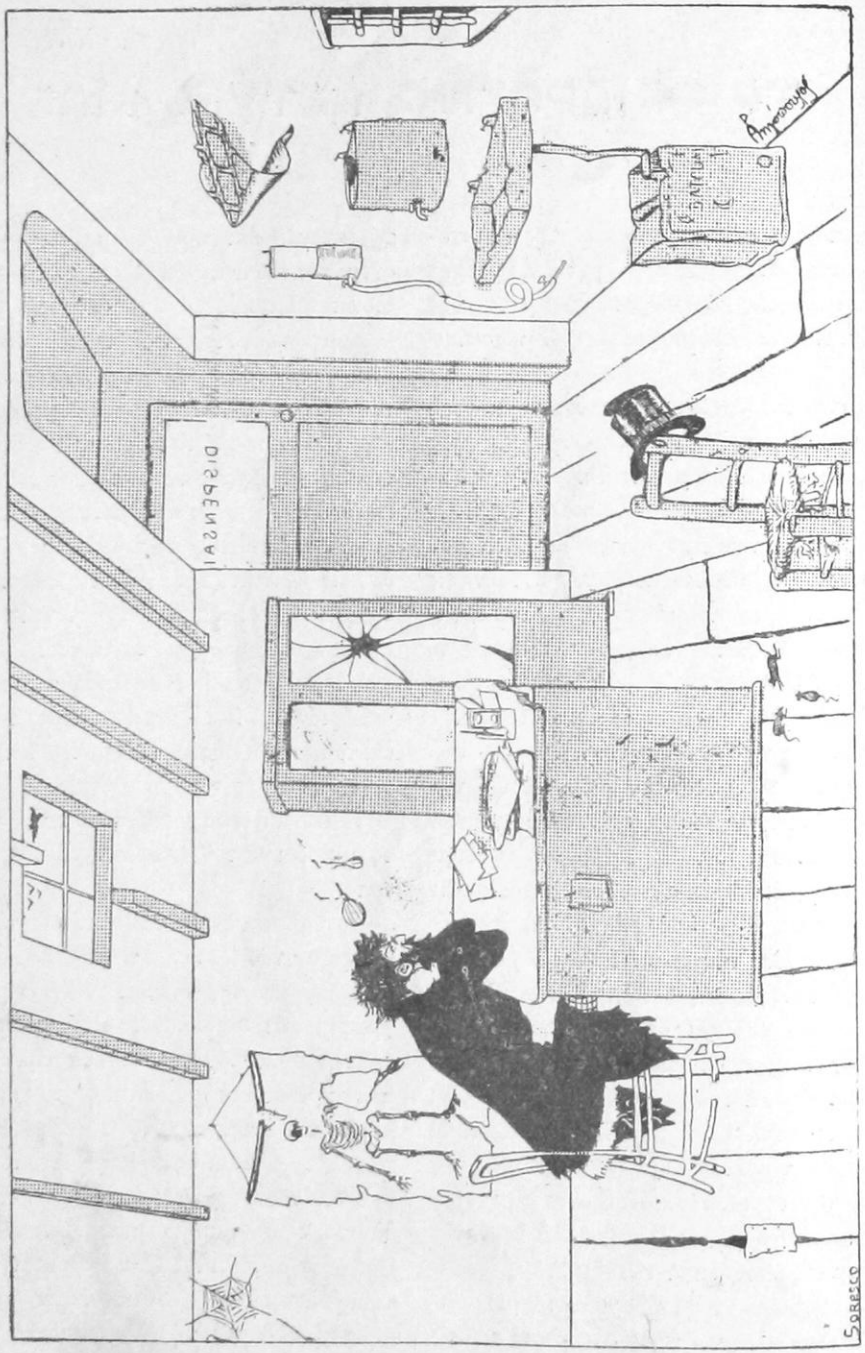

Ἡ πολυκλινικὴ τοῦ ἰατροῦ κ. Παλατίδου

ἀνεξαιρέτως τὰ τηλεγραφήματα καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐμπορικά.

Ἡ λογοκρισία λοιπὸν μόλις εἶδε τὸ τηλεγράφημα ἀμέσως διεῖδεν ὑπὸ τὸν παρηλλαγμένον ἐξερευνητὴν τῆς διφθερίτιδος τὸν ἀρχιληστὴν Λεφτέρην καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν στέλλει τὸ ἀποκαλυπτικὸν τηλεγράφημα εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Πέραν. Ὁ διοικητὴς τὸ λαμβάνει, τὸ ἀναγινώσκει καὶ ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του. Ἀσφαλῶς ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἀρχιληστοῦ Λεφτέρ. Πρὸς τί ὅμως ἡ ἀνεύρεσίς του ἐτηλεγραφεῖτο εἰς τὸν χειρουργὸν Ψ ; Ποίαν σχέσιν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ὁ χειρουργὸς Ψ. πρὸς ἕνα ἀρχιληστήν ; Καὶ πρὸς τί ἐκαλεῖτο τόσον ἐσπευσμένως νὰ μεταβῇ παρ' αὐτῷ ;

Καλεῖται ἐσπευσμένως ὁ ἀνακριτὴς τῆς διοικήσεως τοῦ Πέραν, συσκέπτεται μετὰ τοῦ διοικητοῦ, ἀλλ' οὐδὲν τὸ εὐλογοφανὲς δύνανται νὰ ὑποθέσουν. Ὁ ἰατρὸς Ψ. ἦτο πασίγνωστος ἐν Πέραν καὶ καθ' ὅλην τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔχαιρε δὲ φήμην κατ' ἐξοχὴν τιμίου πολίτου. Ἔργον ὅμως τῆς ἀνακρίσεως εἶναι νὰ ὑποπτεύεται τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου. Ποιὸς ξέρει τί μυστηριώδεις σχέσεις συνέδεον χειρουργὸν καὶ ἀρχιληστήν !.. Ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῇ τὸ πρᾶγμα, νὰ ἐξακριβωθῇ, νὰ λυθῇ ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ γρῖφος.

Τρεῖς ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι στέλλονται ἐσπευσμένως παρὰ τῷ ἰατρῷ Ψ. κομισταὶ παρακλήσεως τοῦ διοικητοῦ ὅπως μεταβῇ εἰς τὸ διοικητήριον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἰατρὸς Ψ. ἀπησχολημένος εἰς μίαν ἐγχείρησιν δὲν ἔσπευσε νὰ μεταβῇ ἀμέσως, ἄλλοι τρεῖς ἀστυνομικοὶ τὸν ἐπισκέπτονται μετὰ πέντε λεπτὰ κομισταὶ θερμοτέρων παρακλήσεων καὶ ἄλλοι τρεῖς κατόπιν, κομισταὶ διαταγῶν.

Ἔκπληκτος ὁ ἰατρὸς Ψ. δι' αὐτὰ τὰ τρεχάματα τῶν ἀστυνομικῶν ἀφίνει τὸν ἐγχειριζόμενον εἰς τοὺς βοηθούς του καὶ σπεύδει παρὰ τῷ διοικητῇ.

— Χὸς γκελντηνίζ, δοκτὸρ ἐφέντη... Μπουγιούρουν. Τζάνημ δοκτὸρ ἐφέντη, ἐμεῖς σὲ ξέρουμε γιὰ ἥσυχον ἄνθρωπον, γιὰ τίμιον πολίτην....

— Μὰ τί τρέχει ; γιὰ νὰ δοῦμε.

— Τζανημ δοκτὸρ ἐφέντη, ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ ξέρεις ἐσὺ τὸν λῃστὴ τὸν Λεφτέρη καὶ ἔχεις σχέσεις μετ' αὐτοῦ.

Ὁ ἰατρὸς ἔμεινε χάσκων μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

— Ποιὸν Λεφτέρη ; ποιὸν λῃστήν ; Δὲν ἔχω εἴδησι γι' αὐτὰ ποῦ μὲ λέτε, ἐξοχώτατε.

— Ἔλα δὰ.... μὴν ἀρνῆσαι. Ἔχουμε καὶ ἔγγραφον εἰς χεῖράς μας.

Καὶ τῷ ἔδειξαν τὸ τηλεγράφημα τοῦ ἰατροῦ Ν.

Ὁ χειρουργὸς τὸ ἀνέγνωσε καὶ ἐπὶ λεπτὰ ἀρκετὰ δὲν ἠδύνατο ἀπὸ τὰ γέλοια νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν διοικητὴν καὶ τὸν ἀνακριτὴν περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Τέλος τοῖς ἀνέπτυξε τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Loeffler, τὸν τρόπον δι' οὗ ἀνακαλύπτεται τὸ μικρόβιόν του εἰς τὸν λαιμὸν τῶν διφθερικῶν, τὰς ἐνέσεις τοῦ ἀντιδιφθεριτικοῦ ὁροῦ καὶ τὴν ἀνάγκην τὴν ὁποίαν εἶχεν αὐτοῦ ὁ ἐξ Ἄνω Βοσπόρου τηλεγραφῶν συνάδελφός του. Γελάσαντες δὲ καὶ οἱ τὸν Λεφτέρην διδόντες μέσα εἰς ὅλα αὐτά, ἀφῆκαν τὸν χειρουργὸν νὰ σπεύσῃ εἰς καταδίωξιν τοῦ ἀοράτου μικροβίου ἐξακολουθήσαντες καὶ αὐτοὶ νὰ καταδιώκουν μέσα εἰς ἰδιωτικὰ τηλεγραφήματα τὸ ἐπίσης ἀόρατον... μεγαλόβιον, τὸν ἀσύλληπτον Λεφθέρην.

⊕⊕

Κωμικωτέρα παρεξήγησις ἐγένετο τὴν

ἐπαύριον τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως τῆς βόμβας τοῦ Γιλδίζ.

Ἐκ Ρουμανίας ἐλαμβάνετο τηλεγράφημα πρὸς ὁμογενῆ ἔμπορον τοῦ Γαλατᾶ ἀναφέρον ἐπὶ λέξει :

«185 μπόμπες φέρει Ἀλέξανδρος. Φροντίσατε παραλαβήν».

Ἡ ἀστυνομία καὶ μετ' αὐτῆς ὁλόκληρος ἡ κυβερνητικὴ μηχανὴ κατεγίνοντο τὰς ἡμέρας ἐκείνας νὰ συλλάβουν τὸν ρίψαντα μίαν καὶ μόνην βόμβαν, τὴν βόμβαν τοῦ Γιλδίζ. Ἤδη εἶχον εἰς χεῖρας ἄνθρωπον εἰδοποιούμενον νὰ σπεύσῃ εἰς ὑποδοχὴν κάποιου Ἀλεξάνδρου ἐρχομένου ἐκ Ρουμανίας καὶ κομίζοντος 185 ὅλας βόμβας !

Ἕκαστος φαντάζεται τὴν ταραχήν των. Αἱ διαταγαὶ διεσταυροῦντο πανταχοῦ τῆς πόλεως καὶ λεγεῶνες ἀστυνομικῶν ὀργάνων ἐξεπέμποντο πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ τολμητίου τούτου, τοῦ μέλλοντος νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν 185 βόμβας.

Κατ' ἀρχὰς διηυθύνθησαν εἰς τὸ ἐν Γαλατᾷ κατάστημά του. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο νύκτα τὸ εὗρον κλειστόν, ἐπανειλημμένως δὲ κρούσαντες οὐδεμίαν ἔλαβον ἀπάντησιν. Αἱ ὑπόνοιαί των ἐνισχύθησαν. Ἔτρεξαν δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, ἔμαθον τὴν ἐν Ταταούλοις κατοικίαν τοῦ ἐμπόρου καὶ ἔφιππος δύναμις χωροφυλάκων μετ' ἀστυνομικῶν ἔσπευσε πρὸς τὸν ἠρεμοῦντα ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς λόφον τῶν Ταταούλων. Εὑρέθη ὁ μιχτάρης, ἀφυπνίσθη βεβιασμένως καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποδείξῃ τὴν κατοικίαν τοῦ καταζητουμένου, ὅστις ἡμίγυμνος σχεδὸν ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς του ἑστίας καὶ ἤχθη εἰς Πέραν.

Μετὰ τὰς τυπικὰς ἀνακρίσεις τῷ ὑπεδείχθη τὸ ἐγκληματικὸν τηλεγράφημα. Ἦτο ἐμπορικὸν τηλεγράφημα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἐν Ρουμανίᾳ ἀνταποκριτής του τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἐφόρτωσεν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Ἀλέξανδρος» 185 σακκιὰ φασούλια, ἀπὸ τὰ παχυὰ ἐκεῖνα φασούλια τὰ ὁποῖα εἰς τὸ ἐμπόριον φέρονται μὲ τὴν ὀνομασίαν ***μπόμπες.***

Ἀλλ' ἡ βομβοφοβία τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἦτο τόσῳ μεγάλη ὥστε ἡ δοθεῖσα ἐξήγησις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν διασκορπίσῃ ἐξ ὁλοκλήρου. Ὁ ἔμπορος ἐκρατήθη ὑπὸ περιορισμὸν μέχρις οὗ ἔφθασε τὸ ἀτμόπλοιον «Ἀλέξανδρος» ἔφθασε καὶ ἡ φορτωτικὴ καὶ δυνάμει αὐτῆς ἤχθη ἐν συνοδείᾳ ἀστυνομικῶν εἰς παραλαβὴν τοῦ ἐμπορεύματος. Εἰς τὰ ἀμπάρια τοῦ «Ἀλεξάνδρου» εὑρέθησαν πράγματι 185 σάκκοι φασουλίων οἱ ὁποῖοι ἠνοίχθησαν καὶ ἐξητάσθησαν ἐπισταμένως, θραυομένων καὶ μερικῶν φασουλίων ἐξ ἑκάστου σάκκου ἐκ φόβου μήπως ἐντὸς τῶν φουσκωμένων κοιλιῶν του ὑπάρχει κεκρυμμένη δυναμῖτις!

Μεφιστοφελῆς

Λογια της Εποχης μας

Ὁ πατέρας : —Μὰ τί ἔχει τὸ παιδί μας καὶ κλαίει ἔτσι πικρά ;

Ἡ μητέρα : — Τίποτε . . . Τῷ εἶπαν πῶς σὲ μοιάζει . . .

⊕⊕

Παρ' ὀλίγον διαζύγιον. Τὴν συνέλαβε γράφουσαν μίαν κάρτ ποστάλ. Ἐξεμάνη ἀμέσως, κατέσχε τὴν κάρταν καὶ . . . ἐθαύμασε τὴν συζυγικήν της στοργήν. Ἡ κάρτα ἀπηυθύνετο εἰς τὸν ***Ἐρυθρὸν Ἀλέκτορα***, προσκαλοῦσα τὸν ὑπάλληλόν της διὰ ν' ἀγοράσῃ ὅλα τὰ χειμερινά της εἴδη ἐπὶ πιστώσει καὶ μὴ βαρύνῃ οὕτω τὸ πτωχὸν βαλάντιον τοῦ συζύγου της . . .

⊕⊕

Σκέψις. Ἀφοῦ τὸ Οἰκονομικὸν Συσσίτιον δὲν ἐλειτούργησε καθ' ὅλον τὸ θέρος, οἱ πτωχοὶ τοῦ Πέραν ὑπερέβησαν καὶ τὸν περίφημον νηστευτὴν Σούτση.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΦΑΛΤΣΕΤΑ

(Ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ φοιτητικοῦ βίου)

Ἐὰν σᾶς ποῦν ὅτι ὁ ὀπτικὸς τηλέγραφος ἐπενοήθη τὸ πρῶτον κατὰ τοὺς τρωϊκοὺς χρόνους καὶ ὅτι ἡ ἅλωσις τῆς Τροίας ἀνηγγέλθη εἰς τὴν ἐν Μυκήναις ἀκολασταίνουσαν μετὰ τοῦ Αἰγίσθου Κλυτεμνήστραν διὰ πυρῶν ἀναφθέντων κλιμακηδὸν εἰς τὰ ἐξέχοντα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος τοῦ Αἰγαίου, μὴν τὸ πιστεύσετε.

Ἐὰν σᾶς ποῦν πάλιν ὅτι οἱ Κινέζοι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Χριστοῦ ἐξήγγελλον τὰς κινήσεις τῶν ταταρικῶν ὁρδῶν διὰ πυρῶν ἀπὸ τῶν πύργων τοῦ μακροῦ Σινικοῦ Τείχους, μὴ πιστεύσητε καὶ τοῦτο, μὴ δώσετε δ' ἐπίσης πίστιν καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἐκεῖνο, καθ' ὃ οἱ εἰς Καρχηδόνα ἐκστρατεύσαντες Ρωμαῖοι ἐπεκοινώνουν μετὰ τῆς αἰωνίας πόλεως διὰ πυρῶν μέσῳ Σικελίας. Πάντα ταῦτα εἶναι ἀναπόδεικτα ἱστορήματα, μὴ διασαφηνίζοντα ποσῶς τὴν γενεαλογίαν τοῦ ὀπτικοῦ τηλεγράφου ὅστις κατ' ἐμὲ ἐπενοήθη καὶ ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν τὸ πρῶτον ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς φοιτητικούς μου χρόνους ὑπὸ τοῦ συμφοιτητοῦ μου Χ . . .

Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ αὐθεντικὴ βίβλος γενέσεως τοῦ ὀπτικοῦ τηλεγράφου :

* * *

Τῷ 1899 ὁ φίλος μου Χ . . . , φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς, ἔπρεπε νὰ ὑποστῇ τὰς ἐπὶ διδακτορίᾳ ἐξετάσεις καὶ ἦτο ὡς ἐκ τούτου πάρα πολὺ ἐμπερίστατος. Τὴν ἀμηχανίαν του ἐπηύξανεν ἡ δυσκολία τοῦ ν' ἀνεύρῃ κατάλληλον διὰ μελέτην δωμάτιον, μακρὰν τῶν κέντρων διὰ νὰ ἔχῃ ἡσυχίαν καὶ μακρὰν πάσης σκανδαλώδους γειτονίας θηλυκῶν ὄντων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἦτο πολὺ εὐπαθής . . . ἐξ ἰδιοσυγκρασίας, ὡς ἔλεγεν ὁ ἴδιος.

Ἀκριβῶς δὲ ὑπὸ ὅλους διόλου ἀντιθέτους συνθήκας εἶχε διανύσει τὰ τέσσαρα ἔτη τῶν ἀκαδημαϊκῶν σπουδῶν του. Πανταχοῦ γειτονιές, πανταχοῦ σκανδαλιάρικα κορίτσια, πανταχοῦ ἐρωτοδουλειές. Φύσει δὲ ντροπαλὸς καὶ κατ' ἀρχὴν θιασώτης ἔνθερμος τοῦ πλατωνικοῦ ἔρωτος δὲν ἀπετόλμα τίποτε περισσότερον ἀπὸ τὸ ἁπλοῦν κορτάκι καὶ εἰς αὐτὸ καὶ μόνον εἶχε ἐξοδεύσει τὸν περισσότερον χρόνον τῶν σπουδῶν του.

Ἤδη εἶχε μεγάλην ἀνάγκην μελέτης, ἀλλὰ μελέτης ἡσύχου, ἐνδελεχοῦς καὶ πρὸ παντὸς ἀπηλλαγμένης πάσης σατανικῆς ἐπηρείας θηλυκῶν. Καὶ ἐπὶ ἡμέρας ὅλας περιήρχετο τὰς συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν ζητῶν δωμάτιον ἐν εἴδει ἀπομονωτηρίου, ἓν ἐρημητήριον δηλαδή, ἀπὸ τῶν παραθύρων τοῦ ὁποίου νὰ μὴ βλέπῃ τίποτε ἄλλο παρὰ τὰς ἰόχρους κλιτῦς τοῦ Ὑμηττοῦ ἢ τὰς ἀργυρᾶς ἀνταυγείας τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου.

* * *

Μετὰ μακρὰς περιπλανήσεις τὸ κατώρθωσε.

— Ἄργησα μέν, τὸ πέτυχα δέ, μοῦ λέγει ἕνα βράδυ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ποῦ τρώγαμε. Ηὗρα ἕνα δωμάτιον κατὰ τὴν Δεξαμενήν, εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα σπί-

τια τοῦ Λυκαβητοῦ. Γύρω μάνδρες καὶ οἰκόπεδα· μπροστὰ δὲ ὁρίζων ἀναπεπταμένος. Ἡσυχία ἀπόλυτος, ἠρεμία ἐρήμου καὶ τὸ σπουδαιότερον φωνίτσα κἂν θηλυκοῦ δὲν ἀκούεται. Ἄ! θὰ κλεισθῶ ἐκεῖ πέντε μῆνες, θὰ πέσω μὲ τὸ κεφάλι στὴν μελέτη καὶ τὸν ὀκτώβριον θὰ εἶμαι καθ' ὅλα ἕτοιμος δι' ἐξετάσεις. Τρίτσα κάτσα δὲν ἔχει πειά. Στὸ διάβολο καὶ ἡ μαυρομμάτες καὶ ἡ γαλανομμάτες καὶ ἡ λιγνὲς καὶ ἡ παχειές. Δουλειὰ τώρα καὶ ἅγιος ὁ Θεός.

Ἐπειδὴ ἤμην ἀδελφικῶς συνδεδεμένος μαζύ του πῆγα τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ τὸ ἐξετάσω ἰδίοις ὄμμασι. Πράγματι, εἰς ἀκτῖνα διακοσίων τοὐλάχιστον μέτρων δὲν ὑπῆρχον ἄλλα σπίτια καὶ ἑπομένως δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπάρχουν σκανδαλιάρικα ὄντα, ἱκανὰ νὰ παραπλανήσουν τὸν φίλον μου ἀπὸ τὰς τόσῳ καλὰς προθέσεις του. Τὸν ἀφῆκα λοιπὸν εὐχηθεὶς αὐτῷ καλὸ κουράγιο καὶ καλὴν ἀντάμωσιν τὸν Ὀκτώβριον.

Δὲν παρῆλθον ὅμως δύο μῆνες ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεώς του ἐκείνης εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἰδού τον μίαν ἡμέραν εἰσελαύνει ὁρμητικῶς εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἦτο ξεμαλλιάρης, κίτρινος σὰν τὸ φλουρί, ἤσθμαινε, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξηγριωμένους, εἰσελθὼν δὲ ἔσπευσε νὰ κλειδώσῃ ἐκ τῶν ἔσωθεν τὸ δωμάτιον καὶ νὰ σύρῃ πρὸ τῆς θύρας τὸ μπαοῦλό μου ὡσανεὶ ἐφοβεῖτο μή τις τὴν ἐκβιάσῃ.

— Σὲ καλό σου!... τὶ τρέχει ἀδελφέ;... τὶ ἔπαθες καὶ κάνεις ἔτσι;

— Θὰ σ' τὰ πῶ... Στάσου ὅμως ν' ἀναπνεύσω μιὰ στιγμή... νὰ συνέλθω... νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν μὲ παρακολουθεῖ...

— Ποιός;... τὶ τρέχει;...

— Θὰ σ' τὰ πῶ... ἔχε λίγη ὑπομονή.

Τὸν καθησύχασα, τοῦ ἔψησα ἕνα καφέ, τὸν ἔβαλα κι' ἐκάθισε στὸ κρεβάτι μου ἐπάνω, ὅταν δὲ συνῆλθε κάπως καὶ ἔπαυσε ταρασσόμενος κάθε στιγμὴ ἀπὸ τὰ βήματα τῶν πηγαινοερχομένων στὸ δρόμο, ἀνέκτησε τὴν φυσικήν του εὐθυμίαν καὶ ἤρχισε νὰ μοὶ διηγεῖται τὸ πάθημά του.

***

«— Ἦλθες ἀδελφέ, εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ εἶδες μόνος σου ὅτι γύρω δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο παρὰ μία ξύλινη μπαράγκα μπαλωματᾶ. Ἦτο αὕτη ἐστημένη ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ παραθύρου μου καὶ μέσα ἐκάθητο ἕνας γηραλέος κουντουρᾶς, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ δράδυ ἦτο σκυμμένος στὴν δουλειά. Τρυποῦσε πετσιά, τὰ ἔρραβε καὶ δός του λαμποκοποῦσε στὸν ἥλιο ἡ φαλτσέτα του, ἡ τρομερὴ ἐκείνη φαλτσέτα ποῦ τὴν θυμοῦμε τώρα καὶ παγώνει τὸ αἷμα στῆς φλέβες μου.

»Θὰ ἐξηγηθῶ. Δὲν περνοῦν δέκα μέρες ἀφότου μ' ἀφῆκες στὸ ἐρημητήριόν μου καὶ νά σου ἕνα πρωὶ ἐργάται καὶ μαστόροι, ρίπτουν κάτω τὴν μπαράγκα, τὴν διαλύουν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη καὶ εἰς τὸν τόπον της σκάφτουν, βάζουν θεμέλια καὶ ἀρχίζουν νὰ κτίζουν.

»Λυπήθηκα τὸν φτωχὸ μπαλωματᾶ ποῦ τοῦ εἶχαν χαλάσει τὴν ἡσυχίαν. Ἀλλ' ἡ γρηὰ νοικοκυρά μου μ' εἶπε τ' ἄλλο πρωί, ὅταν μ' ἔφερε τὸ γάλα μου, ὅτι τὸ σπίτι ποῦ θὰ ἐκτίζετο ἦτο τοῦ ἴδιου μπαλωματᾶ, ὁ ὁποῖος μπαλωματᾶς τὸ ἔκτιζε γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ μαζὺ—καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιῶδες—μὲ τὴν κόρην του, ποῦ θὰ ξεσχολνοῦσε μετὰ δύο μῆνες ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον.

»Ὅταν ἤκουσα ὅτι μετὰ δύο μῆνες θὰ εἶχα γειτονοποῦλα καὶ μάλιστα ἀρσακειάδα μ' ἔπιασε ντελίριο. Θὲν μπόρεσα ὅμως ν' ἀνθέξω εἰς τὸν πειρασμὸ τοῦ νὰ ρωτήσω

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΙΑΝ

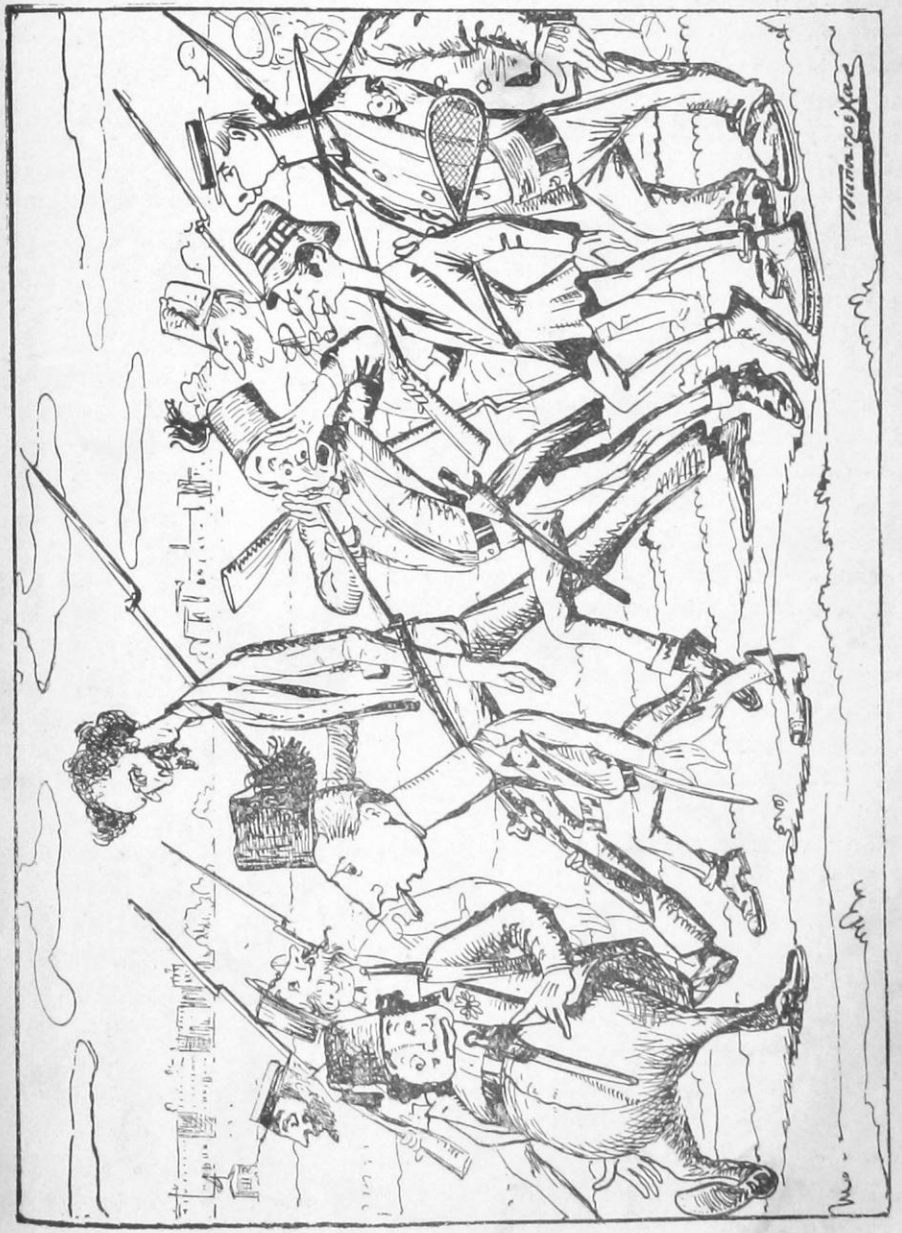

Τύποι νεοσυλλέκτων

τὴν γρηὰ νοικοκυρά μου ἂν ἡ μέλλουσα γειτονοποῦλά μου ἦτο ξανθή, μελαχροινή, παχειά, λιγνή, κοντή, ψηλή. Ἡ ἀδυναμία μου βλέπεις, ποῦ δὲν ἐννοεῖ στιγμὴ νὰ μοῦ ξεκολληθῇ.

»Τὸ σπῖτι ἀνεγείρετο σιγὰ-σιγὰ καὶ μέσα εἰς τὴς σκαλωσιές του ἤρχισεν ἤδη ἡ φαντασία μου νὰ διακρίνῃ τὰς γραμμὰς τοῦ χαριτωμένου σώματος τῆς ἀρσακειάδος. Τὰ δύο χαίνοντα παράθυρα τοῦ δευτέρου πατώματος μοῦ ἐφαίνοντο σὰν δυὸ μεγάλα μάτια ποῦ μ' ἐκύτταζαν περιπαθῶς, τὸ δὲ ἀνάμεσα μπαλκόνι μὲ τοὺς κεραμιδένιους γείσους του, σὰν ἕνα χαριτωμένο στοματάκι ποῦ μὲ τὰ κοραλλένια χείλη του μ' ἔστελνε ἀπὸ μακρυὰ τὰ πεῖρ θερμὰ ἐρωτικὰ φιλάκια.

»Νὰ μὴ σ' τὰ πολυλογῶ τὸ σπῖτι ἐτελείωσε καί, πρὶν ἀκόμη τὸ βάψουν, ὑπερήφανος ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ὁ μπαλωματᾶς ἔφερε καὶ ἐγκατέστησε τὴν κόρην του. Ἦτο μιὰ χαριτωμένη μικροῦλα, οὔτε ὤμορφη ἀλλ' οὔτε καὶ ἄσχημη ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια, ἀλλὰ πολὺ πολὺ σκερτσόζα καὶ πολὺ προκομμένη. Εἰς δύο ἡμέρας ἔκανε τὸ σπιτάκι κοῦκλα, τὸ πάστρεψε, τὸ ἐσυγύρισε, τὸ στόλισε μὲ ἕνα σωρὸ ἐργόχειρά της, ἐτακτοποίησε δ' ἀκόμη καὶ τὸ ἐργαστῆρι τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει ὁ πατέρας της εἰς τὸ ἰσόγαιον, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της.

»Ἀπὸ τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεώς της ἤρχισα ὁ καλός σου νὰ προσηλόνω τὸ βλέμμα μου ἐπάνω εἰς τὰ παράθυρά της καὶ νὰ κάθημαι ὥρας ὁλοκλήρους χάσκων καὶ ρεμβάζων. Ἡ ἀδυναμία μου, βλέπεις. Τὸ βιβλίο ἔμενεν καὶ μιὰ καὶ δυὸ μέρες ἀνοικτὸ στὸ τραπέζι στὴν ἴδια πάντοτε σελίδα ὡς ποῦ τὴν κοκκίνιζε ὁ ἥλιος, ὅπως ὕστερα κοκκίνιζα κι' ἐγὼ ἀπὸ ντροπή.

»Ἀλλὰ ποῦ μελέτη καὶ ποῦ νοῦς νὰ διαβάσω, ἀφοῦ τὸ τρελλοκόριτσο μὲ πῆρε κάβο ἐνωρὶς καὶ ἤρχισε νὰ ποζάρῃ στὸ μπαλκόνι της ἄλλοτε μὲ τὸ ἐργόχειρό της καὶ ἄλλοτε μὲ τὴν ζωγραφική της καὶ δός του μ' ἔρριπτε ματιές, ματιὲς ποῦ τῆς ἔνοιωθα βαθειὰ στὴν καρδιὰ καὶ μὲ δαιμόνιζαν.

»Πόσες φορὲς δὲν ἐσκέφθηκα νὰ βγῶ στὸ παράθυρο, νὰ τὴν χαιρετήσω μ' ἕνα μειδίαμα, νὰ τῆς σφυρίξω κανένα γλυκὸ λογάκι... Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων, πρῶτον διότι μὲ ξεύρεις ποῦ εἶμαι δειλὸς καὶ δεύτερον διότι κάτω ἀπὸ τὰ δύο λαμπερὰ ματάκια της ποῦ τόσα πράγματα μ' ἔλεγαν, λαμποκοποῦσε στὸν ἥλιο ἡ φαλτσέτα τοῦ πατέρα της, ἡ ὁποία πολλὰ καὶ αὐτὴ μοῦ ἔλεγε.

»Σήμερα τὸ πρωὶ ὅμως, ἐπάνω σ' ἕνα μεγάλο καρτόνι ποῦ ἔφερε καὶ ἔστησε τὸ τρελλοκόριτσο στὸν τρίποδα τῆς ζωγραφικῆς της, εἶδα νὰ γράφῃ μ' ἕνα μαῦρο κραγιόνι δύο πελώρια κεφαλαῖα γράμματα Α καὶ Γ. Ἦσαν ἆρά γε τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματός της, ποῦ θὰ τἄκοβε ὕστερα γιὰ κανὲν ἐργόχειρον, ἢ ἦσαν τὰ δύο πρῶτα γράμματα τῆς κατηραμένης *Ἀγάπης;* Εἰς τὸ δίλημμα αὐτὸ δὲν μ' ἀφῆκε πολὺν καιρόν, διότι εὐθὺς ὡς τὰ ἐχάραξε γύρισε καὶ μ' εἶδε μ' ἓν ἐκφραστικώτερον βλέμμα, χαμογέλασε κατόπιν καὶ ἔσπευσε νὰ κρύψῃ μὲ τὸ χέρι της τὰ κόκκινα ἀπ' τὴν παρθενικὴ ντροπὴ μαγουλάκια της.

»Ἀμφιβολία δὲν ἐπετρέπετο πλέον. Χωρὶς νὰ χάσω στιγμὴν ἀνοίγω τὸ σεντοῦκι μου, βγάζω ἀπὸ μέσα μιὰ παληὰ μαύρη ρεδιγκότα ποῦ εἶχα, τὴν ἁπλόνω ἐπάνω στὴν καρέγλαν, παίρνω κατόπιν τὴν Χημεία μου, κόπτω ὅλα τὰ φύλλα τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων καὶ κατασκευάσας

δι' αὐτῶν μεγάλα κεφαλαῖα γράμματα ἤρχισα νὰ τὰ μπουλόνω ἐπάνω στὴν ρεδιγκότα μου καὶ νὰ ἐπιδεικνύω πρὸς τὴν γειτονοποῦλαν μου τὰ ὡραῖα ἐρωτικὰ λογάκια ποῦ συνέθετα. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πρώτη λέξις ποῦ συνέθεσα ἦτο τὸ στερεότυπον Σ' ΑΓΑΠΩ, εἰς τὸ ὁποῖον ἔσπευσεν ἐκείνη νὰ μ' ἀπαντήσῃ, ζωγραφήσασα ἐπάνω στὸ καρτόνι της ΚΙ' ΕΓΩ.

»Οἱ ἐρωτευμένοι εἶναι στὴν ἀρχὴ σὰν τὰ μωρὰ τὰ παιδάκια ποῦ ἀρχίζουν νὰ μιλοῦν. Ἡ μονολεξία εἶναι ἡ συνήθης των ἔκφρασις — «Πολύ;» τὴν ἐρώτησα. — «Σύ;» ἐχάραξε κι' ἐκείνη. — «Τρελλὸς» ἀπήντησα ἐγώ. — «Ὁμοίως» ἔγραψεν ἐκείνη σὰν ἀρσακειὰς νεοτελειόφοιτος. Βαθμηδὸν ὅμως αἱ λέξεις ἐγίνοντο περισσότεραι, τὰ φύλλα τῆς χημείας ἐξεσχίζοντο ἀγρίως καὶ φράσεις ὁλόκληροι ἤπλοῦντο στὰ νῶτα τῆς πτωχῆς μου ρεδιγκότας, φράσεις εἰς τὰς ὁποίας ἡ «καρδιὰ» καὶ ἡ «ψυχὴ» καὶ τὰ «ὄνειρα» ἔπαιρναν κι' ἔδιδαν.

»Ἀλλ' αἴφνης ἐκεῖ ποῦ τὴν εἶδα νὰ γράφῃ βιαστικά: «Προσοχὴ ἀπ' τὸν πατέρ..,» τσούτ! νά σου! προβάλλει πίσω ἀπὸ τὸ καρτόνι ὁ πατέρας της. Μ' ἕνα βλέμμα ποῦ ἔριψε στὴν ἀλλόκοτον ζωγραφικήν της καὶ μ' ἕνα βλέμμα ποῦ ἔστριψε πρὸς ἐμὲ κατάλαβα τί ἔτρεχε.

«— Γι' αὐτὰ λοιπόν, παληοκόριτσο, σὲ σπούδασα τὰ γράμματα πῶμαθες; Καὶ τὴν πιάνῃ ἀπ' τὴν πλεξοῦδα καὶ τὴν τραβᾷ ἕνα διαολόξυλο ποῦ τὴν πόνεσε ἡ ψυχή μου. Ὡς γὰ συνέλθω δὲ ἀπ' τὴν ἀπότομον αὐτὴν μεταλλαγὴν τῆς σκηνογραφίας, βλέπω τὸν ἐξαγριωμένον πατέρα ν' ἁρπάζῃ ἀπ' τὸ ἐργαστῆρι του τὴν λαμποκοποῦσαν φαλτσέταν του καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ σπῖτι μου φωνάζων: «— Στάσου καὶ σύ, παληάνθρωπε, νὰ δῇς πῶς σπουδάζουνε.

«Ἡ στιγμὴ ἦτα κρίσιμος. Ἡ φαλτσέτα εἶχεν ἤδη εἰσέλθει εἰς τὴν αὐλήν, ἀνέβαινε τὰ σκαλοπάτια καὶ μετὰ μικρὸν θὰ μ' ἔκοβε τὸ πετσί μου ὅπως τόσες μέρες τὴν ἔβλεπα νὰ κόβῃ τῆς προβιὲς καὶ τὰ βιδέλα. Ὅταν ἔφθασε στὴν πόρτα τοῦ δωματίου μου ἤμην μεσοπεθαμένος. — «Πήδηξε» μὲ φωνάζει τότε ἡ καλὴ γειτονοποῦλα. Ἦτο μιὰ ἰδέα, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ συνελάμβανε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ παραζαλισμένη κεφαλή μου. Καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ καβαλικεύω τὸ παράθυρο καὶ πηδῶ στὸν δρόμο.

«Ἀπὸ τὴν Δεξαμενὴν ἕως ἐδῶ ἤλθα μᾶλλον κατρακυλῶντας. Χώθηκα σὲ δρόμους καὶ σὲ παραδρόμους ποῦ δὲν τοὺς ἐφανταζόμην κἂν ὑπάρχοντας, ἔτρεχα, ἔπεφτα, σηκονούμουνα καὶ ἔστριβα ὁλονὲν σοκάκια καὶ στενωποὺς καὶ ἐπὶ τέλους... ἰδού... θαύμασε τώρα τὰ χάλια τοῦ ἐφευρέτου τοῦ ὀπτικοῦ τηλεγράφου, θαύμασε τὰ χάλια τοῦ φίλου σου, ποῦ εἶχεν εὕρει τὸ πλέον ἥσυχον καὶ ἀσκανδάλιστον φοιτητικὸν δωμάτιον τῆς Ἀθήνας.»

* * *

Ἀντὶ λέξεων παρηγορίας ἐφούσκωσε στὰ γέλοια καὶ τὰ χάχανά μου ἔπνιξαν τὰς διαμαρτυρίας του. Σπανίως ἐγέλασα στὴ ζωή μου τόσο πολύ, ὅπως σπάνιον ἦτο τὸ φαινόμενον πλατωνικοῦ ἔρωτος καταδιωκομένου μὲ ἀγρίαν φαλτσέταν μπαλωματᾶ.

— Καὶ τώρα; τοῦ λέγω.

— Τώρα θὰ καθίσω ἐγὼ ἐδῶ, κλειδωμένος μέσα στὸ δωμάτιόν σου, σὺ δὲ θὰ τραβήξῃς στὸ ἰδικόν μου γιὰ νὰ περιμαζεύσῃς τὰ μπαγκάζια μου.

— Νὰ πάρω καὶ τὰ χάρτινα γράμματα τοῦ ὀπτικοῦ σου τηλεγράφου;

— Ἂν δὲν τἄσχισε ὁ μπαμπᾶς της πάρε τα κι' ἐκεῖνα γιὰ ἀνάμνησι.

—Καὶ νἄχουμε καλὸ ρώτημα ποῦ θὲς νὰ μεταφέρω τὰ πράμματά σου;

Ἐστάθη πρὸς στιγμὴν ἀπορῶν καὶ κατόπιν, σὰν θυμωμένος πρὸς τὸν ἑαυτόν του, εἶπε.

— Ξέρω κι' ἐγὼ ἀδελφέ;.. Στεῖλέ τα στὴν Μονὴν τῶν Μετεώρων. Μόνον ἐκεῖ πειὰ πιστεύω νὰ μπορέσω νὰ μελετήσω μακρυὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ διαολοκόριτσα.

Μεφιστοφελῆς

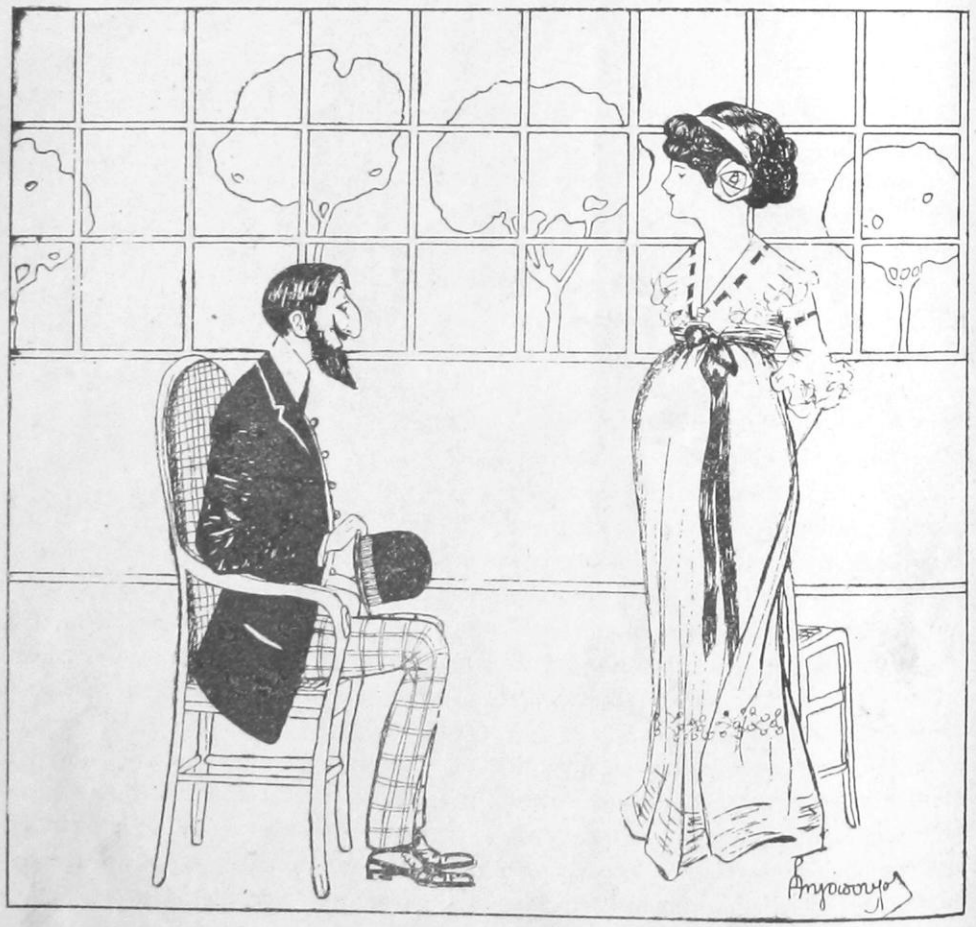

— Ὁ σύζυγός μου πρὸ δύο ἐτῶν ἔπαυσε τὰς ἐργασίας του...
— Φαίνεται ὅμως ὅτι πρό τινων μηνῶν τὰς ἐπανήρχισε...

ΚΑΡΔΙΑ ΚΟΡΗΣ

(Σύντομος ψυχολογικὴ μελέτη)

Ἡ Αἰμιλία πρὸς τὴν Νίναν

10 Νοεμβρίου

Ἀγαπητή μου,

Σὲ γράφω γεμάτη ἀπὸ χαρά! Τὸ κονσέρτο ποῦ σοῦ ἔλεγα στὸ προχθεσινό μου γράμμα, γίνεται ὡρισμένως τὸ μεταπροσεχὲς Σάββατον καὶ ἡ ἐπιτυχία του, ὅπως μοῦ εἶπε πρὸ ὀλίγου ὁ Κώστας εἶναι ἐξησφαλισμένη. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μετὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας θὰ χορέψουμε καὶ ἴσως ξημερωθοῦμε. Τὶ χαρά! Αὐτὲς ἡ χειμωνιάτικες διασκεδάσεις μὲ ξετρελλαίνουν· εἶναι ἡ μόνη ἐποχὴ ποῦ αἰσθάνουμαι ἀληθινὰ ὅτι ζῶ. Ἀλήθεια ὅμως, εἰς ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει καὶ ἕνα σκοτεινὸ σημεῖο καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπουσία σου, ἡ ἀπουσία τῆς ἀγαπημένης μου Νίνας. Θυμᾶσαι τὰς περσινάς μας διασκεδάσεις; Ἐμένα τοὐλάχιστο ν μοῦ φαίνεται ὅτι μόλις μιὰ ἑβδομὰς πέρασε ἀπὸ τὸν χορὸ τῆς κυρίας Δορίνου. Τὶ διασκέδασις ἀλήθεια! ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἐνθυμεῖσαι, μᾶς συνέστησαν καὶ τὸν κύριον Γαρίδην, τὸν φοιτητὴν τῆς ἰατρικῆς. Τὶ συμπαθητικὸς νέος, τὶ σεμνὸς καὶ πόσο περιποιητικὸς φάνηκε ἰδίως σὲ μένα! μὲ προτιμοῦσε ἀπὸ κάθε ἄλλην εἰς τοὺς χορούς. Δυστυχῶς δὲν τὸν ξαναεῖδα ἀπὸ τότε... Νὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικό μου; αὐτὸν τὸν νέον μοῦ φαίνεται ὅτι πολὺ εὔκολα θὰ τὸν ἀγαποῦσα! Ἴσως πῇς μὲ τὸ νοῦ σου: ἡ Αἰμιλία μοῦ γράφει αὐτὰ τὰ πράγματα; Μάλιστα, ἐγὼ ἡ Αἰμιλία ποῦ πῆρα ἀπόφασι ἐφέτος ν' ἀγαπήσω, νὰ δοκιμάσω τὶ θὰ πῇ ἔρως... δὲν εἶμαι δὰ τώρα καὶ κανένα μικρό· τὴν περασμένη ἑβομάδα ἔκλεισα τὰ δεκαεπτὰ καὶ μπῆκα στὰ δεκαοκτώ. Ἔχω σκοπὸ νὰ σὲ μοιάξω· θὰ προσπαθήσω τοὐλάχιστον. Ἂν εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσῃς μερικὲς συμβουλές, μὲ πόση εὐχαρίστησι θὰ τὰς ἐφήρμοζα!

Γράψε μου πῶς περνᾷς μὲ ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσοτέρας λεπτομερείας.

Σὲ φιλῶ γλυκὰ-γλυκά, ἡ φίλη σου

ΑΙΜΙΛΙΑ

Πρὸς τὴν δίδα Αἰμιλίαν Ἰονίδου

15 Νοεμβρίου

Ἀγαπητή μου,

Μὲ ρωτᾷς πῶς περνῶ ἐδῶ! πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶμαι καὶ πολὺ εὐχαριστημένη· ἀκόμη δὲν κατώρθωσα νὰ συνειθίσω τὸν τόπο καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Μὲ περιτριγυρίζουν ἀρκετοί, ἀλλ' ἐγὼ ποῦ εἶμαι τόσον εὔκολη δὲν ἠμπόρεσα νὰ συμπαθήσω κανένα. Ἀλλ' ἂς ἔλθω σ' ἐσένα. Μὲ ζητεῖς συμβουλές; λοιπὸν σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅσα σοῦ ἔλεγα ἄλλοτε: Δίδε θάρρος εἰς ὅλους τοὺς νέους ποῦ σὲ τριγυρίζουν· τὸ πολὺ ἄφησε τὸν ἑαυτόν σου νὰ συμπαθήσῃ, κανένα ὄχι νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, καὶ τότε δίδεις εἰς αὐτὸν περισσότερο θάρρος ἀπὸ

τοὺς ἄλλους. Πρὸ παντὸς ὅμως μὴ τρέχεις, μὴν ἀφήνῃς τὸν ἑαυτόν σου νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν. Μοῦ λέγεις π.χ. ἕνα μυστικό σου γιὰ τὸν κ. Γαρίδην. Αἴ λοιπόν! ὁ κ. Γαρίδης ὁ σεμνὸς αὐτὸς νέος, ὅπως τὸν λέγεις, εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Δορίνου, κατόπιν ἀπὸ ἕνα γλυκύτατο φλὲρτ ποῦ κάναμε, μοῦ ζήτησε καὶ μίαν συνέντευξιν... Ἐὰν ἦσο σὺ στὸν τόπο μου θὰ ὑπέφερες σήμερα ἀπὸ ἔρωτα, ἐνῷ ἐγὼ οὔτε θὰ τὸν ἐνθυμούμην ἂν δὲν μοῦ τὸν ἔφερες στὸν νοῦν. Περιμένω τὸ compte rendu τοῦ κονσέρτου σας. Κύτταξε νὰ φανῇς ἀνταξία τῆς πολυαγαπώσης φίλης σου

ΝΙΝΑΣ

⊕⊕

Ἡ Αἰμιλία πρὸς τὴν Νίναν

20 Νοεμβρίου

Πολυαγαπημένη μου Νίνα,

Πέρασαν δύο ἡμέρες ἀπὸ τὸ κονσέρτο καὶ ὅμως εἶμαι ζαλισμένη ἀκόμα· δὲν ἠμπορῶ νὰ συγκεντρώσω τὰς ἰδέας μου, τόσες πολλὲς εἰκόνες ἔχω μέσα στὸ κεφάλι μου. Ἡ συναυλία ὄχι τόσον ἐπιτυχής, ἀλλ' ὁ χορὸς κατόπι; τρέλλα σωστή! νόμιζες πῶς φέραμε τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς. Ἔπρεπε νὰ ἦσαι ἀπὸ μιὰν ἄκρη νὰ ἔβλεπες τὴν Αἰμιλία σου τί φιγοῦρα ἔκαμε· ἤμουν ἡ πειὸ περιζήτητη ντάμα, δυὸ δὲ καβαλιέροι, οἱ γνωστοί σου, ὁ Νῖκος καὶ ὁ Θρασύβουλος, μοῦ εἶπαν ἐμπιστευτικῶς ὅτι εἶμαι ἡ βασίλισσα τῆς βραδειᾶς. Μ' αὐτοὺς τοὺς δύο καβαλιέρους χόρεψα σχεδὸν ὅλους τοὺς χορούς, προσεπάθησα δὲ νὰ ἐφαρμόσω καὶ τὰς συμβουλάς σου· ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ κατώρθωσα εἶναι νά... γίνω δυστυχής. Ναὶ φίλη μου! Ἔδωκα κατὰ τὴν συμβουλήν σου θάρρος καὶ εἰς τοὺς δύο, τοὺς ἀφῆκα νὰ μοῦ σφίγγουν τὸ χέρι, νὰ μοῦ ψιθυρίζουν λόγια γλυκὰ χωρὶς νὰ μοῦ φαίνεται στὴν ἀρχὴ σπουδαῖο, ἀργότερα ὅμως ἤρχισε μέσα μου μία μονομαχία μεταξὺ τῶν δύο καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς μονομαχίας... λοιπὸν μάθε το, τοὺς ἀγαπῶ καὶ τοὺς δύο καί... εἶμαι δυστυχής, μάλιστα δυστυχής. Ματαίως προσπαθῶ νὰ κλίνω πρὸς τὸν ἕνα περισσότερον· ἀδύνατον, ἀδύνατον... Τὸ καταλαμβάνω τώρα ὅτι ἤμουν ἕνα ἀδύνατο πλάσμα καὶ ἔπαιζα πολὺ κακὸ παιγνίδι νὰ θελήσω νὰ σὲ μοιάξω... Μὰ γιὰ σκέψου μιὰ στιγμή! ὑπάρχει καμμιὰ διέξοδος; Ξεύρω θρησκεῖες ποῦ ἐπιτρέπουν σ' ἕναν ἄνδρα νὰ πάρῃ δυὸ γυναῖκες, μὰ μιὰ γυναῖκα νὰ πάρῃ δυὸ ἄνδρας δὲν ἀκούστηκε ποτέ, δὲν εἶναι ἔτσι;... Μόνη μου ἀπὸ προχθὲς κλαίω κρυφὰ εἰς τὸ δωμάτιό μου χωρὶς νὰ βρίσκω καμμιὰ παρηγοριά... Πῶς ἤθελα νὰ ἦσαι σὲ μιὰ τέτοια δύσκολη περίστασι κοντά μου... Ἐσκέφθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ ν' αὐτοκτονήσω· μὰ ἔλα ποῦ φθάνει αὔριο οἰκογενεακῶς ἕνας μακρυνὸς συγγενὴς τοῦ πατέρα ἀπὸ τὴν Ἀμερική! Θὰ μείνουν καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέρες στὸ σπῆτι. Δὲν σοῦ φαίνεται μεγάλη ἀγένεια ἐκ μέρους μου νὰ διαλέξω τέτοια ἐποχὴ γιὰ αὐτοκτονία; Ὑπομονή, ὑπομονὴ λέγω στὸν ἑαυτό μου καὶ ἐν τῷ μεταξὺ κλαίω... Γράψε με, ἀγάπη μου, καὶ παρηγόρησε τὴν δυστυχῆ φίλην σου

ΑΙΜΙΛΙΑΝ

⊕⊕

Ἡ Αἰμιλία πρὸς τὴν Νίναν

25 Νοεμβρίου

Νίνα μου,

Μόλις βρίσκω πέντε λεπτὰ καιρὸ νὰ σοῦ γράψω δύο λέξεις. Ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ βρίσκουμαι μὲ τὰ ἐξαδέλφια μου, τὴν Ἑλένη καὶ τὸν Μίμη, τὰ παιδιὰ τοῦ κυρίου

— Ἐγὼ προτιμῶ νὰ πάρω ἕναν ἄνδρα πτωχὸ καὶ ἀφωσιωμένο παρὰ ἕνα πλούσιο ποῦ θὰ μὲ ἀπατᾷ.

— Καὶ τὰ λοῦσά σου;

— Ὦ! ἐκεῖνα γίνονται εὔκολα...

Δώρου, τοῦ μακρυνοῦ συγγενοῦς μας ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ποῦ βρίσκονται ἀπὸ προχθὲς στὸ σπῆτι. Δὲν ξεύρεις τὶ χαριτωμένοι ποῦ εἶναι καὶ οἱ δύο. Τρέχουμε ἐπάνω κάτω στὴν πόλι μὲ καβαλιέρο τὸν Μίμη· περνοῦμε ἐξαίσια.

Σὲ φιλῶ γλυκὰ-γλυκὰ στὰ μάτια
Η ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΟΥ

⊕⊕

Πρὸς τὴν δίδα Νίναν

ΑΙΜΙΛΙΑ ΙΟΝΙΔΟΥ
καὶ
ΜΙΜΗΣ ΔΩΡΟΥ
ἐμνηστεύθησαν
Ἐν Κων)πόλει, τῇ 6ῃ Δεκεμβρίου

. . . . . .

Τὸ ζιζάνιον

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Τοῦ 1929

Ἐνθάδε κεῖται ἄνθρωπος τὰ μάλα ρητορεύσας,
ἐν προεδρείαις δὲ πολλαῖς δόξαν πολλὴν [ἀγορεύσας.
νῦν ἀπομένει ἀπαθὴς στῶν ψύλλων τὰ πηδή- [ματα,
μὴ ρητορεύων, μὴ λαλῶν, μὴ γράφων ὑπο- [μνήματα.

Τοῦ 1913

Ὀδύσσειαν ὁλόκληρον ἐντὸς τῶν καφενείων
ὑπέστη ὁ δραστήριος, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ρέκτης,
ἵνα συμπήξῃ σύμμικτον κογκρέσσον κηφηνείων
κ' εἰς τὰς συνεδριάσεις του κληθῇ...ὡς ψηφο- [λέκτης.

Νεκροθάφτης

ΔΙΑΒΟΛΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

(Ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ζωῆς)

— Σωπᾶστε, παιδιά!!...
— Ἔρχουνται ...

* *

Πίσω ἀπ' τῆς κοῦφες τοῦ φούρνου τοῦ χωριοῦ ὕστερ' ἀπ' τὸ ἡλιοβασίλεμα στριμωγμένα καμμιὰ δεκαργιὰ ἀγυιόπαιδα, ἔκοψαν μὲ μιᾶς τὴν φλυαρία των. Περίμεναν νὰ γελάσουν μ' ὅλη τους τὴν καρδιὰ ὕστερ' ἀπ' ὀλίγο ἂν ἐπετύγχανε τὸ παιχνίδι ποῦ ηὗρε ὁ Γῶγος ὁ ἀρχηγός των.

Ὁ Γῶγος ἦτο ὁ πρῶτος μόρτης τοῦ χωριοῦ, ποὺ γυρνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα στοὺς κάμπους καὶ στ' ἀμπέλια καὶ τὸ βράδυ μάζευε τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς του, γιὰ νὰ παίξουν τὰ παιχνίδια ποὺ αὐτὸς σχεδίαζε ὅλη τὴν ἡμέρα.

Αὐτὸ τὸ βράδυ εἶχαν νὰ γελάσουν πολύ, μὰ πάρα πολὺ μ' ἕνα πολὺ ὥμορφο—ὅπως ἔλεγαν —διαβολικὸ παιχνίδι, ποῦ τὸ εἶχε προτείνει πάλιν ὁ Γῶγος. Ἡ ἰδέα τοῦ κατέβηκε τὸ πρωΐ, ὅταν περνῶντας πλάϊ στὸν φράχτη τοῦ ἀμπελιοῦ τοῦ Δημητροῦ τοῦ Σπανοῦ, σκάλωσε σὲ μιὰ ἀράχνη, ποὺ ἂν ἦτον πλεγμένη τριχιά, ὅπως ἦταν τεντωμένη θὰ τὸν πλήγωνε στὴν μύτη μὲ τὰ σωστά.

Κι' ἔτσι πίσ' ἀπ' τῆς κοῦφες τοῦ φούρνου ὅλα ἐκεῖνα τ' ἀγυιόπαιδα μὲ τὴν ἐνδόμυχον χαρὰν ποῦ αἰσθάνονται τὰ μικρὰ ὅταν βλέπουν τῆς ἐξυπνάδας των τὰ σχέδιά των νὰ ταπεινόνουν μπροστά τους τὴν δύναμι τῶν μεγαλειτέρων, παρηκολούθουν τὴν τριχιὰ ποῦ εἶχαν δέσει ἀντίκρυ τους ἐκεῖ κοντὰ ἕνα μπόϊ ὑψηλὰ σ' ἕνα καρφὶ στὸ φράχτη τῆς Μαργιόγκας τῆς τρελλῆς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ στὸ κοντὸ τὸ κλαδεμένο δένδρο ἀπὸ τ' ἄλλο.

Ἤθελαν νὰ βλέπουν τοὺς ὑψηλούς τοὺς χωριανοὺς νὰ σκύπτουν μὲ τὸ σκοτάδι ποὺ πλάκωνε, νὰ εὕρουν τὸ φέσι τους ποὺ θἄπεφτε σκαλόνοντας στὴν τριχιὰ καὶ νὰ βλαστημοῦν χωρὶς νὰ ξέρουν ἀπὸ ποὺ τοὺς κατέβηκε κι' αὐτὸ τ' ἀνέλπιστο.

* *

— Σωπᾶστε, παιδιά ....
— Ἔρχουνται ....

Καὶ τ' ἀγυιόπαιδα μὲ νεκρικὴν σιγή, ποὺ κάπου-κάπου διέκοπτε ἕνα κὶχ-κὶχ-κὶχ κανενὸς χαμινιοῦ, ποῦ τὸ ἔπνιγαν τὰ γέλοια, σωριάσθηκαν ἀκίνητα πίσ' ἀπὸ τὶς κοῦφες.

Κατέβαιναν τρεῖς χωριανοὶ ἀπὸ τ' ἀμπέλια κι' ἔμπαιναν στὸ χωριό.

Μέσ' ἀπὸ τὶς τρύπες, τὰ παιδιὰ τοὺς ἔβλεπαν σιγὰ-σιγὰ νὰ ἔρχωνται. Ἐντὸς ὀλίγου θἄπεφταν στὴν παγίδα, ἀμέριμνοι ἐκεῖνοι κι' αὐτὰ ὁλόχαρα καὶ ἀνυπόμονα περίμεναν νὰ ξεκαρδισθοῦν ὅταν τὰ φέσια τους σἂν σάπια σῦκα—ἔτσι ἔλεγε ὁ Γῶγος—θἄπεφταν καὶ θἄκαμαν ***«πὰφ»*** μέσα στὸ λασπωμένο δρόμο. Οἱ χωριανοὶ ἦσαν κοντὰ στὴν τριχιά. Ὁ πρῶτος — ἦτο κοντὸς — πέρασ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε. Οἱ δύο ἄλλοι σκόνταψαν, ἐνῷ τὸ φέσι τους ἔπεφτε κάτω κάνοντας ***«πὰφ»*** μέσα στὸ λασπωμένο δρόμο.

Μὲ μιᾶς ἡ κοῦφες ἔπεσαν κάτω. Τὰ ἀγυιόπαιδα — μπροστὰ ὁ Γῶγος — πηδῆσαν γιουχαΐζοντα ἀπ' τὴ χαρά τους καὶ ξεκαρδίζονταν εἰρωνικῶς περιγελῶντα τοὺς ***μεγάλους*** χωριανούς. Κι' ἔτρεχαν νὰ φύγουν, ἐνῷ ἀπὸ πίσω ὠργισμένοι τὰ κυνηγοῦσαν—πολὺ ἄδικα ὅμως—οἱ τρεῖς χωριανοὶ μὲ μερικοὺς φουρνάρηδες.

Θεόδ. Τ. Π.

— Ἔλα, Γεῶργό μου, νὰ δῇς τὸ μικροῦλί μας· τί νόστιμος ποῦ εἶναι καὶ τί ἔξυπνος γαϊδουράκος ποῦ ἔχει νὰ γείνῃ ! . .
— Θὰ μοιάσῃ τὸν μπαμπάκα του . . .

ΚΑΠΕΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Δὲν πρόκειται ἐδῶ διὰ τὰ καπελλῖνα τῶν ἀριστοκρατίδων τὰ παραγγελλόμενα στοῦ Σωκράτη, στοῦ Τρὼφ, στοῦ Παρὲ καὶ στὰ ἄλλα μεγάλα καταστήματα τοῦ Πέραν καὶ φθάνοντα στὰ κωμωτήριά των μέσα σὲ πελώριες καπελλιέρες. Πρόκειται διὰ τὰ καπελλῖνα τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ, τὰ ἀγοραζόμενα ἀπὸ τὰ γνωστὰ καπελλάδικα τοῦ Γιουκσὲκ Καλδιρὴμ καὶ μεταφερόμενα εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀγοραστριῶν των.

Τὰ καπέλλα αὐτὰ εἴτε παλαιὰ εἶνε εἴτε καινούργια δὲν διαφέρουν διότι εἶνε τὰ αὐτὰ πάντοτε, ἐλάχιστα ἐπηρεαζόμενα ἀπὸ τὰ θέσφατα προστάγματα τῆς παρισινῆς μόδας. Εἰς ἡμᾶς τοὐλάχιστον τοὺς μὴ μεμυημένους εἰς τὰ τοιαῦτα μυστήρια φαίνονται ἀπαράλλακτα σχεδὸν καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας θὰ ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν ποιὸ εἶνε τὸ καινούργιο καὶ ποιὸ τὸ παληό.

Ὑπάρχει ἐν τούτοις καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας ἀσφαλὲς μέσον διακρίσεως παλαιοῦ καὶ νέου ἀρκεῖ νὰ συντύχωμεν τὴν γυναῖκα τοῦ λαοῦ φέρουσαν ἀμφότερα ταὐτοχρόνως, τὸ ἓν στὸ κεφάλι καὶ τὸ ἄλλο στὰ χέρια.

Ἐξηγοῦμαι.

Μία γυναῖκα ἐκκινοῦσα τὴν πρωΐαν ἀπ' τὸ Σουλοῦ Μοναστὴρ ἐπὶ παραδείγματι διὰ νὰ ἔλθῃ στὸν Γαλατᾶ, πρὸς κατασκευὴν νέου καπελλίνου, θὰ ἐπιστρέψῃ τὸ βράδυ στὸ χωριό της ἢ φέρουσα τὸ νεότευκτον στὸ κεφάλι της ἢ κρατοῦσα αὐτὸ στὸ χέρι τυλιγμένο μέσα σὲ τσιγαρόχαρτο. Ἀπὸ τὸν τρόπον λοιπὸν μὲ τὸν ὁποῖον φέρει ἀμφότερα ἀσφαλέστατα μπορεῖ τις νὰ διαγνώσῃ ποῖον τὸ νέον καὶ ποῖον τὸ παλαιόν.

Ὅταν τὸ νέον κρατεῖται στὸ χέρι, ἡ εὐτυχὴς κάτοχός του τὸ κρατεῖ μετὰ πάσης προσοχῆς, τιμῆς καὶ ὑπολήψεως. Κρατεῖ τὸ πολύτιμον δέμα προτεταμένον, τὸ περιποιεῖται συχνὰ πυκνὰ σιάζουσα τὸ περικαλύπτον τσιγαρόχαρτο, τὸ προφυλάσσει ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τὸν συνωστισμὸν καὶ τὰς διαγκωνίσεις τῶν διαβατῶν καὶ προσέχει περισσότερον εἰς αὐτὸ παρὰ στοὺς λάκκους τοῦ καλδιρημιοῦ. Τὸ ἄλλο, τὸ παληό, τὸ φέρει ἀτημελήτως χωρὶς νὰ πολυσκοτίζεται ἂν βραχῇ ἢ τὸ κάψῃ ὁ ἥλιος καὶ χωρὶς νὰ τῆς μέλῃ ἂν τσαλακωθῇ στὸ τραμ ἢ τῆς τὸ συνθλίψουν τὰ πελώρια ἐκεῖνα κοντάρια τῶν ἀχθοφόρων τοῦ Καράκιοϊ.

Ὅταν ὅμως συμβαίνῃ τὸ ἐναντίον, ὅταν δηλαδὴ τὸ μὲν παληὸ ἐγένετο δέμα, τὸ δὲ νέον ἀνεστηλώθη στὸ κεφάλι, τότε ὅλως διόλου ἀλλάσσει ἡ εἰκών. Τὸ δέμα συνθλίβεται ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον διὰ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ὄγκος του καὶ κρατεῖται ἀδιαφόρως μὲ τὸ ἴδιο χέρι ποῦ σηκόνει τὰ φουστάνια, ὅλη δὲ ἡ προσοχὴ συγκεντροῦται στὸ κεφάλι, τὸ ὑπερηφάνως καὶ κομπαστικῶς φέρον τὸ νέο καπελλῖνο.

Συχνὰ πυκνὰ στέκεται ἡ κάτοχός του μπροστὰ σὲ καθρέπτας καὶ τὸ καμαρόνει, τὸ σιάζει, τὸ ἀνασηκόνει, καταρᾶται δὲ τὰ μαλλιά της ποῦ δὲν στέκονται καλά. Διὰ νὰ μπῇ δὲ στὸ τραμβάϊ γίνεται δύο κάτια, εἰσάγουσα μετὰ πάσης προσοχῆς πρῶτα τὸ κεφάλι μὲ τὸ νέον καπελλῖνον καὶ ὕστερα τὸ ἄλλο της σῶμα. Ὅσῳ διὰ τὸ δέμα τὸ περιέχον τὸ παληό, περὶ αὐτοῦ οὐδεμία φροντίς. Ἠμπορεῖ καὶ νὰ τὸ βάλῃ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἔδρανον ἢ καὶ νὰ τ' ἀφήσῃ ἔξω εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁδηγοῦ τῆς ἁμάξης, ἀδιαφοροῦσα περὶ τῆς τύχης του.

Ἡ διαφορὰ αὕτη τῆς εἰκόνος ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας τὸ ἀσφαλέστερον μέσον τοῦ γνῶναι ποιὸ καπέλλο φέρει στὸ κεφάλι μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ καὶ ποιὸ κρατεῖ στὸ χέρι. Ὅσῳ δὲ διὰ τὰ κεφάλια των, αὐτὰ δὲν ἀλλάζουν ποτέ, παραμένοντα τὰ ἴδια ἀπὸ τῆς παναρχαίας Εὔας μέχρι τῆς νεωτέρας τῶν ἀπογόνων της.

Ἔχιδνα

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΟΥ ΑΔΑΜ

Δὲν ἐζήλεψα κανένα ἀπ' ὅλα τ' ἀγαθά σου
οὔτε τὸν παράδεισό σου, οὔτε ἄλλη σου χαρά,
ἕνα ζήλεψα μονάχα καὶ δικαίως, γιὰ στοχάσου,
πρῶτε σύζυγε τοῦ κόσμου, σὺ δὲν εἶχες πεθερά.

*
* *

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὰ παιδάκια περιμάζευσαν ἀπὸ τὸ δρόμο ἕνα σκυλάκι καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸ κάμουν τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Μιμῆς: —Ἐγὼ λέω νὰ τὸ βγάλουμε Ἔκτορα.

Ἡ Λιλῆ: — Ἐγὼ λέω νὰ τὸ βγάλουμε Κάστορα.

Ὁ πατέρας: (παρεμβαίνων) —Κι' ἐγὼ λέω νὰ τὸ βγάλουμε καλλίτερα . . . ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

◎◎

Μεταξὺ δύο κομψευομένων :

— Κάθε μέρα μὲ καινούργιο κουστοῦμι σὲ βλέπω· ποιὸς ξέρει πάλι σὲ τί χρέη βουτήχθηκες.

— Χρεώθηκα, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ φόρτωσα τὰ χρέη μου στὸν . . . ***Κόκκινο Πετεινό.*** Αὐτὸς μᾶς χρεώνει ἀλλὰ καὶ μᾶς ὑποχρεώνει.

Τὰ ἑλληνικὰ τσεμέντα
TITAN
εἶναι τὰ εὐθηνότερα, τὰ στερεώτερα καὶ τὰ πλέον ἀντέχοντα ἀπὸ ὅλα.

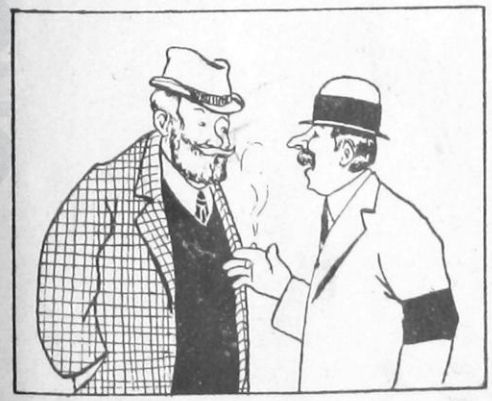

— Κάτι πενθεῖς;
— Ἀπέθανεν ἡ πεθερά μου . . .
— Φαντάζομαι λοιπὸν τί λύπη.
— Τί λείπει; Ἕνα θηρίο ἀνήμερο.

— Ἐκτὸς τούτου, ὁ Bleriot, ***κατώρθωσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν Γαλλία 'ς τὴν Ἀγγλία χωρὶς διαβατήριον.***

Η τυχύτης των Σταυρών

Ο Κος ΤΣΕΛΕΜΠΙΔΗΣ

ELISMANOGLIO

ΑΠΟ ΤΟ ΣΙΡΚΕΤΖΗ ΣΤΑ ΨΩΜΑΘΕΙΑ

(Μελέτη ἐπὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἀνατολικῶν Σιδηροδρόμων)

Ὁ θεῖός μου ἀπὸ τὰ Ψωμαθειὰ μοῦ εἶχεν εἰπεῖ :

— Θὰ κατεβῇς μ' ἕνα ἁμάξι στὸ Σιρκετζῆ· θὰ πάρῃς τὸ τραῖνο τῶν 6 καὶ σὲ εἴκοσι λεπτά, κατόπιν ἀπὸ δύο σταθμοὺς θὰ φθάσῃς εἰς τὰ Ψωμαθειά. Ἐκεῖ θὰ σὲ περιμένω. Τὸ μπιλέτο β' θέσεως κοστίζει ἑβδομῆντα παράδες.

Εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς πληροφορίας διότι μόλις πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχα ἔλθει διά πρώτη φορὰ στὴν Πόλι καὶ ἐκεῖνο το βράδυ θὰ ἐπήγαινα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ θείου μου. Πράγματι δὲ συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις του ἀνεχώρησα ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ Πέραν καὶ κατὰ τὰς 6 παρὰ 10 ἤμην εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Σιρκετζῆ. Ἐκεῖ ἔδωσα ἕνα τέταρτο τοῦ μετζητιὲ καὶ ἐζήτησα ἕνα εἰσιτηριο 2ας θέσεως γιὰ τὰ Ψωμαθειά. Ὁ ἁρμόδιος ὅμως ὑπάλληλος πίσω ἀπὸ τὴν θυρίδα μὲ ἀγριοκύτταξε.

— Ἐδῶ δὲν ἀλλάζουν νομίσματα· τὸ λέγει ὁ κανονισμός.

— Μὰ κρατήσατέ μου τὴ διαφορά . . .

— Πᾶνιε νὰ χαλάσετε ἀλλοῦ ! ἀδειάστε με τὴ γωνιά, σᾶς λέγω, ἔχω δουλειά.

Ἠναγκάσθην ν' ἀποσυρθῶ ἀπὸ τὴν θυρίδα καὶ ἠρώτησα ἂν ὑπάρχῃ κανένας σαράφης ἐκεῖ πλησίον· μὲ παρέπεμψαν στὸν κουλουρτζῆν τῆς εἰσόδου. Μετὰ πολλὰ κατώρθωσα ν' ἀλλάξω τὸ τέταρτόν μου λαβὼν 4 1)2 γρόσια καὶ ἔτρεξα εἰς τὴν θυρίδα. Ἔδωσα ἕνα δίγροσο καὶ ἐζήτησα τὸ εἰσιτήριόν μου.

— Δόστε με τρεῖς δεκάρες νὰ σᾶς δώσω πίσω ἕνα γρόσι.

— Μά . . . δὲν ἔχω τριάντα παράδες· δὲν πειράζει, ἂς μείνῃ ἡ δεκάρα . . .

— Καὶ : οὐ νομίζετε ὅτι βρίσκεσθε ; ἐδῶ τέτοια πράγματα δὲν περνοῦν . . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσα νὰ κτυπᾷ ἕνας κώδων.

— Μὰ θὰ χάσω τὸ τραῖνο . . .

— Δέν μ' ἐνδιαφέρει !

Κατέφυγα καὶ πάλιν εἰς τὸν κουλουρτζῆν· ἠγόρασα ἑκὼν ἄκων ἕνα σιμῆτι, ἐπῆρα πίσω ἑβδομῆντα παράδες καὶ ἔτρεξα βιαστικὰ εἰς τὴν θυρίδα ὅπου κατώρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ προμηθευθῶ τὸ εἰσητήριόν μου.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ Γεδίκουλε.

— Δὲν πειράζει τὸ ἴδιο κάνει· πέρνετε Γεδίκουλε καὶ κατεβαίνετε Ψωμαθειά.

Τρέχω τώρα πρὸς τὴν ἁμαξοστοιχίαν ἀλλ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἀκούω νὰ κτυπᾷ ἕνας κώδων καὶ βλέπω κεχηνὼς τὸ τραῖνο νὰ φεύγῃ. Ἠρώτησα διὰ τὸ κατόπιν καὶ μέ εὐχαρίστησίν μου ἔμαθα ὅτι εἰς τὰς 6 1)2 φεύγει ἄλλη ἁμαξοστοιχία. Δὲν εἶναι μεγάλο τὸ κακό, ἐσκέφθην. Ὁ θεῖός μου θὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἔχασα τὸ τραῖνο καὶ θὰ μὲ περιμένῃ μὲ τὸ ἑπόμενον. Ἡ μισὴ ὥρα ἐπέρασε γλήγορα καὶ τὸ τραῖνο τῶν 6 1)2 ἔφυγεν ἀποκομίζον καὶ τὸν ὑποσημειούμενον.

Εἰς τὸ διαμέρισμα ποῦ ἐκάθησα ἦσαν καὶ τέσσαρες ἄλλοι κύριοι. Ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ ὁδηγὸς νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ εἰσιτήριά μας, οἱ συνταξειδιῶταί μου κατὰ σειρὰν ἔθεσαν τὴν δεξιάν των εἰς τὴν μέσα τσέπην τοῦ ὑπενδύτου των, ὡσὰν νὰ λέγουν ὅτι τὸ εἰσητήριόν των εὑρίσκετο ἐκεῖ· ὁ ὁδηγὸς δὲν ἐζήτει περισσότερον· ἐπείθετο καὶ προὐχώρει. Ὅταν ἔφθασε ἡ δική μου ἡ σειρά, χωρὶς κανένα δισταγμὸν ἔκαμα καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον καὶ ὁ ὁδηγὸς ἔφυγεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ τραῖνο ἐστάθη εἰς τὸν πρῶτον σταθμόν. Ἐδῶ εἰσώρμησαν ἐντὸς τοῦ βαγονίου μας πλεῖστοι ὅσοι ταξειδιῶται· συνωστισμὸς ἀπερίγραπτος. Ἐλλείψει θέσεως εἷς ἐκ τῶν νεοελθόντων ἐκάθησεν ἀφελέστατα εἰς τὰ γόνατά μου. Περιέμενα ἀνυπομόνως νὰ περάσῃ καὶ ὁ δεύτερος σταθμὸς διὰ νὰ ἀπαλλαγῶ ἐπὶ

τέλους εἰς τὸν τρίτον, τὰ Ψωμαθειά. Ἀλλὰ τὰ λεπτὰ παρήρχοντο καὶ τὸ τραῖνο δὲν ἐστέκετο. Εἶχε περάσει μισὴ ὥρα περίπου ἀπὸ τὸ Σιρκετζῆ καὶ ἤρχισα νὰ ὑποθέτω ὅτι ἕνεκα τοῦ πολλοῦ βάρους — αὐτὸ μοῦ ἦτο αἰσθητὸν ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπὶ τῶν γονάτων μου καθημένου— ἡ ἁμαξοστοιχία θὰ πήγαινε βραδύτερον τοῦ συνήθους, ὅτε αἴφνης μία ἀπότομος κίνησις τοῦ τραίνου, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἔπεσαν πρὸς τὸ μέρος μου ὅλοι οἱ ἐπιβάται τοῦ διαμερίσματός μας, μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι ἐστάθη. Τὸ βαγόνι μας ἀδειάζει ἐντελῶς. Μένω μόνος ἐγὼ μὲ ἕνα γεροντάκι.

Μετὰ δύο λεπτὰ ἐκκινεῖ καὶ πάλιν ἡ ἁμαξοστοιχία, μὲ ἔκπληξίν μου ὅμως βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρον ὅτι διασχίζομεν πεδιάδας, μέρη ἀκατοίκητα· ἄρα εἴμεθα ἔξω τῆς πόλεως. Ἐρωτῶ τὸν ὁδηγὸν ποῦ περνᾷ τὴν στιγμὴν ἐκείνην :

— Ποῦ εὑρισκόμεθα, σᾶς παρακαλῶ ;

— Ἔξω ἀπὸ τὸ Μακρί-κιοϊ καὶ πηγαίνουμε πρὸς τὸν Ἅγιον Στέφανον.

— Καὶ τὰ Ψωμαθειά ; ἐγὼ εἶχα εἰσιτήριο γιὰ τὰ Ψωμαθειά, λέγω δεικνύων τὸ εἰσιτήριόν μου.

Ὁ ὁδηγὸς ἔρριψεν ἕνα βλέμμα εἰς τὸ εἰσιτήριον καὶ μὲ ἐρωτᾷ:

— Διατί δὲν μοῦ τὸ ἐδώκατε στὴν ἀρχὴν νὰ τὸ τρυπήσω ;

— Ἔκαμα ὅτι ἔκαμαν καὶ οἱ ἄλλοι ποῦ σᾶς ἔδειχναν τὴν τσέπην των....

— Μὰ αὐτοὶ ἔχουν διαρκὲς εἰσιτήριον μὲ φωτογραφίαν.

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ ;

— Ἐν πρώτοις τὸ τραῖνο αὐτὸ δὲν ἔπιανε στὰ Ψωμαθειά ! εἶναι direct γιὰ τὸ Μακρίκιοϊ.

— Τότε γιατί μοῦ ἔδωσαν μπιλέτο γιὰ τὰ Ψωμαθειά ;

— Τὸ μπιλέτο σας ἦταν γιὰ τὸ προηγούμενο τραῖνο...

— Ὥστε ;

— Ὥστε θεωρεῖσθε sans billet ἀπὸ Σιρκετζῆ γιὰ τὸ Σὰν Στέφανο καὶ θὰ πληρώσετε πρόστιμο ὀκτώμιση γρόσια ...

— Ὀκτώμιση γρόσια ; τί μοῦ λέτε ; καὶ γιατί σᾶς παρακαλῶ ; δὲν φθάνει ποῦ καθυστέρησα τόσο, νὰ πληρώνω καὶ ἀποζημίωσι...

— Αὐτὸς εἶναι ὁ κανονισμός μας, κύριε, κάμνετε καλὰ εἰς τὸν σταθμόν.

— Καὶ πότε θὰ ᾖμαι στὰ Ψωμαθειά ;

— Τώρα θὰ φθάσουμε στὸ San Stefano, παίρνετε τὸ ἄλλο τραῖνο ποῦ γυρνᾷ πίσω γιὰ τὰ Ψωμαθειά· Μακρίκιοϊ, Γεδί-κουλὲ Ψωμαθειά.

Εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου διεμαρτυρήθην διὰ τὸ πρόστιμον, ἀλλ' ἠναγκάσθην νὰ τὸ πληρώσω διότι μὲ παρέπεμψαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Κατόπιν ἔτρεξα εἰς τὴν θυρίδα νὰ πάρω νέο μπιλέτο.

— Ἕνα εἰσιτήριο δευτέρας γιὰ τὰ Ψωμαθειά.

— Δὲν ἔχει γιὰ τὰ Ψωμαθειά· θέλετε νὰ σᾶς δώσω Γεδί-κουλέ ;

Ἐνεθυμήθην τὸν ὑπάλληλον τοῦ Σιρκετζῆ καὶ ἀπήντησα :

— Τὸ ἴδιο κάνει.

Ἐπῆρα τὸ μπιλέτο καὶ ἐμβῆκα εἰς ἕνα μοναχικὸ διαμέρισμα τῆς διὰ τὸ Σιρκετζῆ ἁμαξοστοιχίας. Ἦτο ἕνα τραῖνο δι' ἐπιβάτας καὶ ἐμπορεύματα ποῦ ἤρχετο, ὅπως μὲ εἶπαν, ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολιν. Ξαπλωμένος τώρα εἰς τὸ βαγόνι σκέπτομαι τί θὰ ὑποθέτῃ ὁ θεῖός μου. Ἀναμφιβόλως δὲν θὰ μὲ περιέμενε· θὰ ὑπέθεσε ὅτι μοῦ παρουσιάσθη καμμία ἐργασία καὶ ἠμποδίσθην τὴν τελευταίαν στιγμήν. Θὰ ἐκάθητο μάλιστα στὸ τραπέζι ὅταν θἄφθανα. Τί ἔκπληξις ! Ὅσῳ γιὰ τὸ σπῆτι, θὰ ρωτήσω εἰς τὸν σταθμὸ καὶ μοῦ τὸ δείχνουν.

Καὶ τὸ τραῖνο ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Στέφανο. Εἰσέρχεται ὁ ὁδηγός.

— Τὸ μπιλέτο σας... ἄ !.. ἐσπάσατε αὐτὸ τὸ τζάμι !

— Ἀστειεύεσθε ; ἐγὼ οὔτε κἂν ἐπείραξα τὸ παράθυρο· ἄλλωστε μόλις πρὸ δύο λεπτῶν ἐμβῆκα.

— Καὶ ὅμως εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τὸ παράθυρο ἦταν γερό, ἄλλος κανεὶς δὲν ἐμβῆκε μέσα, ἄρα σεῖς τὸ ἐσπάσατε καὶ θὰ πληρώσετε τὸ πρόστιμον.

Καθίστατο ἀνυπόφορος· τοῦ ἐδήλωσα ὅτι δὲν ἔσπασα ἐγὼ τὸ τζάμι καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν εἶχα καμμίαν διάθεσιν νὰ πληρώσω καὶ δεύτερον πρόστιμον...

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, μοῦ ἀπήντησεν εἰρωνικῶς· Ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς κατεβάσω εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν τοῦ Μακρίκιοϊ καὶ νὰ σᾶς παραδώσω εἰς τὴν ἀστυνομίαν· κάμετε καλὰ μὲ αὐτήν...

— Μὰ ποῦ ἀκούσθηκαν αὐτὰ τὰ πράγματα ;

— Μπορεῖτε νὰ ἰδῆτε τὸν κανονισμόν...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὁ κ. Στ. Βουτυρᾶς.

— Ἀποδεῖξτέ με, σᾶς παρακαλῶ, ποῦ ἔσπασα ἐγὼ τὸ παράθυρο...

— Δὲν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι· ἀποδεῖξτέ με σεῖς ποῦ δὲν τὸ σπάσατε...

Καὶ ἔφυγεν. Εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Μακροχωρίου πρὸ τοῦ κινδύνου τοῦ νὰ μὲ παραδώσουν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὑπεχώρησα καὶ ἐπλήρωσα ἕνα μετζῆτι διὰ τὸ σπασμένο τζάμι. Καὶ ἐνῷ παρεπονούμην διὰ τὸ ὑπερβολικὸν τῆς ἀποζημιώσεως, ὁ ὁδηγὸς μοῦ εἶπε πρὸς παρηγορίαν:

— Νὰ εἶσθε εὐχαριστημένος ποῦ δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ καινούργια βαγόνια γιατὶ τότε θὰ πληρώνατε πενῆντα φράγκα...

Ἐφθάσαμεν τέλος εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Γεδί-κουλέ. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ εὑρίσκωμαι εἰς τὰ ἀσύλληπτα αὐτὰ γιὰ μένα Ψωμαθειά. Ἡ ἁμαξοστοιχία φεύγει. Ὁ ὁδηγὸς παρουσιάζεται εἰς τὴν πόρτα.

— Πῶς! δὲν κατεβήκατε στὸ Γεδί-κουλέ; μὲ ἐρωτᾷ.

Δὲν ἔχω καμμιὰ δουλειὰ στὸ Γεδὶ-κουλέ, πηγαίνω στὰ Ψωμαθειά...

— Μὰ τὸ μπιλέτο σας ἦτον γιὰ τὸ Γεδὶ-κουλέ.

— Τί ἔχει νὰ κάνῃ! ὁ ὑπάλληλος στὸ Σιρκεδζῆ μοῦ εἶπεν ἡ Ψωμαθειὰ ἡ Γεδί-κουλὲ τὸ ἴδιο εἶναι, πέρνω μπιλιέτο Γεδὶ-κουλὲ καὶ βγαίνω στὰ Ψωμαθειά.

Ὁ ὁδηγὸς μὲ προσέβλεψε εἰρωνικῶς καὶ εἶπε:

— Ὅταν τὸ τραῖνο φεύγει ἀπὸ τὸ Σιρκετζῆ εἶναι ἔτσι, μὰ ὅταν πηγαίνει στὸ Σιρκετζῆ δὲν εἶναι ἔτσι...

Δὲν κατελάμβανα γρῦ. Ὁ ὁδηγὸς ἐξηκολούθησεν.

— Τὸ χειρότερο δὲ εἶναι ὅτι τὸ τραῖνο μας δὲν πιάνει Ψωμαθειά καὶ Γενῆ-καποῦ...

— Τί ἔκαμε λέει;

— Πᾶμε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ Κουμ-καποῦ, δὲν στεκόμεθα στὰ Ψωμαθειά...

Εἶχα γίνει ἔξω φρενῶν, ἀλλ' ὁ ὁδηγὸς ψυχραίμως ἐξηκολούθησε.

— Γιὰ ποῦ θέλετε νὰ σᾶς γράψω; γιὰ τὸ Κουμ καποῦ ἢ τὸ Σιρκετζῆ;

— Νὰ μ' ἀφήσῃς ἥσυχο, δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου ποῦ θὰ μὲ γράψῃς.

— Ἐνδιαφέρει ὅμως ἐμένα· γιατὶ ἂν ἦναι γιὰ τὸ Κουμ-καποῦ θὰ πληρώσετε πρόστιμον ἓξη γρόσια πρόστιμο, ἂν ἦναι γιὰ τὸ Σιρκετζῆ 6 καὶ 30...

Ὤ, αὐτὸ δὲν ὑπεφέρετο· ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πάθω τέτοιο μασκαραλῆκι καὶ νὰ πληρώσω καὶ πρόστιμο! Ἐν τῷ μεταξὺ ἐφανταζόμην τί θὰ ἔλεγαν στὸ σπῆτι τοῦ θείου μου. Ἔπρεπε νὰ ἤμουν ἐκεῖ στὰς 6 1)2 καὶ τώρα εἶναι 8 1)2 καὶ ἀπομακρύνομαι πρὸς τὸ Κουμ-καποῦ. Ὤ! ἀπὸ τώρα κ' ὕστερα οὔτε σκέψις πλέον νὰ γίνῃ γιὰ νὰ ἐπιστρέψω στὰ Ψωμαθειὰ καὶ προτίμησα νὰ τραβήξω κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ Σιρκετζῆ καὶ νὰ μείνω εἰς τὸ Πέραν. Εἶχα λάβει ὅμως συγχρόνως καὶ τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νὰ μὴ πληρώσω πρόστιμο. Ὄχι γιὰ τὰ χρήματα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους γιὰ νὰ μὴ γίνω κορόϊδο αὐτῆς τῆς ἀναθεματισμένης ἑταιρείας. Ἔπειτα ἤρχισε καὶ τὸ σκότος νὰ ἐπικρατῇ καὶ ἅμα ἔφθανε τὸ τραῖνο εἰς τὸ Σιρκετζῆ θά κατέβαινα πρῶτος πρῶτος καὶ μέσα εἰς τὸ πλῆθος θὰ ἔφευγα χωρὶς νὰ μὲ πάρῃ μυρωδιὰ ὁ ὁδηγός.

Πράγματι πρὶν νὰ σταθῇ καλὰ τὸ τραῖνο εἰς τὸν σταθμόν, ἐπήδηξα καὶ.... εὑρέθην ξαπλωμένος φαρδὺς πλατὺς κατὰ γῆς. Ὁ σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος μὲ ἐβοήθησε νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ σκουπίσω τὰ ροῦχα μου ποῦ ἦσαν σὲ κακὰ χάλια. Καὶ αὐτὸ μιὰ νέα ἀτυχία. Κατόπιν μὲ ὡδήγησε πρὸς τὸν σταθμάρχην εἰς τὸν ὁποῖον εἶπε μερικὰς λέξεις.

Ἡτοιμαζόμην νὰ δικαιολογηθῶ, ὅτε ὁ ἀνώτερος αὐτὸς σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος μοῦ λέγει:

— Θὰ πληρώσετε 6 γρόσια καὶ 30 παράδες διότι εἶσθε sans billet ἀπὸ Γεδίκουλε στὸ Σιρκετζῆ.

— Δὲν ἐννοῶ νὰ πληρώσω τίποτε διότι δὲν ἔχετε δίκ....

— Θὰ πληρώσετε καὶ ἕνα μετζητιὲ διότι ἐπηδήξατε πρὶν ἡ σταθῇ τὸ τραῖνο.... τὸ ὅλον 26 γρόσια καὶ 30 παράδες....

Δὲν ἐβάσταξα πλέον· ἤρχισα μὲ ὅλην μου τὴν καρδιὰ νὰ ὑβρίζω καὶ τὴν ἑταιρείαν καὶ τοὺς κανονισμούς της καὶ ὅλα καὶ τέλος ἐδήλωσα κατηγορηματικῶς ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ πληρώσω οὔτε μιὰ δεκάρα.

Ὁ σταθμάρχης τὰ ἤκουσεν ὅλα μὲ ἡσυχίαν καὶ ἅμα ἐτελείωσα, εἶπεν εἰς τὸν ὁδηγόν:

— Ὁδηγήσατε τὸν κύριον εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμόν....

Ἄχ! αὐτὴ ἡ ἀστυνομία! Μόνη ἡ σκέψις ποῦ θὰ ἀργοπορήσω τίς οἶδε πόσην ὥραν ἐκεῖ μὲ ἔκαμε νὰ ὑπαχωρήσω νὰ πληρώσω τὰ 26 καὶ 30 καὶ λυσσῶν νὰ διευθυνθῶ πρὸς τὸ Πέραν.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅταν θέλω νὰ κάμω ἐπίσκεψιν τοῦ θείου μου στὰ Ψωμαθειά, πηγαίνω πάντοτε περπατῶντας.

Τὸ ζιζάνιον

ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ ΕΝ ΧΙΩ

(Ἐγράφη ἐν εἴδει ἀνταποκρίσεως ἐκ Χίου ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ὡς δημάρχου Ἀθηνῶν τοῦ μακαρίτου Α. Συγγροῦ.)

Σιὸρ Σουρῆ,

Κι' ἐμεῖς ἐδῶ ἠκάμαμε πολλὰ
γιὰ τὸν χρυσό σας δήμαρχο, γιὰ τὸν Τσυγγρὸ τὸν Χιώτη
στὸ πόδι ἐσηκώσαμε τὸν κάθε μαχαλᾶ
καὶ ὅλ' οἱ παρακατιανοὶ μαζεύτηκαν κι' οἱ πρῶτοι,
μισὲ Μπουρλῆς, μισὲ Τζαννῆς, μισὲ Τζωρτζῆς καὶ ἄλλοι
ποὔχουν τὰ γρόσια τὰ πολλὰ καὶ τὸ γερὸ κεφάλι.

Ἀπὸ τὴν διαδήλωσι ἓν ἤλειψε κανεὶς
καὶ μιὰ ρουκέττα μακρουλὴ βαστοῦσε ὁ Τζαννῆς
καὶ τ' κορίτσι τοῦ Μικέ, ποῦ κάνει σὰν λωλό,
σὰν ἴντα νᾶναι τοὔλεγε αὐτὸ τὸ μακρουλό.
Μὰ ὁ Τζαννῆς ἓν εἶχενε κουράγιο νὰ τὴν κάψῃ
κι' οὔτε κανεὶς βρισκούντανε νἄλθῃ νὰ τὴν ἀνάψῃ.

Στὸ ὕστερ' ὁ μισὲ Μπουρλῆς, τὸ πρῶτο παληκάρι,
ποῦ φαίνεται πῶς κἄτι τι ἀπὸ ρουκέττες ξέρει
τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ Τζαννῆ γιὰ νὰ τὴν ἀμολάρῃ
καὶ τὸ σταυρό του ἤκαμε μὲ τὸ δεξί του χέρι
καὶ μνήσθητί μου, Κύριε, φωνάζει μὲ μετάνοια
καὶ ἡ ρουκέττα ἄναψε κι' ἀστράψαν τὰ οὐράνια.

Ὠγοῦ! ὠγοῦ! φωνάζανε ἦ Χιώτισες μὲ τρόμο
ὠγοῦ! ἡ Χίος θὰ καῇ μὲ ὅλα μας τὰ τζάκια,
μὰ ἡ ρουκέττα ἄναψε καὶ πῆρε ἄλλο δρόμο
καὶ μέσα στοῦ μισὲ Μπουρλῆ τρυπόνει τὰ μπατζάκια
κι' ὕστερο φεύγει ἀπ' ἐκεῖ μὲ γύρες σὰν λωλὴ
καὶ μέσ' στῆς ἄντζες χώνεται τῆς κόρης τοῦ Μπουρλῆ.

Καὶ τότε περὶ ἐγένηκε μεγάλο πανηγῦρι
καὶ πέφτει καὶ λιγοθυμᾷ ἡ κόρη μὲ τὸν κύρη
καὶ εἴδανε καὶ πάθανε ὡς ποῦ νὰ συνεφέρουν,
γιατὶ αὐτὰ τὰ πράμματα οἱ Χιῶτες ἓν τὰ ξέρουν.
Καὶ τὸ κορίτσι τοῦ Μικὲ ρωτοῦσε τὸ λωλὸ
σὰν ἴντα πρᾶμμα νἄτανε αὐτὸ τὸ μακρουλό.

Γ. Σουρῆς

Η ΑΦΟΡΙΣΜΑΔΑ

(Ἐντυπώσεις ποιμένος ἐπισκεπτομένου διὰ πρώτην φορὰν ἐκκλησίαν)

Ἤμασταν καμιὰ δεκαφταριά, ὁ Γλέτσος, ὁ Μλέτσος, ὁ ἀδελφογόνατος ὁ θειός, ὁ ἀδελφομῆτρος ὁ θειόσμ, τὰ τρία τὰ χανόπουλα τὰ θκὰμ καὶ ἄλλοι, καὶ εἴχαμ ἕνα τράο. Μᾶς τὸν κλέφτουν λοιπὸν τὸν τράο. Κυττάμ ἐδῶ, κυττάμ ἐκεῖ... πουθενὰ ὁ τράος!!

—Ἔλα βρέ, τσοὶ λέω, νὰ βάλουμ μνιὰν ἀφορισμάδα, μπέλκημ καὶ βρίσκουμε τὸν τράο.—Σάνκιμ, τσούμκιμ, αὐτὴν τὴν γνώμην εἶχε καὶ θκὸσμ ἀδελφογόνατος.

Τὴν ἄλλ' φορὰ χάθκε μνιὰ φοράδα· βάλαμ μνιὰν ἀφορισμάδα,βρέθκε ἡ φοράδα, θαυματούργησε ἡ ἀφορισμάδα!

Κι' ἀπέκια, φέντημ, βάζουμ λαχνὸ ποιὸς νὰ πάγῃ νὰ βάλῃ τὴν ἀφορισμάδα. Πὲφτ λαχνὸς νὰ πάγω γὼ νὰ βάλω τὴν ἀφορισμάδα.

Παίρνω τὴν κλεῖτσαμ, βάζω καὶ τὰ σηγράνιαμ καὶ πάω! πάω! Πάω, πάω, βλέπω ἀπὸ μακρυγιὰ μνιὰ τσουρτσοῦλα ἀπὸ πέτραις καὶ ἕνα τραγογένη καὶ τραβοῦσε μ' ἕνα σχοινὶ ἕνα κδοῦνι, τρανότερο ἀπ' ἐκεῖνο ποῦ εἶχα στὴν λάγια προβατῖναμ!

— Καλὴ μέρα βρὲ τραγογένη. — Καλὴ μέρα, μλέγει.

Παιρνῶ καὶ μπαίνω στὴν κλησιά. Κυττάζω κτάβες ἀπ' ἐδῶ, κτάβες ἀπ' ἐκεῖ καὶ μὲσ στὴ μὲσ μνιὰ μεγάλη κτάβα καὶ ἕνα μπακρατσοκέφαλο, ποῦ νά σου ἔδινε μουντσαῖς τὸν κόσμο—ἔδινε μουντσαῖς τὸν κόσμο καὶ κεῖνος ἔσκυφτεν νὰ μὴ τσοὶ βλέπ.

Κ' ἕνας γουρονομύτης ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, ἕνας γουρουνομύτης ἀπ' τὴν ἄλλη... μὺτ μὲ μὺτ κόβουνταν οἱ κερατάδες! Καὶ κὰτ διαβολόπουλα νά σου ἔπαιρναν λόγια ἀπ' τὸν ἕνα μέρος πήγαιναν στὸν ἄλλο. νάσου ἔπαιρναν λόγια ἀπ' τὸν ἄλλο μέρος πήγαιναν στὸν ἄλλο.

Καὶ δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα νάσου καὶ βγαίνει ἀπὸ μνιὰ μεσγιανὴ πόρτα ἕνας τραγογένης μὲ μνιὰ σφυροδοσφενδόνα καὶ καπίνιζε κὰτ κόκκινα σανίδια καὶ τὰ καπίνιζε! καὶ τὰ καπίνιζε! καὶ τὰ καπίνιζε!

Καὶ παίρνει τὸν κόσμο, ἐφένδημ, στὴν ἀράδα.

— Στέκεις; λέει. — στέκω. Στέκεις; λέει· — στέκω. Στέκεις; λέει· — Στέκω. Ἤρτε καὶ σὲ μένα. Στέκεις; μλέγει. Στέκω, ἀμ θὰ μδώκῃς ἕνα τσιγάρο;

Ὕστερα πῆρε καὶ τσὶ γυναῖκες στὴν ἀράδα. Στρέγεις; λέει — Στρέω. Στρέγεις; λέει—Στρέγω. Ἂμ ἂν ἔστρεγε κ' ἡ δκήμ;!

Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα βγῆκε πάλι ἕνας τραγογένης καὶ κατέλεγε καὶ κατέλεγε.

Νάσου καὶ βγαίνει κι' ἕνας τραγογένης μὲ ἕνα ταμπλᾶ γεμάτο κομματάκια ψωμί, τόσο γιά, τόσο γιὰ καὶ τὰ μερνοῦσε τὸν κόσμο καὶ τσοίλεγε: Νὰ καὶ σύ καὶ σώπα, νὰ καὶ σὺ καὶ σώπα!

Πῆγα καὶ γώ! Μδίνει ἕνα κομματάκι τόσο γιά. Τί θὰ μοῦ κάμῃ βρὲ αὐτό, τοῦ λέω, τραγογένη; Ἔν τὄφαγα, τῶδωκα τοῦ σκυλίμ!

Πῆραν τὰ κουμματάκια τὰ ψωμιὰ κι' ἔβγαιναν. Ἔβγαιν' ὁ ἕνας, ἔβγαιν' ὁ ἄλλος, μικροὶ καὶ μεγάλοι.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

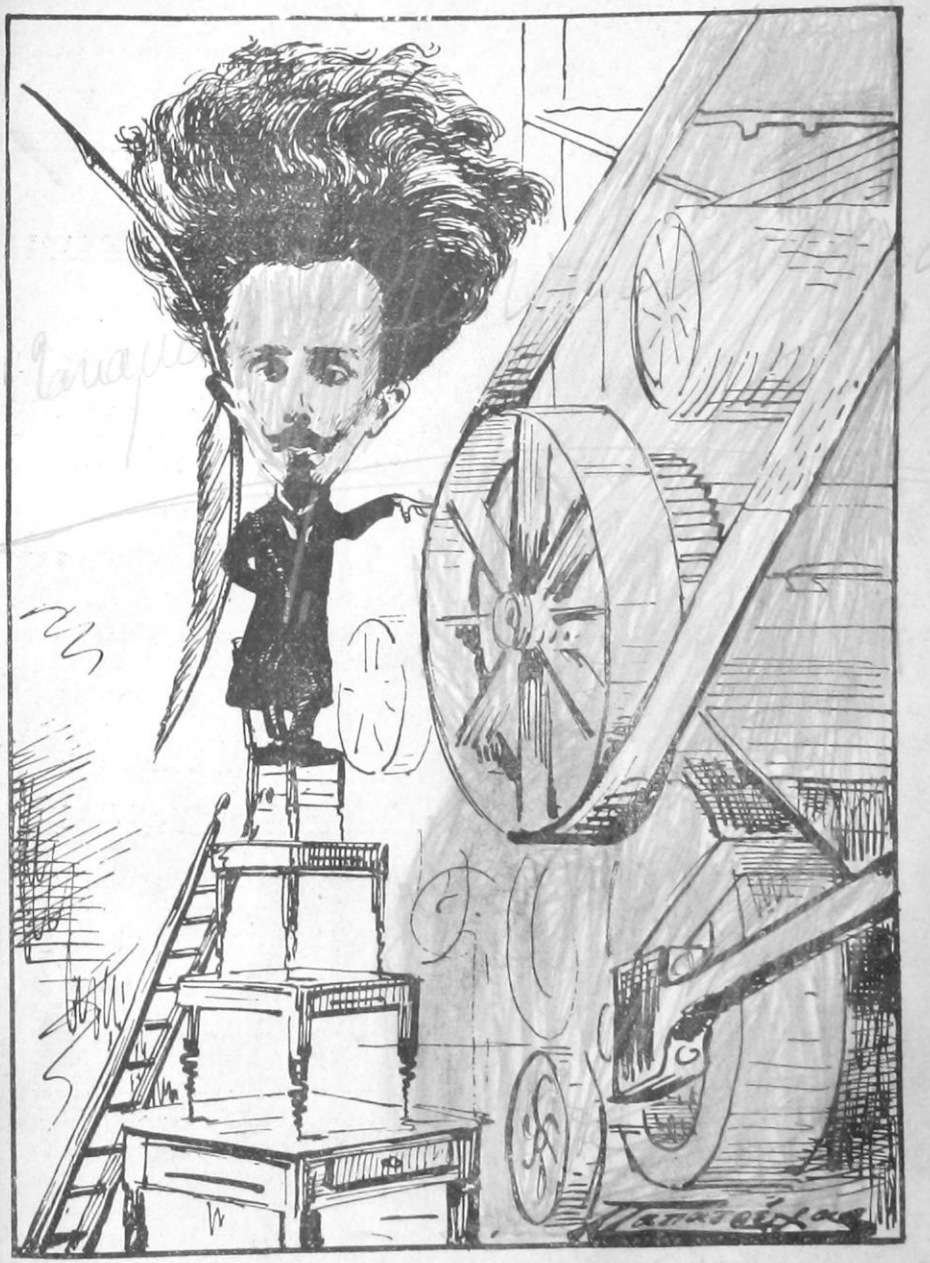

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Πρόδου» κ. ***Κ. Σπανούδης*** μὲ τὸ ταχυπιεστήριόν του.

Νὰ καὶ ἀφέντης δέσποτας. Ποῦνε, βρὲ ἀφέντμ, δέσποτα, τοῦ λέω, ἡ ἀφορισμάδα; — Ποιὰ ἀφορισμάδα; μλέγει. — Νὰ βρέ, κείνη ποῦ μῶκλεψαν τὸν τράο, τλέγω. Γέλασε! — Γελᾷς νὰ σπάρ' εὐχὴ τοῦ ἅγιου Βαρδελάκο. Σὺ μῶκλεψες τὸν τράο!!

(Κατ' ἀφήγησιν τοῦ κ. Α. Μ.)

ΜΑΡΙΚΑ

Η ΜΟΥΣΜΟΥΛΟΠΩΛΙΣ

Ἀγοράσατε ὀπώρας!
τῆς καρδιᾶς μου στερημένη,
ἔρχομαι ἐρωτευμένη
καὶ τὸν ἔρωτα ζητῶ!

Ἂν τὴν κόρην λὲν ὡραίαν,
(κύτταξε καὶ μόνος κρῖνε!)
καὶ τὸ μούσμουλό μου εἶναι
σᾶν κορίτσι προφαντό.

Φάτε νέοι, εἶν' ὡραῖα,
σᾶς ὁρκίζω 'ς τὰ φιλιά μου
μόλις ἀπ' τὴν μουσμουλιά μου
τὰ συνέλεξα νωπά.

Ἐὰν ὄνειρα ἐρώτων
τὴν καρδίαν σας φλογίζουν
φάτε τα καὶ τὴν δροσίζουν
εἶνε ἀναψυκτικά.

Ὦ, ἰδέτε τα πῶς λάμπουν!
λὲς καὶ εἶν' ζαχαρωμένα
ἀπὸ ὅσα μυρωμένα
μοῦ ἐκλέψατε φιλιά!

Ὅσοι δρέψατε στεφάνους
καὶ ἐρώτων λαμπρὰς νίκας
φάτε μούσμουλα Μαρίκας
εἶν' τὸ μάννα τῆς καρδιᾶς!

Ν. Σαράδος

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Τοῦ 1931

Ἐν Κεντρικῇ Ἐπιτροπῇ τὸν πούσσουλά του [χάσας
καὶ κηρυχθεὶς εἰς πτώχευσιν ὑπὸ τῆς Μιχαλοῦς,
ἀπὸ ἐπόπτης τῶν σχολῶν ἀείποτε σχολάσας,
ἐπῆρε τὸν ἀνήφορον ἀπὸ τοῦ ἀσφαλοῦς.

Τοῦ 1933

Ἐνθάδε ἱλαρώτατος κατάκειται σχολάρχης,
ὑπὲρ ἑστίας καὶ βωμοῦ τὰ πάντα θυσιάσας
καὶ ὡς ἐκ πώγωνος σοφός, ὡς ἄλλος λυκειάρχης,
ἐξ ἴσου ἐκολάκευσε τὰς ἐφορείας πάσας.

Νεκροθάφτης

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ἡ μοδίστρα.— Ἕνα λευκὸ φτερὸ στὸ καπέλλο σᾶς δείχτει κατὰ δέκα ἔτη νεωτέρα.

Ἡ κυρία.— Ἀλήθεια; βάλε με τότε δυὸ φτερά.

Ἔρως καὶ φτώχεια.— Ἠγαπῶντο. Ἀλλ' ἀπέντaροι κι' οἱ δυὸ δὲν ἀπεφάσιζον νὰ νυμφευθοῦν διότι κατὰ τὸ γνωστὸν λόγιον ὅταν ἡ φτώχεια μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα ὁ ἔρως φεύγει ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἀλλὰ μία εἰδοποίησις τοῦ ***Ἐρυθροῦ Ἀλέκτορος*** ἔλυσε τὸ φοβερὸν αἴνιγμα. Ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος ἔστρωσαν ὡραιότατα τὴν ἐρωτικήν των φωλεάν, ἡτοίμασαν τὰ πάντα καὶ ἐνυμφεύθησαν εὐλογοῦντες τὸ θαυμάσιον πιστωτικὸν ἵδρυμα, τὸ προμηθεῦον τὰ πάντα ἐπὶ πιστώσει 8—24 μηνῶν.

ΤΑ ΣΕΜΝΑ ΜΑΣ ΗΘΗ

Κωμῳδία εἰς πράξεις τρεῖς, ἄνευ προλόγου καὶ ἐπιλόγου

ΠΡΑΞΙΣ Α΄

(Τραπεζαρία. Ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος πίνουν μετὰ τὸ δεῖπνον τὸν καφέ των.)

Ὁ σύζ. — Πῶς θὰ περάσουμε ἀπόψε τὴν βραδειά, Καίτη;

Καίτη. — Ξέρω κι' ἐγώ, Μπέμπη μου . . .

Μπέμπης.— Αἰωνίως ἄλυτον αὐτὸ τὸ ζήτημα. (Κρούει τὸν κώδωνα. Παρουσιάζεται φρακοφόρος ὑπηρέτης) Φέρε μας τῆς ἐφημερίδες.

(Ὁ ὑπηρέτης φεύγει καὶ ἐπανέρχεται φέρων σωρὸν ἐφημερίδων.)

Καίτη. — Τί; θὰ πέσῃς στὸ διάβασμα;

Μπέμπης.— Ξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι ποτέ μου δὲν διαβάζω αὐτὰ τὰ παληόφυλλα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Temps καμμιὰ ἄλλην δὲν πιάνω στὸ χέρι.

Καίτη. — Τότε τὶ τῆς ζήτησες;

Μπέμπης.— Θέλω νὰ διῶ τὶ spéctales ἔχει ἀπόψε.

Καίτη.— (Ἀναπηδῶσα) Α! μπράβο. Καλὰ τὸ σκέφθηκες γιὰ θέατρο. Ἔχουμε νὰ πᾶμε πολὺν καιρό. Κ' ἄρχισαν νὰ μοῦ τὸ κάνουν παρατήρησι ὅλοι οἱ φίλοι μας . . . Χαθήκαμε ὅλως διόλου ἀπ' τὸν κόσμο! . . .

Μπέμπης.— Στάσου ὅμως νὰ διοῦμε τὶ παίζουν ἀπόψε. (Ξεδιπλόνων τῆς ἐφημερίδες)

Καίτη.— Κύτταξε μὴ τυχὸν καὶ πᾶμε σὲ κανένα σαχλὸ ἔργον.

Μπέμπης. — Μὰ κι' ἐγὼ αὐτὸ θὰ κυτάξω ν' ἀποφύγω . . . Α! νὰ τὰ spéctacles.

Καίτη. — Γιὰ διάβαζε.

Μπέμπης. — (Διαβάζων.) Θέατρον Ὠδεῖον. Ἑλληνικὸς Δραματικὸς Θίασος Βερώνη — Γενν̈άδη.

Καίτη. — Οὔφ! αὐτοὺς τοὺς ἑλληνικοὺς θιάσους τοὺς συχαίνομαι σὰν τῆς ἁμαρτίες μου. Ποτέ μου δὲν πάτησα, ἀλλὰ φαντάζομαι τὶ χάλια θὰ τἄχουν.

Μπέμπης.— Δὲν ἔχεις δίκαιον, καϋμένη. Καμμιὰ φορὰ εἶναι πειὸ καλὰ κατηρτισμένοι κι' ἀπ' τοὺς γαλλικούς.

Καίτη.— Δὲν βαρυέσαι· λόγια εἶν' αὐτά. Καὶ τὶ παίζει τέλος πάντων αὐτὸς ὁ ἑλληνικὸς σου θίασος;

Μπέμπης.— Τὴν «Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας».

Καίτη.—Οὔφ σάχλα, ἀηδία, σχολαστικότης . · τὴν βαρέθηκα νὰ τὴν ἀκούω . . . Ἄλλωστε εἶνε ἕνα κομμάτι ποῦ δὲν μ' ἀρέσει. Κι' ἀπ' τὴν Σάρρα ὅταν τὸ εἴδαμε δὲν ἔμεινα καθόλου εὐχαριστημένη· πόσο μᾶλλον νὰ τὸ διῶ τώρα ἀπὸ ἕνα ἑλληνικὸ θίασο . . . Διάβασε παρακάτω . . .

Μπέμπης. — (Διαβάζει.) Θέατρον Ποικιλιῶν. Ἑλληνικὸς Δραμ. . . . .

Καίτη. — Κι' ἐδῶ ἑλληνικός; Μὰ εἶνε ἀνυπόφορον αὐτὸ . . . Κατήντησε νὰ μὴν ἔχῃ καγεὶς ἕνα μέρος νὰ περάσῃ τὴν βραδειά του. Καὶ τί παίζει αὐτὸς ὁ θίασος;

Μπέμπης.— Τὴν «Τιμὴν» τοῦ Σούδερμαν.

Καίτη.— Ἄλλη ἀηδία κι' αὐτή.

Μπέμπης.— Μὰ μὴν τὰ λές, καϋμένη, αὐτά. Ἡ «Τιμὴ» τοῦ Σούδερμαν ἀηδία! . . . Ἕνα ἔργον, ποῦ τὸ ἐθαύμασε καὶ τὸ θαυμάζει ὅλος ὁ κόσμος, νὰ τὸ λὲς σὺ ἀηδία.

Καίτη.— Μά, ἀφοῦ δὲν μ' ἀρέσει! . . . Ἂν μπορῇ ἐπὶ τέλους καθένας ν' ἀκούῃ ἐκείνας τὰς θεωρίας του περὶ «Τιμῆς» καὶ νὰ πλήττῃ τρεῖς ὥρες μὲ τὸ τρομερὸν τάχα σφάλμα μιᾶς κόρης, ποῦ δὲν ἔκαμε ἐπὶ τέλους παρ' ὅ,τι κάμουν τόσες ἄλλες . . . Διάβαζε παρακάτω.

Μπέμπης.— Χειμερινὸν Θέατρον Μνηματακίων. Μεγάλη tournée τῆς Karakaxe Koukouvaya.

Καίτη.— Δόξα τῷ Θεῷ ἐπὶ τέλους . . . Νὰ κι' ἕνας θίασος τῆς προκοπῆς. Καὶ τὶ παίζει ἀπόψε;

Μπέμπης.— Femme nue.

Καίτη.— Καλὸ μοιάζει νᾶναι.

Μπέμπης.— Ναί· ὁ τίτλος του πολλὰ λέγει. Φαίνεται ὅμως νᾶναι ἄσεμνο διότι μιὰ σημειω-

σις ἐδῶ λέγει ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος εἰς τὰς δεσποινίδας.

Καίτη.— Χά! χά! χά!... Τὶ καλὰ ποῦ δὲν εἶμαι κορίτσι πειά... Θὰ ἤσο ἱκανὸς νὰ πᾷς μόνος σου.

Μπέμπης.— Στάσου νὰ διοῦμε ἂν ἔχῃ τίποτε καλλίτερο.

Καίτη.— Δὲν πιστεύω· διάβασε ἐν τούτοις.

Μπέμπης.— (Διαβάζει.) Ἀμφιυέατρον Μνηματακίων. Κινηματογράφος. Soirée Noire. Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος εἰς τὰς κυρίας.

Καίτη.— Τὶ κρῖμα νὰ μὴν εἶμαι ἄνδρας.

Μπέμπης.— (Ἐξακολουθεῖ νὰ διαβάζῃ.) Catacloum. Chat Noir. Tableaux Vivants.

Καίτη.—Ὡραῖα θἄνται κι' ἐδῶ; ἀλλὰ δὲν πάει κόσμος chic.

Μπέμπης.— Ὥστε;

Καίτη.— Δὲν ἔχει καμμιὰ ἄλλη soirée noire ποῦ νὰ ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος εἰς τὰς κυρίας;

Μπέμπης.— Δυστυχῶς ὄχι.

Καίτη.— Ἂς πᾶμε τότε στὴν Femme nue. Ἑτοιμάσου. Θὰ πάω κι' ἐγὼ τώρα νὰ κάμω τὴν τουαλέττα μου (Κρούει τὸν κώδωνα· ἔρχεται ὁ ὑπηρέτης.) Πὲς στὴν femme de chambre νὰ ἑτοιμάσῃ τὴν ρόζ τουαλέττα μου μὲ τὸ μεγάλο ντεκολτέ. Θὰ πᾶμε στὸ γαλλικὸ τὸ θέατρο.

ΠΡΑΞΙΣ Β΄

(Ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὸ θέατρον. Κρεββατοκάμαρη.)

Καίτη.— Δὲν ἦτο δὰ καὶ τόσο ντεκολτὲ ὅσῳ τὸ ἐφανταζόμην.

Μπέμπης.— Τὶ ἤθελες περισσότερο;

Καίτη.— Ξέρω κι' ἐγώ· ἀναλόγως τοῦ τίτλου ἐφανταζόμην...

Μπέμπης.— Καὶ τὰ λόγια, τὰ καλαμπούρια ἐκεῖνα;...

Καίτη.— Ναὶ ἀλλὰ τὰ λὲν τόσῳ νόστιμα καὶ εἶχον τόσην ἐξυπνάδα... Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ἐτροποποίησαν τὸ ἔργον. Στὸ Παρίσι παίζεται ἀλλοιώτικα.

Μπέμπης.— Μπᾶ! καὶ ποῦ τὸ ξέρεις;

Καίτη.— Μοῦ τῆπε ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς πρεσβείας τῆς Νικαραγκούης ὅταν ἦλθε μιὰ στιγμὴ στὴ λόζα μας νὰ μᾶς χαιρετήσῃ.

Μπέμπης.— Καὶ πῶς τὸ παίζουν λοιπὸν στὸ Παρίσι;

Καίτη.— Νά... ὑπάρχει μιὰ στιγμὴ στὴ δευτέραν πρᾶξιν, ποῦ ἡ πρωταγωνίστρια παρουσιάζεται στὴν σκηνὴ ὁλόγυμνη, ἐξ οὗ καὶ ὁ τίτλος τοῦ ἔργου.

Μπέμπης.— Κανεὶς ἄνδρας δὲν παρουσιάζεται ὁλόγυμνος;

Καίτη.— Οὔφ! καϋμένε· διαρκῶς ἀνοησίες θὰ λές...

Μπέμπης.— Ἄλλο τὶ σ' εἶπεν ὁ γραμματεὺς αὐτὸς τῆς Νικαραγκούης;

Καίτη.— Πῶς στὸ Παρίσι δὲν ὑπάρχουν spéctacles ἀπαγορευόμενα εἰς τὰ κορίτσια ἢ εἰς τὰς γυναῖκας ἐν γένει.

Μπέμπης.— Μπᾶ!... Δὲν παίζουν λοιπὸν ἐκεῖ ἀνήθικα ἔργα;

Καίτη.— Οὔφ! μὲ σκότισες. Δὲν σὲ λέω πῶς δὲν τὰ παίζουν· τὰ παίζουν καὶ πειὸ ντεκολτὲ μάλιστα ἀπ' ἐδῶ· ἀλλὰ ἐλεύθερα πηγαίνουν εἰς ὅλα καὶ γυναῖκες καὶ κορίτσια.

Μπέμπης.— Καλὸς τόπος αὐτὸ τὸ Παρίσι. ἤθελες νὰ πᾶμε Καίτη μου;

Καίτη.— Ἄχ ναί· ἀλλὰ καθὼς μ' ἔλεγεν ὁ γραμματεὺς τῆς Νικαραγκούης...

Μπέμπης.— Πάλιν αὐτὸς ὁ γραμματεύς;.. Καὶ τὶ σ' ἔλεγε λοιπόν;

Καίτη.— Πῶς μιὰ γυναῖκα στὸ Παρίσι ἂν θέλῃ νὰ διασκεδάσῃ καλὰ καὶ νὰ τὰ διῇ ὅλα, δὲν πρέπει νὰ πηγαίνῃ μὲ τὸν ἄνδρα της, ἀλλά...

Μπέμπης.— Ἀλλὰ μὲ τὸν γραμματέα τῆς Νικαραγκούης!... Ὡραῖα! Δὲν τὸ ἤξευρα ὅτι καὶ ἡ Νικαραγκούη βγάζει τέτοιους διπλωμάτας.

ΠΡΑΞΙΣ Γ΄

(Πρωΐ. Ἡ Καίτη μόνη. Διασκεδάζει τὴν μελαγχολίαν της προσπαθοῦσα νὰ βγάλῃ στὸ πιάνο ἕνα τραγουδάκι ποῦ εἶχεν ἀκούσῃ στὴν Femme nue. Εἰσέρχεται ἡ καμαριέρα.)

Καίτη.—Ἔσιαξες τὴν κρεββατοκάμαρη;

Καμαριέρα.—Ὄχι ἀκόμη, κυρία· ξεσήκωσα τὸ κρεββάτι σας κι' ἔβαλα τώρα τὰ μαξιλάρια καὶ τὰ σεντόνια στὸ παράθυρο ν' ἀερισθοῦν λιγάκι.

Καίτη.—Τὰ σεντόνια καὶ τὰ μαξιλάρια στὸ παράθυρο;... Πήγαινε ἀνόητη νὰ τὰ πάρῃς γλήγωρα μέσα. Ἀκοῦς ἐκεῖ ξετσιπωσιά!... νὰ δείχνουμε 'ς ὅλο τὸν κόσμο τὰ μαξιλάρια ποῦ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Πατρίδος» κ. ***Π. Κεσίσογλους*** μὲ τὰς ἡρωίδας του Κασσιανὴν καὶ Μαρῆ Χανούμ.

κοιμούμαστε. Ἔχει γοῦστο νἄβγαλες καὶ τὴν νυχτικιά μου ...

Καμαριέρα.—Κι' αὐτὴν τὴν ἔβγαλα νὰ λιασθῇ λίγο.

Καίτη.—Πήγαινε νὰ τὴν πάρῃς μέσα. Πήγαινε γλήγωρα.

Καμαριέρα.—Μὰ γιατί, κυρία, θυμόνετε· ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἴδιο κάνει.

Καίτη.—Δὲν ξέρω ἐγὼ τί κάνει ὁ κόσμος· ἂν ἤναι οἱ ἄλλοι ἀνήθικοι ἐγὼ δὲν εἶμαι. Ἀκόμη ἐδῶ εἶσαι; (ἡ καμαριέρα φεύγει).

Καίτη.— (μόνη). Ἀκοῦς ἐκεῖ ἀδιαντροπιά! νὰ ἐκθέτουμε στὸν κόσμο τὴς νυχτικές μας!... (Εἰσέρχεται ὁ μάγειρος). Τί ἔκαμες Ἀντώνη;

Ἀντώνης. — Πῆρα κυρία ἀπ' τὸν κασάπη τὸ κρέας καὶ ἤλθα νὰ σᾶς ρωτήξω πῶς διατάσσετε νὰ γίνῃ.

Καίτη.—Τὶ κρέας πῆρες;

Ἀντώνης.—Ἕνα μπουτάκι ποῦ νὰ τὸ διῆτε θὰ τὸ λιμπισθῆτε, κυρία.

Καίτη.—Γιὰ φέρ' το.

(Ὁ Ἀντώνης ἐξέρχεται καὶ ἐπιστρέφει μὲ τὸ μποῦτι στὰ χέρια).

Καίτη.—(Ἐκπληκτος)Καὶ τῶφερες ἔτσι γυμνὸ ἀπ' τὸν κασάπη;

Ἀντώνης.— Ἀμ' πῶς θέλατε νὰ τὸ φέρω;

Καίτη. — Δὲν ντράπηκες δηλαδὴ καθόλου.... ἀπ' τὴ γειτονιὰ τοὐλάχιστον, ἀπὸ τὴν καμαριέρα;

Ἀντώνης.— Καὶ γιατί νὰ ντραπῶ;

Καίτη.— Σῶπα, ἀχρεῖε... Ἄλλη φορὰ δὲν σ' ἐπιτρέπω νὰ φέρνῃς ἔτσι γυμνὰ τὰ κρέατα σπίτι μου καὶ ἰδίως ἅμα εἶναι μπούτια. Θὰ σὲ κάμω δυὸ βρακάκια νὰ τὰ βάζῃς μέσα. Φύγε τώρα ἀπ' ἐδῶ καὶ μὴ μὲ κάνῃς νὰ ντρέπωμαι περισσότερο.

(Ὁ Ἀντώνης φεύγει μὴ ἐννοῶν τίποτε καὶ εἰσέρχεται ἡ πλύστρα.)

Καίτη.— Ἄ! καλὰ ποῦ ἦλθες, Ἀνέζα· ἤθελα νὰ σὲ φωνάξω τώρα γιὰ νὰ σὲ πῶ νὰ μὴν ἁπλώσετε σήμερα.

Ἀνέζα.— Μὰ ἀπ' τὸ πρωῒ ἐμεῖς ἔχουμε ἁπλωμένα.

Καίτη.— Μ' αὐτὴν τὴν τρελλονοτιὰ ἔχετε ἁπλωμένα;

Ἀνέζα.— Ἴσια ἴσια· Θὰ στεγνώσουν τὰ ροῦχα μιὰ ὥρα πειὸ μπροστά.

Καίτη.— Καὶ τὶ ροῦχα εἶναι;

Ἀνέζα.— Πουκαμίσες,νυχτικὲς,πανταλόνια ...

Καίτη.— (Ἀνατινασσομένη). Μ' αὐτὴν τὴν τρελλονοτιὰ πανιελόνια ποῦ φουσκόνουν καί... Πώ! ριζελῆκι ποῦ πάθαμε!... Πῶ! ντροπή!.. Πήγαινε, πρόστυχη, νὰ τὰ μαζέψῃς γλήγορα!... Ὅλοι σας σήμερα συμφωνήσατε νὰ μὲ κάμετε νὰ μὴ μπορῶ ἀπ' τὴν ντροπὴ ν' ἀντικρύσω στὰ μάτια τὴν γειτονιά...

Μεφιστοφελῆς

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

— Γιατὶ τὸ Μικτὸν Συμβούλιον λέγεται Διαρκές;

— Διότι τὸ ἀποτελοῦν ***διαρκῶς*** τὰ ἴδια πρόσωπα.

⊕⊕

Στατιστικαί.— Ἀπό τινων ἐτῶν παρετηρήθη μεγάλη αὔξησις τῶν γάμων ἐν Κων)πόλει, τοὐναντίον δὲ ἐλάττωσις τῶν θανάτων. Αἰτία τούτου ἐξηκριβώθη ὅτι εἶναι τὸ ἄριστον πιστωτικὸν καθίδρυμα ***Ἐρυθρὸς Ἀλέκτωρ***, προμηθεῦον τὰ πάντα ἐπὶ πιστώσει 8—24 μηνῶν καὶ καθιστῶν οὕτω τὸν γάμον εὔκολον καὶ εἰς τὰς μὴ εὐπορούσας τάξεις. Προλαμβάνων δὲ τὰς ποικίλας στερήσεις, φυσικὸν εἶναι νὰ καθιστᾷ σπανιωτέρους τοὺς θανάτους. Ἄλλωστε ὁ ***Ἐρυθρὸς Ἀλέκτωρ*** τὸ μόνον ποῦ δὲν παρέχει ἐπὶ πιστώσει εἶναι τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας καὶ δι' αὐτὸ ἕκαστος ***στρεῖται τῶν μέσων***... νὰ πεθάνῃ.

⊕⊕

Τὸ ***Κονιὰκ*** τοῦ ***Μεταξᾶ***
νέκταρ τοῦ Ὀλύμπου νέον
ποῦ γερὸ σὲ καθιστᾷ
κι' ἐν ὑγείᾳ ζῇς μακραίων

⊕⊕

— Σηκωθῆτε, κυρία, εἶναι ὁ πετεινός.

— Νὰ τὸν κόψῃς αὐτὸν τὸν πετεινὸν ποῦ μὲ ξυπνᾷ κάθε πρωΐ...

— Μὰ εἶναι ὁ ***Κόκκινος Πετεινὸς*** καὶ μᾶς ἔφερε τὰ πράγματα ποῦ παραγγείλατε.

— Ἄ! σηκώνουμε ἀμέσως.

⊕⊕

Ὅταν ἔξω τοὺς δρόμους σαρόνει
ὁ βορηᾶς ποῦ τ' ἀρνάκια παγόνει
Πετεινὸς Ἐρυθρὸς καταφθάνει
καὶ ζεστὸ τὸ σπιτάκι σας κάνει.

ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Ὑποδείγματα συνεδριῶν)

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Πρόεδρος. Τὸν λόγον ἔχει ὁ ἐντιμότατος Σὶρ Οὐίλλιαμ Χάμιλτων.

Σὶρ Χάμιλτων. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐρωτήσω τὸν ἐντιμότατον γραμματέα ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν Σὶρ Γκρέϋ ἐὰν εἶναι εἰς θέσιν νὰ πληροφορήσῃ τὴν ἐθνικὴν ἀντιπροσωπείαν περὶ τοῦ λεχθέντος ὅτι ἡ ἐν Ρακονίτσῃ συνάντησις τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας ἀπέβλεπεν εἰς ἐκτόπισιν τῆς ἀγγλικῆς ἐπιρροῆς ἀπὸ τῶν Βαλκανίων.

Σὶρ Γκρέϋ. Λαμβάνων τὴν τιμὴν ν' ἀπαντήσω εἰς τὸν ἐντιμότατον ἐπερωτήσαντα, δηλῶ ὅτι ἡ ἐν Ρακονίτσῃ συνέντευξις, καθ' ἃς ἔχομεν πληροφορίας. ἀπὸ πολλοῦ ἐσχεδιάζετο, ἀποκλειστικὸν δ' εἶχε σκοπὸν τὴν ἀνταλλαγὴν φιλοφρονήσεων μεταξὺ τῶν δύο Μοναρχῶν. Κατὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην ἐθίγησαν καί τινα ζητήματα ἀφορῶντα εἰς τινας ἀπόψεις περί τινων σημείων συμφωνιῶν τινῶν μεταξὺ ἐνίων τῶν ἐν τῇ Βαλκανικῇ κρατῶν, ἐκ τῶν ὁποίων συμφωνιῶν ἐλπίζεται νὰ ἀρθῶσι παρεννοήσεις τινὲς προκληθεῖσαι ἔκ τινων παρεξηγήσεων ἀναφυεισῶν ἐπὶ ζητημάτων τινῶν, περὶ ὧν οὐ τοῦ παρόντος. Παρακαλῶ τὸν ἐντιμότατον Σὶρ Χάμιλτων νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὰς ἐξηγήσεις μου ταύτας διότι δὲν δύναμαι νὰ προβῶ εἰς εὐρυτέρας ἀποκαλύψεις.

Φωναί. Ἀρκοῦν, ἀρκοῦν, ἐφωτίσθημεν μὲ τὸ παραπάνω.

Πρόεδρος. Αἱ ἐξηγήσεις τοῦ ἐντιμοτάτου Σὶρ Γκρέϋ ἐκρίθησαν ἐπαρκεῖς.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΒΟΥΛΗ

Κλεμανσώ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἰς τὰ νότια τῆς Γαλλίας ἐνεφανίσθησαν ἐφέτος περισσότεραι τοῦ συνήθους ἀκρίδες· ἀλλ' ὡς γνωρίζετε...

Ζωρές. Τὸ μόνον ποῦ γνωρίζομεν εἶναι ὅτι ἀνέκαθεν διὰ τῆς νωχελείας σας καὶ τῆς ἀσυγγνώστου ἀμελείας τῶν ὀργάνων σας ὑπεστηρίζατε τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀκρίδος, ἐνῷ ἠδύνασθε νὰ τὴν καταπολεμήσητε. Οὐδέποτε ἡμεῖς οἱ σοσιαλισταὶ θ' ἀνεχθῶμεν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ σπαταλῶνται τόσα ἑκατομμύρια πρὸς συντήρησιν στρατοῦ καὶ στόλου, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ καταστρέφωνται ὑπὸ τῶν ἀκρίδων αἱ περιουσίαι τῶν ἐργατικῶν τάξεων τοῦ λαοῦ. Εἶσθε ἔνοχοι ἐσχάτης προδοσίας, εἶσθε κακοῦργοι, εἶσθε χιλιάκις χειρότεροι καὶ ἀπὸ τὰς ἀκρίδας. Κάτω τὸ ὑπουργεῖον, κάτω ὁ στρατὸς καὶ ὁ στόλος.

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΒΟΥΛΗ

Εἷς τσέχος βουλευτής. Καθ' ὃ τσέχος ἔχω δικαίωμα ἐδῶ νὰ ὑψώσω φωνὴν κατὰ τῶν παρανομιῶν τῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν

Τὸ τέλος μιᾶς τυραννίας

γλῶσσαν, τὴν μητρικήν μου, εἰς τὴν γλῶσσαν ἐκείνην τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦν οἱ ἐκλογεῖς μου...

(Οἱ Οὔγγροι συρίζουν.)

Εἷς Οὔγγρος βουλευτής. Οὐδέποτε ἐν τῷ περιβόλῳ τούτῳ θὰ ἐπιτρέψωμεν ν' ἀντηχήσῃ ἄλλη γλῶσσα ἐκτὸς τῆς οὐγγρικῆς, οὐδὲ θὰ ἀνεχθῶμεν...

(Συρίζουν οἱ Τσέχοι.)

Οἱ Τσέχοι. (ἐπὶ ποδός). Εἶσθε ἀνάξιοι νὰ λέγεσθε βουλευταί.

Οἱ Οὔγροι. (ἐπὶ ποδός). Εἶσθε γελοῖοι, ἐὰν νομίζετε ὅτι..

(Ὁ θόρυβος ἐντείνεται. Μαζὺ μὲ τὰς ὕβρεις ἐκτοξεύονται ἐκατέρωθεν καρέκλες, μελανοδοχεῖα, μπαστούνια. Πανδαιμόνιον. Πέφτουν μερικὲς κουμπουριὲς καὶ ἡ συνεδρία λύεται. Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἀποκομίζει τοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίας.)

ΔΟΥΜΑ

Πζσιπζσιαρτσκόφσκυ. Ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ, νομίμως καὶ κανονικῶς ἐκλεγέντες, δικαιούμεθα, νομίζω, ν' ἀπαιτήσωμεν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ὅπως ὑποβάλῃ εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς Δούμας τὸν προϋπολογισμὸν τῶν ἐσόδων καὶ τῶν ἐξόδων, διὰ νὰ γνωρίζωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ποίαν θέσιν εἶναι τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Κράτους.

Πρωθυπουργός. Ἐπιμένετε;

Φωναί. Βεβαίως καὶ ἐπιμένομεν.

(Ὁ Πρωθυπουργὸς ἀνέρχεται τὸ βῆμα καὶ ἀναγινώσκει τὸ οὐκάζιον τῆς διαλύσεως τῆς Δούμας. Ταὐτοχρόνως ἀστυνομικοὶ εἰσελαύνουν καὶ ἀπάγουν τοὺς βουλευτὰς εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Σιβηρικοῦ σιδηροδρόμου.)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΟΥΛΗ

Πρόεδρος. Τῆς Βουλῆς εὑρεθείσης ἐν ἀπαρτίᾳ τίθεται εἰς συζήτησιν τὸ περὶ εὐρείας ἐκλογικῆς περιφερείας νομοσχέδιον.

Ἀλεξανδρῆς. Κύριε Πρόεδρε, φέρω ἔνστασιν ἀπαρτίας.

(Ἀναγινώσκεται ὁ κατάλογος καὶ ἡ Βουλὴ εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ.)

Πρόεδρος. Ἡ Βουλὴ εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ καὶ ἑπομένως ἄρχεται ἡ συζήτησις.

Ἀλεξανδρῆς. Ἀφότου ἤρχισεν ἡ ἀνάγνωσις τοῦ καταλόγου μέχρις οὗ τελειώσει φύγανε, κύριε Πρόεδρε, οἱ ἡμίσεις τοὐλάχιστον τῶν βουλευτῶν καὶ ἑπομένως δικαιοῦμαι νὰ ὑποβάλω τὴν ἔνστασιν ἀπαρτίας.

(Ἀναγινώσκεται ὁ κατάλογος μὲ χρόνον χερουβικοῦ καὶ ἡ Βουλὴ εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ).

Πρόεδρος. Ἡ Βουλὴ εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ καὶ τίθεται ὑπὸ συζήτησιν τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ νομοσχεδίου.

Κουσκουρῆθρας. Πρὸ τῆς συζητήσεως τοῦ νομοσχεδίου τούτου παρακαλῶ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὡς ἐπείγουσα αἴτησις τῶν ἐκλογέων μου περὶ ἐπιδιορθώσεως τῆς δημοσίας ὁδοῦ ἥτις ἄγει εἰς τὸ χωρίον Ἀλεπούδανα. Ἡ κατάστασις εἶναι ἀνυπόφορος ἐκεῖ καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου σωρηδὸν ἐκπατρίζονται εἰς τὴν Ἀμερικήν, οἱ δὲ ἐναπολειφθέντες ἀπειλοῦν νὰ ἐκστρατεύσουν κατὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ καταλύσουν τὰς ἀρχάς.

(Αἴσθησις. Θόρυβος. Ζητοῦν τὸν λόγον 28 βουλευταί).

Ἀλεξανδρῆς. Κύριε πρόεδρε, φέρω ἔνστασιν ἀπαρτίας.

(Ἀναγινώσκεται ὁ κατάλογος, ἐλλείψει δ' ἀπαρτίας διαλύεται ἡ συνεδρία).

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὁ κ. Μαργαρίτης
Διευθύνων «Ταχυδρόμον» καὶ «Moniteur Oriental»

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΒΟΥΛΗ

Πρόεδρος. Τὸν λόγον ἔχει ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν γενομένην αὐτῷ ἐπερώτησιν.

Ὑπουργός. Κατηγορούμεθα, κύριοι...

Φωναί. Ἐστὰφ ὀλᾶ, ἐφέντημ. Κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ σᾶς κατηγορήσῃ.

Ὑπουργός. Παρετηρήθη, ἡμῖν λέγω, ὅτι δὲν ἐφροντίσαμεν διὰ τὴν ἵδρυσιν ἐπαρκῶν σχολείων εἰς διαφόρους νομοὺς τοῦ Κράτους. Ἀλλ' ὡς καὶ ἐν τῷ προγράμματι ἡμῶν, τῷ πρὸ διετίας ἐκτεθέντι, εἴπομεν, ἡ ἵδρυσις σχολείων σοβαρῶς πάντοτε ἀπασχολεῖ τὴν Κυβέρνησιν καὶ δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλετε ὅτι ἔχει τὸ ζήτημα ἀναγεγραμμένον μεταξὺ τῶν πρώτων μελημάτων της.

(Χειροκροτήματα παταγώδη ἐξ ὅλων τῶν πτερύγων).

Πρόεδρος. Αἱ ἐξηγήσεις τοῦ κ. ὑπουργοῦ ἐθεωρήθησαν ἐπαρκεῖς. Τὸν λόγον ἔχει ἤδη ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν.

Ὑπουργός. Ἡ ἐπερώτησις, ἡ ἀπευθυνθεῖσα ἡμῖν...

Ὁ ἐπερωτήσας. Συγγνώμην, δὲν ὑπέβαλα ἐγὼ ἐπερώτησιν, ἀλλ' ἀπηύθυνα ταπεινῶς μίαν ἁπλῆν ἐρώτησιν.

Ὑπουργός. Ἐγώ, εἶμαι πρόθυμος νὰ νὰ σᾶς δώσω τὰς αἰτουμένας ἐξηγήσεις, εἶμαι δ' ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς ἱκανοποιήσουν πληρέστατα.

(Χειροκροτήματα καὶ ἀνευφημίαι ὑπὲρ τοῦ ὑπουργοῦ.)

Ὑπουργός. Μὰ ἀφῆτέ με λοιπὸν νὰ σᾶς δώσω τὰς ἐξηγήσεις.

Φωναί. Περιττὸν περιττόν!... Ἡμεῖς ἔχομεν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸ ὑψηλόν σας ἄτομον.

Πρόεδρος. Αἱ ἐξηγήσεις τοῦ κ. ὑπουργοῦ εὑρέθησαν ἐπαρκεῖς. Ὑπάρχει τώρα καὶ ἡ πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν ἀπευθυνθεῖσα ἐπερώτησις. Ἀλλ' ἀτυχῶς ὁ ὑπουργὸς δὲν ἦλθε σήμερον. Θὰ τὸ ἐλησμόνησε φαίνεται. Θέλετε νὰ τὸν προσκαλέσω;

Φωναί. Δὲν εἶναι ἀνάγκη. Ἐκ τῶν προτέρων ξέρουμε ὅτι αἱ ἐξηγήσεις του θὰ εἶναι ἐπαρκεῖς.

Πρόεδρος. Ἐλλείψει ἄλλου θέματος ἡ συνεδρία λύεται.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΒΟΥΛΗ

Θεοδώρωφ. Ὅταν τὴν Κυβέρνησιν ἀπαρτίζουν γουρούνια σὰν ἐσᾶς τι καλὸ μπορεῖ νὰ προσδοκᾷ ἡ χώρα.

Μαλλίνωφ. Σᾶς ξέρουμε τι ζῶα ἤσασθαν ὅταν καὶ σεῖς τὴν ἐκυβερνᾶτε.

Θεοδώρωφ. Οὔτε νὰ συγκριθῇς πρὸς ἐμὲ μπορεῖς ἀφοῦ δὲν νοιώθῃς νὰ μοιράσῃς σὲ δύο γαϊδούρια ἄχυρο.

Μαλλί.ωφ. Σὲ πολλὰ κτήνη σὰν κι' ἐσένα ἔχω μοιράσει ἄχυρα.

(Οὐδεὶς θόρυβος. Οὐδεμία διαμαρτυρία. Ἡ συνεδρία ἐξακολουθεῖ ἤρεμως εἰς τὸν αὐτὸν τόνον).

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἄκρον ἄωτον ἀφηρημάδας. Νὰ κάθεσαι προσκεκλημένος εἰς ἕνα τραπέζι, νὰ παίρνῃς τὸ κουτάλι τοῦ δεξιοῦ σου καὶ νὰ ροφᾷς ἀπὸ τὴν σοῦπα τοῦ ἀριστεροῦ σου.

Θέλεις γάμον νὰ τελέσῃς
μὲ μιὰ κόρη ποῦ ἀρέσεις
μὰ ἀπένταρος τυγχάνεις...
τρέξε, τὸν καιρὸ μὴ χάνῃς
νὰ ***Ἀλέκτωρ Ἐρυθρὸς***
ποῦ μπορεῖ ἐπὶ πιστώσει
ὅ,τι θέλεις νὰ σὲ δώσῃ
νὰ γενῇς καὶ σὺ γαμπρός.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

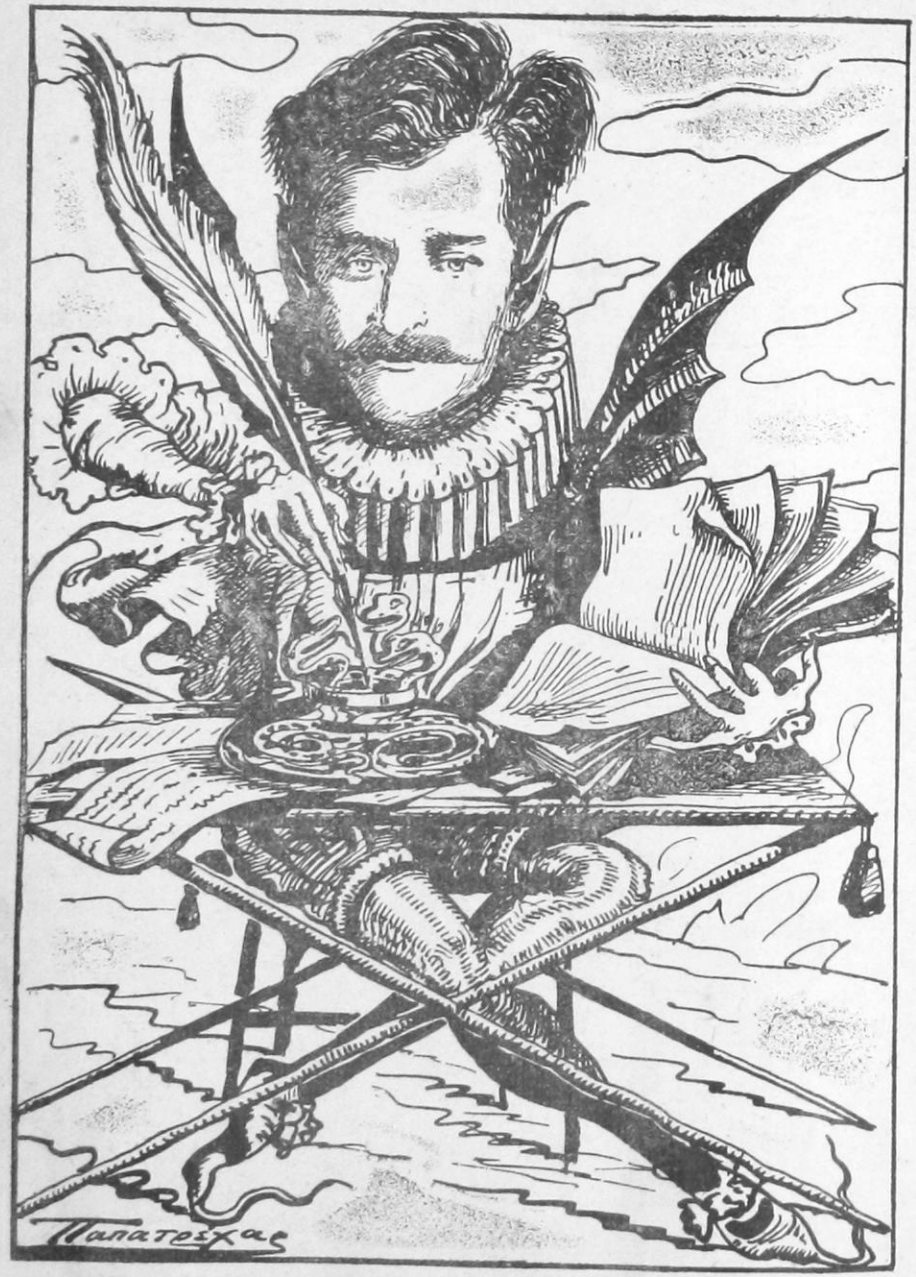

Κι' ὁ συντάκτης τοῦ «Ἐμπρὸς» — μασκαρᾶς εἶνε κι' αὐτός.

ΑΧ! ΗΤΟ ΨΥΛΛΟΣ!

I

Ἀκουμβισμένη νωχελὰ εἰς τὸ παράθυρόν της, πολὺ πρωΐ, ἐπλάνα τὸ βλέμμα εἰς τὴν ἀνθισμένη πρασινάδα ἡ ἐρωτότροπος κόρη. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της ἄτακτα χυμένα εἰς τοὺς ὤμους της ἐμισοσκέπαζαν τὰ ροδαλά της μάγουλα, ὅπου ἐλαφρὰ τὸ χαμογέλοιο ἐτύπωνε τὸν ἐρωτικὸν λακίσκον.

Ἔτσι πρωΐ ὁλόθερμη ἀπὸ τὴν κλίνην, γυμνὴ τὸ στῆθος καὶ γυμνόπους ἀνέπνεε τὴν ἀρωματώδη αὔραν τοῦ Μαΐου ὡσὰν ἀφῃρημένη. Ὁ θερμὸς ἀχνὸς τῆς κλίνης ἐξητμίζετο ἀρωματώδης ἀπὸ τὸ σφριγηλὸν κορμί της καὶ ὁ ὕπνος ἐνόμιζες ὅτι ἐκράτει ρεμβώδη ἀκόμη τὰ μάτια της, τὰς σκέψεις της.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν παρετήρει μὲ ἡδονήν, ποῦ ἐζωγράφιζε τὸ πρόσωπόν της, μιὰ πεταλοῦδα πῶς ἐτρεμοπετοῦσε εἰς τὰ εὔμορφα καὶ πλουμισμένα ἄνθη, τὰ παρθένα ὡς ἐκείνην ἄνθη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκυλοῦσε μαργαριταρένιους σταλακτῖτας ἡ δρόσος τῆς πρωΐας. Τί ἠσθάνετο καὶ ἔμενε ὁλόμονη ὡσὰν ἀποκρυσταλλωμένη ἡ ὥμορφη κόρη;

II

Αἴφνης ὡσὰν νὰ ἐνόησε κάτι. Ἐτινάχθη καὶ ἐζήτησε νὰ κρυβῇ εἰς τὴν ἴδια της ἀγκάλην. Τὸ πρόσωπόν της ἐκοκκίνησε, συνωφρυώθη. Ἀλλ' ἀμέσως ἔλαβεν ὄψιν πλαστικὴν συμπαθείας καὶ οἴκτου. Ὡς νὰ ἐσυγχώρησε τὸν παραβιαστὴν τῆς ἐρημίας της.

Εἶδεν ὅτι ἦτο τόσον μικρὸς καὶ τόσον ἀδύνατος ὥστε ὑπερήφανος ἐχαμογέλασε καὶ ἐξηκολούθησε νὰ βλέπῃ τοὺς γύρους τῆς πεταλούδας. Ἐξήπλωσε τὸν ἀφροπλασμένον βραχίονά της, ἐβάσταζε τὸ μαλακόν της πρόσωπον καὶ παρετήρει. Τί μέθη τῆς πρωΐας!

Ἀλλὰ καὶ ὁ παραβιαστὴς ἐκεῖνος ἦτο μεθυσμένος. Λιγνός, εὐσταλὴς καὶ ἀκίνητος ἐκράτει τὴν ἀναπνοήν καὶ τοὺς παλμούς του μὲ πολλὴν βίαν πρὸ τοῦ κάλλους τῆς θεᾶς. Ἡ συντροφιά του ἦτο ἀφάνταστη. Ἀλλὰ τὸ πάθος δὲν ἔχει κόρον. Καὶ ὁ ἔρως ἔσπρωχνε τὸν ἀτυχῆ ἀκράτητα εἰς τὸν μαγνήτην. Καὶ ἔτσι ὅπως ὁ μικρούτσικος ἐχάδευε τὸ μυροβόλον σῶμα ἐμεθύσθη ἀπὸ τὴν ἡδονὴν καὶ παράφορος ἀπὸ τὸν οἶστρον ἐζήτησε νὰ πάρῃ ἕνα φίλημα. Τοῦ ἀκρατήτου ἔρωτος ἕνα φλογερὸν φίλημα.

Τετέλεσται!

Ἡ κόρη ἐξερράγη εἰς ἄγριον θυμὸν μέχρι μανίας. Τὸ ὡραῖον πρόσωπόν της, ὅπου ἤρεμα καὶ γλυκύτατα ἔπαιζεν ἡ αὔρα, συνωφρυώθη καὶ ἡ παρθενικὴ χάρις, ποῦ εἶχε τὴν ροδοστάλακτον γλυκύτητα ἀγγέλου, δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ἔβλεπε τώρα νὰ συγκλονίζωνται τὰ νεῦρα, νὰ ἀγριεύουν τὰ μάτια καὶ ἀφροὶ ἐκδικήσεως νὰ μαρτυροῦν ἕνα μόνον πάθος, τὴν ἐκδίκησιν. Ἡ κόρη καταδιώκει τὸν ἐχθρόν της.

Ἐκεῖνος μὲ γιγαντιαῖα ἅλματα πετᾷ σὰν πτερωτός. Ζητεῖ νὰ κρυβῇ, νὰ σωθῇ ζητεῖ ἀπὸ τὴν ἀμάλακτον ὀργήν της. Τρέχει, μὰ ἀπὸ τὸ φιλὶ ἀνατριχιάζει ἀ-

κόμη. Καὶ παράφρων πλέον χύνεται εἰς τὴν ἀγκάλην, τὴν ἡδονικὴν τῆς Κίρκης ἀγκάλην, νὰ ροφήσῃ ἀκόμη μίαν φορὰν τῆς ἡδονῆς τὴν κύλικα. Ὁ ταλαίπωρος πρὶν συλληφθῇ, πρὶν ξεψυχήσῃ, χύνεται... ἀλλὰ δύο δάκτυλοι τὸν συλλαμβάνουν!

III

Αὐτοστιγμεὶ ἡ θανατικὴ καταδίκη ἐκτελεῖται.

Ἡ κόρη καγχάζει τώρα καὶ ἀναπνέει βαθεῖαν εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ τὸ αἷμα τοῦ ἐραστοῦ ἔχει γλῶσσαν, ἔχει μαγνήτην ὡσὰν νὰ τὴν φωνάζει εἰς τί ἔπταισεν; Εἰς τὸ παράθυρον, ὅπου ἐπανῆλθε, βλέπει τώρα δύο πεταλοῦδες νὰ τρεμοπετοῦν εἰς τὰ λουλούδια καὶ ἀχώριστοι αἱ δύο σὰν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ γλυκοφιλοῦνται. Ἡ κόρη ἠσθάνθη τὴν ἀγάπην των. Καὶ ἀκίνητη ὡς ἄγαλμα, ὡς φάντασμα νεράϊδας εἰς τὰ λευκά της νυκτικά, ἐκύλισε ἕνα δάκρυ μετανοίας στὸ ἀφράτο της τὸ μάγουλο, ποῦ σταματᾷ καὶ λάμπει σὰν μαργαριτάρι.

Τὸ αἷμα τὴν φωνάζει διατὶ νὰ θανατώσῃ ἕνα πλάσμα ποῦ ἐμάγευσε, ἕνα θῦμα τῶν θελγήτρων της, ἕνα ἐραστήν; Κλαίει τώρα, τὸν θρηνεῖ, ἀλλ' ἦτο.....

Ἆχ! Ἦτο ψύλλος!

Νικόλαος Βασιλειάδης

Φανάρι. Ἔτος 1896.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

— Μαμάκα, πότε θὰ πεθάνῃ ἡ γιαγιά;
— Σούτ! τί ἐρώτημα εἶν' αὐτό;
— Ρωτῶ γιὰ νὰ ξέρω πότε θὰ βάλω μαῦρα ποῦ μὲ πᾶνε πολύ.

Φαῦλος κύκλος. Ἔχεις χρέη· ἀγοράζεις λοιπὸν ἀπὸ τὸν ***Ἐρυθρὸν Ἀλέκτορα*** διάφορα ἀντικείμενα ἐπὶ πιστώσει τὰ βάζεις ἐνέχυρον, παίρνεις χρήματα καὶ πληρώνεις τὰ χρέη σου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὁ κ. Ν. Τ. Παπαδημητρίου
Διευθυντὴς τοῦ «Νέου Πνεύματος»

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Πῶς κηνυγᾷ ὁ Ἄγγελος Ἰωαννίδης

Αὐτογελοιογραφία τοῦ κ. Παπατρέχα

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

Ἀγάπη= Κίτρινος πυρετός, ἐξ οὗ σώζεται ἐπὶ χιλίων εἷς καὶ μόνος.

Ἀγρὸς= Γυναικεία καρδία.

Ἄνεμος= Ὁ θυμὸς τῆς δημιουργίας.

Βάτος= Ἐρωτευμένη γεροντοκόρη.

Βὴξ= Τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ἀποφεύγῃ τις καὶ τὸ ν α ὶ καὶ τὸ ὄ χ ι

Βρέφος= Γυμνός... τουρίστ. Φρουρὸς τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας... ἄοπλος.

Γείτων= Ὁ πρῶτος μετὰ τὸν θεὸν κριτὴς τῶν πράξεών μας.

Γένειον= Σάρωθρον μικροβίων

Γέλως= Πανάκεια ψυχικῶν καὶ σωματικῶν νοσημάτων

Γέφυρα= πρὸς τὸν θάνατον, ἡ πεῖρα.

Γῆρας= Ὁ μόνος ὥριμος καρπός, ποὺ τὸν τρώγομεν καὶ ξυνίζομεν τὰ μοῦτρα.

Δάκρυ= Ὁ αἰθὴρ τῶν γυναικείων νεύρων. Ὑγροποιημένον συναίσθημα.

Ἔπαινος= Ἀέριον πληροῦν τὰ ἀεροπλάνα τὰ ἔχοντα σχῆμα κεφαλῶν.

Εὔνοια= Προπληρωμένον ρουσφέτι.

Εὐτυχία= Τὸ ταξεῖδι τῆς ζωῆς μὲ κλειστὰ μάτια, κλειστὰ ὦτα, κλειστὰ χείλη.

Ζηλοτυπία= Τὸ κλισὲ τοῦ ἔρωτος.

Ἡλικία= κυριῶν: Βαρόμετρον εὐμετάπτωτον.

Ἡνία= διὰ τὸν ἔρωτα τὰ στέφανα τοῦ γάμου.

Ἠχὼ= Ὁ Ἰούδας τῶν ἐρωτικῶν συνεντεύξεων.

Θέατρον= Μὲ πληρωμένους οὐχὶ τοὺς ἠθοποιούς, ἀλλὰ τοὺς θεατὰς εἶνε ὁ βίος μας.

Θεριστὴς= Γελοιογραφία τοῦ Χάρωνος.

Θερμότης= Ἡ ἰδιότης τοῦ ἔχοντος τὰ θυλάκια πλήρη...

Θήρα= Ὥρα χήρα.

Ἴστὸς πλοίου= Ἡ συνείδησις.

Ἰχθὺς= Ὁ ἀντίζηλος τῆς γυναικείας γλώσσης.

Κάρρον= Δημοκρατικὴ ἰσοπέδωσις τῶν... σκουπιδιῶν μας.

Κρανίον= Κτῆμα σπανιώτατον. Συνήθως ἐνοικιάζεται καὶ σπανιώτερον πωλεῖται.

Κρατητήριον= Αἱ ὀφθαλμοβολαὶ κυρίας.

Λαχεῖον= προσοδοφόρον: ἡ καρδία μας.

» σπανίως κληρούμενον: ἡ συνείδησίς μας.

Μάρτιος= Μικρογραφία τῆς γυναικός.

Νόμοι= Ὀδοντοστοιχία κατὰ τὸ πλεῖστον τσακισμένη, σαπρὰ καὶ ἐπομένως ἄχρηστος.

Ξόανον= Ἀρχαῖα, ἀλλὰ καὶ σύγχρονα χρυσοφόρα ἀγάλματα, θεοτήτων, ποὺ λατρεύουν ἰδίᾳ οἱ ἀπένταροι γαμβροί.

Ὄνος= Τὸ μόνον ψευδώνυμον ποὺ χαρίζει κανεὶς εὐχαρίστως, ἀλλ' ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Πῖλος= Ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία τῶν γυναικείων κρανίων

Προῖξ= Δόλωμα πρὸς ἄγραν γαμβρῶν γλυκύπικρον.

Ράφι= Γνωστὴ ἡ χρῆσίς του.

Συρμὸς= Διὰ τὰ θυλάκια τῶν συζύγων γράφε σεισμός.

Τάφος= Ὁ ὡραιότερος: χείλη κλειστά, ἀλλὰ μειδιῶντα.

Φανὸς= Τῶν ἐρωτευμένων ἡ Σελήνη.

Χοῖρος= Τὸ εἰλικρινέστερον τῶν λογικῶν καὶ ἀλόγων ζώων. Κυλίεται εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν, ἀλλὰ δὲν ζητεῖ νὰ τὸ ἀποκρύψῃ μὲ προσχήματα. Ἔχει τὸ θάρρος, ποὺ στερούμεθα ὅλοι ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι: νὰ φαινώμεθα ὁποῖοι εἴμεθα.

Ψεῦμα= Τὸ βδελυρώτερον μικρόβιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποθνήσκει ἡ κοινωνία μας, χωρὶς ἐλπίδα διασώσεως.

Σίβυλλα

Τὸ ἰατρικὸν σῶμα Κωνσταντινουπόλεως

ΠΙΚΡΑ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΤΟ ΠΕΤΑΧΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ὁ κ. Σπιρτίδης εἰργάζετο ὡς ρέπορτερ εἰς μίαν ἐφημερίδα τῆς πόλεώς μας πρωϊνήν, μεσημβρινὴν ἢ ἑσπερινήν, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς, ἂς τὴν παραδεχθῶμεν ὅμως ἑσπερινήν καὶ ἂς τὴν ὀνομάσωμεν «Οὐράνιον τόξον». Τὸ καθῆκον τοῦ κυρίου Σπιρτίδου ἦτο νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ νὰ κάμνῃ τὸ πεταχτὸ λεγόμενον ρεπορτάζ. Καὶ ἀρκετὸν μὲν καιρὸν τὸ πρᾶγμα πήγαινε καλά· τελευταίως ὅμως ἤρχισε νὰ παρατηρῆται κάποια ἀναιμία εἰς τὴν στήλην τῶν πεταχτῶν εἰδήσεων καὶ ὁ διευθυντὴς ἕνα πρωῒ ἐφώναξε τὸν κ. Σπιρτίδην εἰς τὸ γραφεῖον του.

— Μετὰ λύπης μου παρατηρῶ, τοῦ εἶπε, ὅτι ἀπό τινος χρόνου παραμελεῖτε τὸ καθῆκόν σας· τὸ πεταχτὸ ρεπορτάζ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐκλείπει...

— Ἀλλά, κύριε διευθυντά, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ ρέπορτερ, δὲν πταίω ἐγὼ εἰς αὐτό· βλέπετε τί ἐποχὴ ποῦ περνοῦμε! οὔτε ἕνας φόνος, οὔτε μιὰ κλοπή, καμμιὰ λωποδυσία, ἁπαγωγή, αὐτοκτονία, καυγᾶς, τίποτε...

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ, κύριέ μου, εἶναι ὅτι ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις θὰ εὑρεθῶ εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν τοῦ νὰ στερηθῶ τῆς συνεργασίας σας ἀπὸ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα...

— Μὰ τί θέλετε νὰ κάμω;

— Νὰ μᾶς φέρνετε πεταχτὰς εἰδήσεις, σκανδαλάκια, νὰ ἀνακαλύπτετε κακουργήματα, ἐν ἀνάγκῃ δὲ δημιουργήσατε.... Εἶναι ἡ τελευταία μου λέξις...

Καὶ ὁ Κ. Σπιρτίδης ἐξῆλθε τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου διευθυντοῦ σύνοφρυς. Ἡ θέσις του ἦτο κρίσιμος· εἶχε κατὰ σειρὰν πηδήσῃ εἰς ὅλα τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων τῆς πόλεώς μας καὶ ἂν τὸν πετοῦσαν καὶ ἀπὸ τὴν τελευταίαν θὰ τὰ εὕρισκε σκοῦρα. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο ἄνθρωπος ποῦ ἀπογοητεύεται εὔκολα, ἐπῆρε τὸ καπελλάκι του καὶ ἔτρεξεν εἰς ἀναζήτησιν εἰδήσεων. Ὁ κ. διευθυντὴς τοῦ εἶχεν εἰπῆ: ἐν ἀνάγκῃ δημιουργήσατε... λοιπὸν καὶ αὐτὸς ἐν ἀνάγκῃ θὰ δημιουργήσῃ.

Εὑρίσκετο ἐμπρὸς εἰς τὰ Μνηματάκια, ὅταν διακρίνει ἐκεῖ παρὰ τὸ κιγκλίδωμα τοῦ κήπου δύο ἐργατικοὺς οἱ ὁποῖοι συνωμίλουν μὲ ἕνα ὕφος μυστηριῶδες. Χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ δύο... ἄγνωστοι, τοὺς ἐπλησίασεν ἀδιαφόρως καὶ ἔτεινε τὸ οὖς...

— Λοιπόν;

— Δὲν χωροῦσε ὁ διάβολος στὴν κάσα...

— Καὶ τὶ ἔκαμες τότε;

— Τὶ νὰ κάμω; τοῦ ἔκοψα τὰ πόδια καὶ τελείωσε...

Ὢ ἦτο φοβερόν! Ὁ φίλος μας δὲν ἐχρειάζετο περισσότερα καὶ ἔτρεξε χαρούμενος εἰς τὸ γραφεῖον· ἡ θέσις του ἦτο ἐξησφαλισμένη· ἀνακάλυψις ἑνὸς τόσον φοβεροῦ κακουργήματος... πρώτης τάξεως δημοσιογραφικὴ ἐπιτυχία.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ «Οὐράνιον τό-

DE COLORIBUS NON....

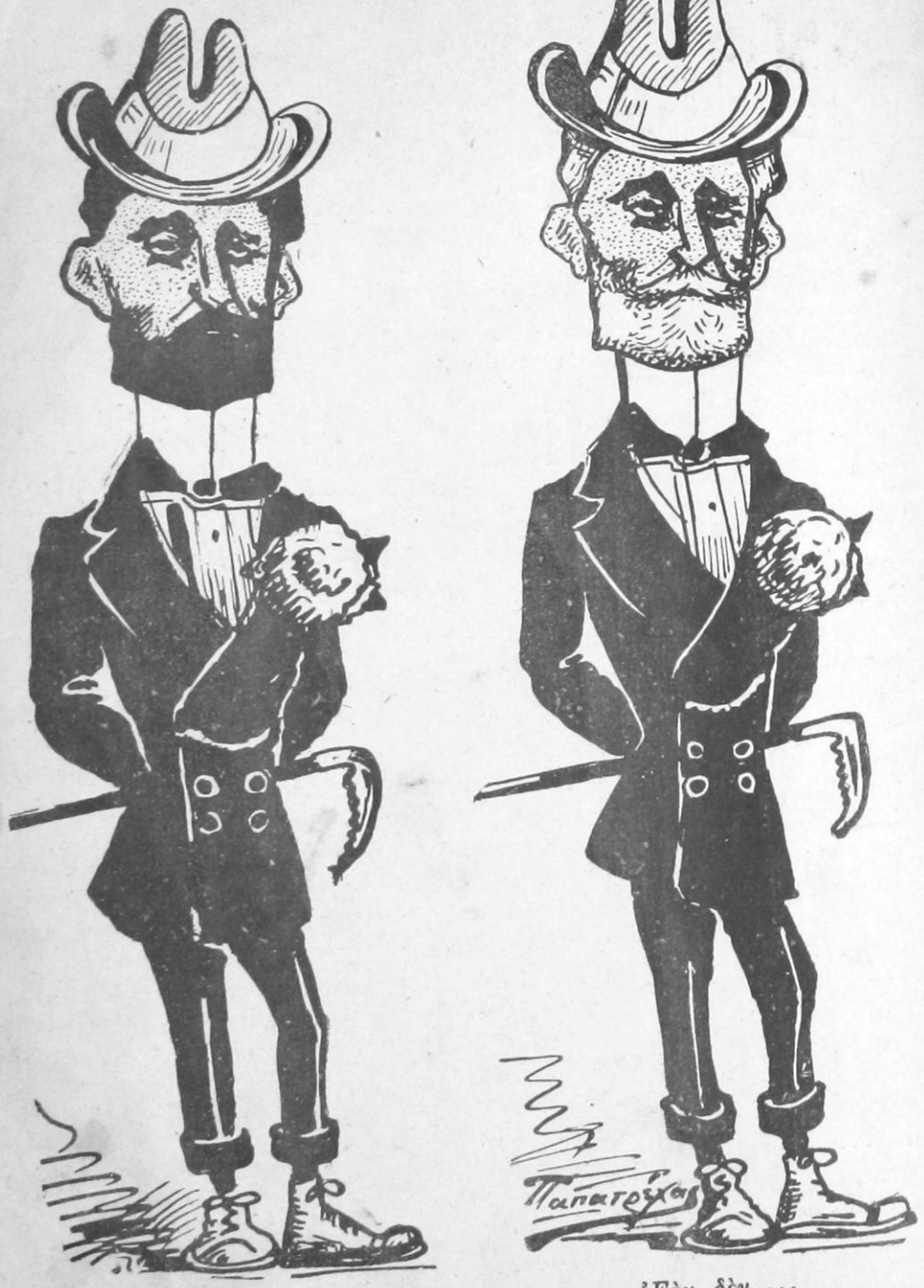

Τώρα ποῦ.... *Ἐὰν δὲν....*

ξον» ἐδημοσίευε τὴν ἑξῆς σοβαρὰν εἴδησιν :

Τρομερὸν κακούργημα.—Τὸ πτῶμα ἐντὸς ξυλίνου κιβωτίου. — Ἀκρωτηρίασις τοῦ θύματος. — Ἀπίστευτοι λεπτομέρειαι.

«Κακούργημα πρὸ τοῦ ὁποίου θὰ κλίνῃ ἀναμφιβόλως τὸν αὐχένα ἡ φαντασία τοῦ τραγικωτέρου τῶν μυθιστοριογράφων, κακούργημα, ὅμοιον τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει ἀναγράψει μέχρι τῆς σήμερον ἡ ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ ἐτελέσθη εἰς βάρος δυστυχοῦς τινὸς ἀγνώστου.

»Δύο τέρατα τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης, τῶν ὁποίων ἡ ταυτότης δὲν ἐξηκριβώθη εἰσέτι, ἐξετέλεσαν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ προσώπου ἑνὸς πτωχοῦ ἐργάτου· ἕνεκα τούτου δέον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ ἀποκλεισθῇ ἡ ὑπόθεσις ὅτι σκοπὸς τῆς δολοφονίας ἦτο ἡ κλοπή.

»Ἔχομεν μᾶλλον τὴν βεβαιότητα ὅτι εὑρισκόμεθα πρὸ κακουργήματος μυστηριώδους, τὸ ὁποῖον θὰ συγκινήσῃ σύμπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον καὶ ἐπὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ ὁποίου περιττὸν θεωροῦμεν νὰ ἐπιμείνωμεν. Ἄλλωστε δὲν δύναταί τις νὰ ἐκφρασθῇ μετὰ πλήρους πεποιθήσεως πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πτώματος... Πράγματι δὲ χάρις εἰς μίαν τυχαίαν ὅλως σύμπτωσιν εἷς ἐκ τῶν δεξιωτέρων ρέπορτερ τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος εἶχε τὴν τὴν εὐτυχίαν νὰ τεθῇ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἣν εἰσέτι ἀγνοεῖ ἡ ἀστυνομία. Ὁ συντάκτης μας οὗτος ἀκολουθεῖ φυσικῷ τῷ λόγῳ τὰ ἴχνη τῶν δύο κακούργων καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν θὰ ἦναι εἰς θέσιν νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ ὅλου κακουργήματος. Πρὸς τὸ παρὸν ἀρκούμεθα νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς πολυπληθεῖς ἡμῶν ἀναγνώστας μίαν λεπτομέρειαν πραγματικῶς φοβεράν : ὁ εἷς ἐκ τῶν δολοφόνων ἀποφασίσας νὰ κλείσῃ ἐντὸς ξυλίνου κιβωτίου τὸ πτῶμα τοῦ δολοφονηθέντος, ἀντελήφθη ὅτι τοῦτο εἶχε μεγαλειτέραν ἔκτασιν τῆς τοῦ κιβωτίου. Τὸ ἀνθρωπόμορφον τοῦτο τέρας δὲν ἐδίστασε οὐδὲ στιγμήν· ἐπριόνισε τοὺς πόδας τοῦ δυστυχοῦς ἐργάτου διὰ νὰ τὸν κλείσῃ εἰς τὸ ἐν λόγῳ κιβώτιον.

»Αὔριον νεώτεραι ἀνακαλύψεις, λεπτομέρειαι τραγικαί, πρωτοφανεῖς».

⊕⊕

Ὁ κ. Σπιρτίδης ἐγευμάτισε μὲ μεγάλην ὄρεξιν καὶ μετὰ μεσημβρίαν κατέβη εἰς Γαλατᾶν. Ἐκεῖ φαντάζεσθε τὶ συναντᾷ αἴφνης; Τοὺς δύοἀνθρώπους του τῶν Μνηματακίων, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθουν ἕνα ἀχθοφόρον φέροντα ἐπ' ὤμου ἓν ξύλινον κιβώτιον πρὸς τὸ ὁποῖον ἔρριπτον ἀδιαφόρως τὰ βλέμματα οἱ διαβάται τοῦ Καρά - κιοϊ, χωρὶς βεβαίως νὰ φαντάζωνται τὶ φοβερὸν κακούργημα συνεκάλυπτε.

Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἦτο μία ἀνέλπιστος τύχη διὰ τὸν κ. Σπιρτίδην. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, τοὺς παρακολουθεῖ βῆμα πρὸς βῆμα. Διῆλθον τὴν γέφυραν, τὸ Μπαχτσέκαποῦ καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Σιρκετζῆ εἰς τὰ γραφεῖα τῶν bagages, ὅπου...

Προτιμότερον ὅμως νὰ ἀφήσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸ «Οὐράνιον τόξον» τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευε τὴν ἑπομένην τὰ ἀκόλουθα :

Τὰ πάντα ἐξηγοῦνται. — Τὸ μυστήριον διαφωτίζεται.--Οὐχὶ δολοφόνοι, ἀλλὰ κλέπται.—Ἔπιπλον ἀκρωτηριαζόμενον.—Ἐπίκειναι συλλήψεις.

«Εἴχομεν δίκαιον γνωρίζοντες χθὲς εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι ὁ ἡμέτερος συν-

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Μαθήματα ἱππασίας κατ' οἶκον